

Amintiri cu sfinti

- *Volumul 1* -

culese de

~Daniel Brnzei~

Cure Simion

Eram inca tinerel, cu visuri luminoase si idealuri inalte. M-am intilnit cu fratele Cure Simion si el m-a intrebat: "Este adevarat ca vrei sa te faci pastor, ca tatal tau?". "Da, i-am raspuns", intr-un fel timid, de parca m-ar fi prins cu un gind prea inalt pentru starea mea spirituala. "Ei bine", a continuat el, "daca vrei sa te faci pastor sa ceri de la Domnul sa-ti dea ... o beregata larga".

L-am privit surprins si am tacut nedumerit asteptind o lamurire. Fratele Simion a continuat: "Pastorii trebuie sa aibe o beregata larga ca sa-i poata inghiti pe toti asa cum sint ei, fara sa-i ramana in gat vreunul." Au trecut ani de zile pana cand mi-am dat seama ca atunci primisem una dintre cele mai adanci lectii de teologie pastorală. Nu cred ca m-am rugat vreodata asa cum m-a invatat fratele Simion, dar mi-am dat seama adesea de nevoia ca pastorul sa poata avea un spirit de toleranta ingaduitoare si plina de rabdare sfanta.

Sfatcu Nicolae

Cine a spus ca simplitatea este uneori complexa si lipsa de carte nu inseamna neaparat si lipsa de intelepciune? Un exemplu despre aceste realitati il constituie si fratele Sfatcu de la Iasi. L-am cunoscut pe cand faceam practica in Biserica de acolo, in anii de Seminar, cand teoria de la scoala era completata de realitatea de pe terenul bisericilor.

Nea iCulita a fost omul care m-a impresionat cel mai mult in anii aceia ai inceputului. Om de o inalta tinuta morala, contabil prin educatie si intemeietor, alaturi de Pricop Tarniceru, al Bisericii Baptiste din dealul Sarariei, fratele Sfatcu a fost un munte de umor si o cascada de intelepciune.

Pe cand familiile celor doi erau si singurele din nou formata biserică, fratele Sfatcu ii spunea fratelui Tarniceru duminica dimineata: "Matale incepe ora de rugaciune, ca eu ma duc prin piata si prin hala sa chem ceva oameni sa vina."

Cu aceasta "chemare de oameni" Sfatcu si Tarniceru au umplut incet, incet adunarea. Oamenii erau adusi la Biserica, dar erau adusi mai ales acasa. Niciodata in viata mea n-am vazut oameni mai primitivi si case mai ospitaliere. Tinerii pe care i-am gasit eu cand am inceput sa merg la Iasi ii spuneau lui nea iCulita simplu: "tata Sfatcu".

In saracia lui a crescut o casa de copii. Lipsit el insusi de accesul la scoli inalte i-a indemnat pe ai lui sa nu se multumeasca cu putin. Dionisie a ajuns profesor. Aurora si Tudorica au ajuns medici. Costica a ajuns inginer mecanic. Genoveva era pe cale sa ajunga profesoara cand a avut zborul frant de interventia organelor de Securitate. Astazi, ea conduce o organizatie misionara in America. Toti au mostenit de la nenea Sfatcu o minte harnica si o extraordinara putere de asimilare.

La servicii, domnul Sfatcu ducea mereu un teanc de carti si in mod invariabil cativa cartofi copti, hrana saracului. Nu stiu cum se facea, dar, desi aveau alte mancaruri mai alese, toti colegii si sefii pofteau la cartofii aceia copti a caror aroma ii tragea de nas si-i aduna in jurul biroului acestui om sarac, la un pranz de glume si voie buna.

In biserica, le-a facut pe toate: a cantat la armoniu, la vioara, in cor, a dirijat corul, a tinut ore de rugaciune, de scoala duminicala, a predicat si a vizitat neobosit oamenii.

Cei care l-au cunoscut, l-au vazut foarte rar nervos. Avea mereu un zambet sagalnic pe buze, ochii mari si buni, iar mainile erau parca pornite intotdeauna sa mangaie si sa alinte.

M-a luat intr-un sfarsit de saptamana cu el sa vizitam niste bisericute mici, peste dealuri si vai acoperite cu paduri si vii nefarsite. Pe drum, mi-a tinut vesel adevarate lectii de zoologie, botanica si istorie. Se oprea sa-mi spuna ce pasare canta si urma carui animal am intalnit-o. Stia totul despre copacii pe care-i saluta ca pe niste prieteni vechi, deprinsi cu vizitele lui "pastorale." De la dansul am aflat ca numirile manastirii "Galata" si a orasului Galati vin de la cete de "gali" plecati tocmai din Franta de azi sa faca comert in interiorul batranului continent. Noaptea, ma invata numele constelatiilor si tresarea copilaresti ori de cate ori o stea cazatoare strapungea ca o sulita intinderea cerului.

Despre spiritualitatea adanca a lui neaiCulita am sa va vorbesc prin doua intamplari, una din anii de activitate intensa si alta desprinsa din anii din urma, cand boala necrutatoare i-a ingreuiat pasii si l-au tintuit mai mult la pat.

Toti oamenii care-l stiau, cunosteau ca fratele Sfatcu este implicat in traficul cu Biblii. Il stiau crestinii care veneau de peste mari si tari si-l stiau chiar si cei de la Securitate. Acestia din urma il luau adesea la "sediul" si cautau sa-l razgandeasca cu intrebari dure si cu amenintari: "Ai sa ajungi in inchisoare! Esti impotriva politicii Statului! Ai contacte interzise de lege cu straini care viziteaza Romania. Spune-mi numele strainilor cu care ai avut contact! Cine te-a vizitat acasa?"

Acestui potop inchizitional, nenea Culita le facea fata cu un zambet tamp agatat smecher ca masca peste inteligenta lui sclipitoare si le raspundea invariabil cu fraza: "La mine acasa nu primesc straini. La mine acasa vine multa lume. Toti sunt sau prieteni sau rude. Cei care au venit aseara au fost fratii mei de departe. Asta dumneavoastra nu puteti intelege ... Aia n-au fost straini. Eu n-am calcat legea. Au fost frati de-ai mei de departe. Nu va intereseaza pe dumneavoastra numele lor ..."

Intr-una din diminetile primavaratice cand l-am ajutat sa iasa putin afara, la soare, l-am vazut cum se opreste parca fermecat in loc si admira explozia florala a ciresului din fata casei. Il stiam sentimental, dar de data aceasta, atentia lui trecuse dincolo de frumusetea care aprinde inima si ajunsese la simbolistica ce aprinde credinta: "Il vezi? Ce frumos este! Este o telegrama de la Domnul Isus care-mi spune ca ma ... iubeste!" Ochii lui erau scaldati in lacrimi, buzele infloriseră si ele intr-un zambet tainic si fertil, udate parca de izvorul de deasupra.

Pricop Tarniceriu

"Un-te duci iar, omule ?"

"Icisa, la Husi femeie si vin degraba ..."

Dialogul acesta prefata de obicei o calatorie misionara a fratelui Pricop. Sora Lenuta, patita de atatea ori, stia ca, de-acum, n-o sa-l mai vada decat peste cateva saptamani. Pleca de obicei "icisa", dar se intorcea cine stie de pe unde, dupa ce colinda tara in lung si in lat, pe la rude si pe la prieteni din biserici.

Ca s-o impace, venea viclean cu un carton de prajituri in mana, indulcindu-si astfel consoarta si ... soarta. A avut intelepciunea oamenilor din popor, care stiu sa faca haz de necaz, usurand astfel tragedia unei vieti cu o coteala, nu de putine ori, nedreapta.

N-a fost niciodata un bun predicator, dar le-a vorbit oamenilor din inima si i-a castigat cu seriozitatea lui sprijinita mereu pe un aer de saga si zambet.

Copiii i-au mostenit si saracia si inventivitatea glumeata. De la Biserica din dealul Sarariei si pana la casa lor de langa "Cetatuia" era drum lung si tare anevoios, mai ales pe arsita, pe zapada sau pe "zloata." Cand se intorceau seara tarziu de la repetitiile de cor, Victor si Silvia, doi dintre copiii lui, pusesera la cale o solutie: "Un stalp te duc eu in spinare si un stalp ma duci tu, ca sa ne odihnim pe rand. Bine?"

Arareori m-am simtit mai bine acasa la altcineva. Cand m-a invitat prima data sa iau masa in casa lor, nu m-am putut ridica sa ma rog in picioare in bucataria lor scunda, dar am simtit ca smerita lor locuinta de lut are drept acoperis ... cerul. Pot spune cu mana pe inima ca Dumnezeu era la El acasa in caminul fratelui Pricop si sorei Lenuta.

Cand l-a biruit leucemia, s-a dus sa vada un doctor de specialitate. "Mosule, trebuie sa te ingrijesti mai bine de acum. Trebuie sa mananci consistent ca sa-ti intaresti sangele. Iti trebuie doua, trei gratare pe zi. M-ai inteles?"

Erau ani grei de lipsuri si privatiuni, cand romani cu mai multa dare de mana decat nenea Pricop traiau cu fasole si cartofi.

Cu gandul plecat la saracia lui funciara, fratele Pricop i-a raspuns, cu obiceiul celor ce s-au deprins sa schimbe tragedia in gluma, ca s-o poata suporta mai usor: "Domnule doctor, eu acasa am un gratar si, daca spuneti dumneavoastra ca trebuie, mai cumpar unul sau doua, ca sa am trei. Dar de unde si cu ce iau eu ... carne?"

Ar trebui sa spun aici ca, asemenea fratelui Pricop, majoritatea oamenilor lui Dumnezeu pe care i-am intalnit au avut un puternic simt al umorului. Cred ca am putea spune ca exista baze biblice pentru aceasta realitate. Sfanta Scriptura intelege buna dispozitie ca un factor fertilizator. Cei ce strabat valea suferintei o transforma intr-un izvor (binecuvantare) si canta: "Toate izvoarele mele sunt in Tine" (Ps. 87:7).

Petrica Plesoianu

Exista parlezuri ale prudentei peste care logica prefera sa nu sara, dar peste care credinta trece sprintena, gata intotdeauna sa imbogateasca viata cu o dimensiune nebanuita si neexperimentata inca. Aceasta realitate am experimentat-o in casa lui Petrica si Valerica Plesoianu din Galati.

Am ajuns in casa lor in lunile de practica din Seminar. Indragostit de Iasi, fusesem trimis pentru vara sa predic in biserica baptista din Galati. Am plecat spre Galati impotriva vointei mele, ingenuncheat de porunca directorului de Seminar. M-am dus hotarat sa nu-mi placa, dornic sa stau doar putin si s-o iau apoi repede spre plaiurile populate cu prietenii mei ieseni. Putin stiam eu atunci ca providenta divina pregatise pentru mine la Galati intalnirea cu doi oameni minunati si cu ... viitoarea mea sotie.

"Tataia Plesoianu e-un pupacios!" "Mamaia" stia acest lucru si n-o deranja de fel. Petrica Plesoianu era unul din diaconii ordinati ai bisericii si m-a luat sa stau in gazda pentru lunile de practica. N-aveau o camera in plus, dar aveau o inima mare in care incapeam acum si eu, dupa cum incapuse si fata unei familii din Arad, plecata acasa pentru lunile vacantei de vara.

Mi-am dat seama ca familia Plesoianu era iubita in Biserica mai ales pentru seriozitatea fratelui Petrica si pentru ghidusenia nevinovata a sorei Valerica. Erau amandoi oameni profund credinciosi si-si traiau viata cu cinste si onoare. Venisera la baptisti de la Oastea Domnului, unde cunoscusera anii de mari treziri spirituale, cantarile lui Niculita Moldoveanu, poeziile lui Traian Dorz si adunarile de mii de oameni veniti cu steaguri si cu tobe sa sarbatoreasca intalnirea sufletelor cu Evanghelia. Lipsa lor de formalism bisericesc era presarata cu tresariri spontane de bun simt si sinceritate. Cand unul din copiii adunarii s-a dus in fata sa spuna o poezie care incepea cu: "Biblia! / Carte buna, carte sfanta/ N-am nici frati si nici surori ..." mamaia Plesoianu s-a trezit spunand cu voce tare: "Taci ma din gura, ca noua sunteti la mama-ta." Credinta ei sincera nu suporta falsul nici macar in gura unui copil ravnitor sa recite realitatea din poezia altuia.

In apartamentul acestor oameni am invatat o sumedenie de lucruri despre lucrarea cu oamenii. Cea mai mare lectie am primit-o insa intr-o deplasare la Tichilesti, comuna din judetul Tulcea, unde exista o colonie de leprosi. Venisem de la Bucuresti hotarat sa vizitez, daca se va putea, biserica leprozeriei. Eram plin de elan misionar si doream sa ma intorc la Seminar cu un raport care sa-i impresioneze pe colegii mei si cu care sa ma pot lauda apoi toata viata. Am fost foarte bucuros sa aflu ca "tataia" era unul din cei care mergeau de regula la Tichilesti ca sa dea Cina Domnului si ca sa le duca cate ceva de care aveau nevoie.

Priveam aceasta vizita la leprozerie cu teama si totodata cu fascinatie. In mintea mea, Tichilesti era "Africa" mea misionara care ma astepta sa ma boteze ca lucrator crestin, "jungla periculoasa" in care trebuia sa-mi dovedesc capacitatea de sacrificiu.

Cei ce fusesera pe acolo inaintea mea ma sfatuiseră sa fiu prudent, sa stau la distanta de oamenii de acolo si, daca voi fi pus sa stau la masa cu ei, sa mamanc doar oua fierte, protejate in coaja lor de atingerea cu mainile bolnave ale leprosilor.

Plecarea spre Tichilesti s-a petrecut spre sfarsitul lunilor de practica. Daniela Ban, studenta din Arad venise intre timp si ea la Galati, asa ca am plecat toti patru, tataia, mamaia si noi doi. Orele petrecute pe drum, in obosita Dacie 1100, au trezit in mine teritorii noi, nebanuite si neasteptate. Mamaia ne tot necajea cu "apropouri" care faceau sa ni se roseasca obrazii. In mintea si inima ei, fata ei de la Arad era cea mai buna sotie pentru seminaristul tinerel si neexperimentat venit de la Bucuresti. Tare i-ar fi placut sa ne ajute sa intelegem ce potriviti eram unul pentru celalalt. In dragostea ei, planurile de nunta fusesera facute chiar mai inainte ca noi doi sa ne fi vazut la fata.

Dincolo de "sacaielile" glumete ale lui "mamaia" inima mea se pregatea sa se "jertfeasca" pe altarul misionar din leprozerie. Desi imi era rusine s-o recunosc, fiecare kilometru care ne apropia de Tichilesti crestea in mine angoasa unei intalniri periculoase. Prin minte imi treceau tot felul de ganduri, care de care mai nelinistitoare: "Ce-ar fi daca Dumnezeu va ingadui sa fiu infectat cu lepra si voi ramane la Tichilesti pe toata viata?", "Cum voi reusi sa-i salut pe cei din biserica de acolo fara sa ma ating de loc de ei?", "Ce voi face daca vizita se va prelungi si va trebui sa ramanem si peste noapte acolo?"

Eram din ce in ce mai nelinistit si ajunseseam sa ma indoiesc foarte tare de intelepciunea care ma indemnase sa propun aceasta vizita.

"Mamaie, lasa-i in pace. Nu vezi ca lui Daniel nu-i pica de loc bine ..." Tataia citise foarte bine expresia de ingrijorare de pe fata mea, dar era cu totul strain de motivatia stanjenelii mele. Ca sa "schimbe placa", fratele Plesoianu a dat tonul la o cantare de la biserica. Cuvintele ei, nepregatite intentionat de dansul, au venit ca un balsam peste suferinta mea interioara si m-au facut sa depasesc, pentru cateva clipe macar, impasul lipsei mele de credinta.

Adevarata vindecare a venit inasa doar peste cateva ceasuri mai tarziu. A fost o vindecare instantanee si deplina. Doctorul care mi-a servit leacul n-a fost titrat in teologie, n-a rostit nici cuvinte mari si, ca sa fiu sincer, nici n-a stat de vorba cu mine.

Nelinistea mea a atins momentul maxim cand masina s-a oprit in curtea leprozeriei si cand privirile mele s-au oprit pe chipurile desfigurare de atacul acestei boli necrutatoare: oameni fara degete, unii fara nas, altii fara ochi, femei cu gauri adanci in obraji, barbati cu cionturi in loc de maini si picioare. O frica paralizanta m-a lipit de scaunul masinii, o sila pagana imi intorcea pe dos maruntaiele si eram plin de teama ca voi vomita fara sa ma pot abtine. O ameteala tulbure mi-a incetosat ochii.

Atunci ... l-am vazut pe "el", l-am privit cu uimire pe fratele Plesoianu, pe "pupaciosul" sorei Valerica. N-am sa uit niciodata scena aceea! L-am vazut oprind cu nerabdare motorul si tasnind pur si simplu din masina. L-am privit uimit repezindu-se la oamenii aceia marcati de lepra si ... pupandu-i cu foc, unul dupa altul, barbati si femei, pentru el,

frati si surori "in Domnul". A fost ca o strfulgerare de lumina, ca o cumpana asezata deasupra fiintei mele nevoiase, ca o cantareala a adevaratelor valori. Cred ca, in ceasul acela, L-am vazut prin fratele Plesoianu pe insusi Domnul Isus venit in vizita sa-si vada fratii. Sub binecuvantata influenta a acestui sfant plecat in misiune am invatat si eu sa nu ma mai tem. Am descoperit repede ca ma aflam intre oameni ca toti oamenii, pe care nu pericolul potential, ci doar preferinta personala ii face sa locuiasca acolo. Am vorbit cu ei, am luat masa la ei, mancand fara retinere "din tot ce mi s-a pus inainte". Am dormit in casele lor curate si am admirat perdelutele imaculate de la geamurile camerelor. Am predicat in bisericuta lor curata ca in palma si am dat mana bucurosi cu fiecare dintre ei. Tataia reusise sa ma faca sa ma simt ca acasa "cu sfintii si-ntra sfinti".

Exista parlezuri ale prudentei peste care logica prefera sa nu sara, dar peste care credinta trece sprintena, gata intotdeauna sa imbogateasca viata cu o dimensiune nebanuita si neexperimentata inca.

Vizita mea la Tichilesti a fost o astfel de trecere peste niste vami ale vazduhului, un prag al devenirii mele interioare, o imprejurare spre care am plecat gata "sa pierd", dar din care m-am intors imbogatit si transformat prin marturia unui sfant al lui Dumnezeu, Petrica Plesoianu. "Pupaceala" lui m-a facut sa-mi fie rusine de mine. Peste aceasta pocainta, Domnul Isus a asezat harul unui curaj izvorat din altarul consacrarii depline. Anumite dimensiuni ale vietii nu se dezvoltă decat in ceasurile in care ne confruntam cu moartea. Anumite inmultiri ale bucuriei nu le traим decat atunci cand ne aplecam cu simpatie asupra suferintei altora. Intalnirea aceea cu Isus in fratele Plesoianu mi-a binecuvantat credinta.

Mamaia nu m-a lasat nici ea fara binecuvantare. Cu aceea rostita de ea imi insotesc calatoriile de mai bine de 23 de ani. Chiriasa ei de la Arad s-a mutat nu peste multa vreme sa locuiasca permanent in inima mea.

Marcu Nichifor

Nu mai era nevoie de un motiv in plus ca sa-mi placa sa merg in practica la Piatra Neamt. Fusesem deja acolo inainte cu cativa ani si indragisem si oamenii si muntii aceia frumoși si neplecati sub vanturile si furtunile vremii.

Motivul a aparut totusi sub forma unei posibile calatorii pe urmele fratelui Marcu Nichifor, de la Piatra Neamt la Borca si de la cheile Bicazului, de-a lungul cascadelor cristaline pana in valea carierei de piatra si apoi peste munti, la Damuc.

Urmele pe care le lasa un om in amintirea celor din jur sunt cea mai adevarata carte de vizita a sa. Am cules pentru posteritate cateva din marturiile celor care l-au avut cativa ani printre ei si i-au simtit influenta sfintitoare.

Costel Dupu, convertit si crescut de fratele Marcu, l-a avut ca mentor si in anii de inceput ca pastor in bisericile din judetul Neamt. Intr-o calatorie misionara la Borca, localitate facuta celebra de Ion Creanga in "Amintirile .." sale, umblarea peste munti, pe drumuri

forestiere l-a obosit neobisnuit de mult pe fratele Marcu, asa ca acesta s-a oprit si a spus: "Mai Costelus, hai sa ne rugam sa ne trimita Domnul o masina sau un tractor, ca nu mai pot merge mai departe. S-au rugat acolo, in mijlocul pustietatii de verdeata, neauziti decat de brazii fosnitori si de pasarile din ramuri. Drumurile erau neumblate de luni de zile. Iarba crescuse in voie si nu se vedeau nici un fel de urme de roti.

Dupa zece-cincisprezece minute, fratele Marcu s-a uitat dojenitor la Costel si i-a spus: "Spune drept: asa-i ca nu te-ai rugat cu credinta? Hai sa ne mai rugam odata si, de data asta, mai sincer si mai cu credinta. Spune-i Domnului daca ti se pare greu si lasa-l pe El sa raspunda. S-au mai rugat deci inca o data, de data aceasta, marturiseste Costel, si cu ceva credinta din partea lui. N-au apucat sa spuna bine : "Amin" si dincolo de linistea padurii, ca un murmur inganat morocanos de un motor care-si incerca puterile la deal, s-a si anuntat venirea unui camion de la lucrarile forestiere. Dumnezeu il cunostea foarte bine pe fratele Marcu. Lucrau de multa vreme impreuna si minunile rugaciunilor ascultate devenisera de mult semnele unei intovarasiri binevoitoare.

Alta data, drumul spre Borca s-a curmat in desisul padurii din cauza noptii care se coborase parca pe neasteptate. Sau poate ca fiind singur, fratele Marcu s-a lasat furat de frumusetea naturii sau de dulceata partasiei cu Domnu Isus din viata lui intensa de rugaciune. Sigur este ca odata cu intunerecul s-a coborat peste munti si un aer racoros si umed, care te patrundea pana la oase. Erau ultimele zile ale toamnei si de dupa culmi, iarna isi trimetea deja solii zgribuliti sa-i anunte apropierea. Dupa un obicei invatat de demult, fratele Marcu s-a invelit in haine si s-a culcat intr-un ghemotoc de muschi si de licheni. Doar ochii si-i pastra la vedere, sa priveasca bolta instelata pana ce somnul tragea peste zare cortina grea a genelor obosite. Dintr-o data, linistea a fost rupta de zgomotul unor pasi mici si vreascuri rupte. De dupa un palc de brazi s-au ivit ca doua lumini fosforescente ochii unui lup singuratec.

"M-am gandit ca mi l-a trimis Dumnezeu ca sa nu fiu singur si i-am zis: "Sezi si matale aici si odihneste-te".

Parca vrajit, lupul s-a culcat langa o radacina.

"Nu stiu ce a facut dumnealui, ca atunci cand m-am sculat eu, plecase. A fost mai harnic decat mine si s-a sculat mai de dimineata".

Fratii din Piatra Neamt mi-au povestit o alta intamplare: gata sa plece la Bucuresti cu acceleratul, fratele Marcu a insistat sa mai petreaca cateva minute in rugaciune cu gazda.

"Nu-i vreme, frate Marcu! Pierdeti trenul! Trebuie sa plecam imediat la gara!"

"Lasa matale trenul! Este vreme si pentru el. Mai intai sa ne rugam Domnului si El va purta de grija."

Cand am plecat de acasa, dupa ceasul nostru, trenul tocmai plecase din gara. Soseaua este insa paralela cu calea ferata si fratele Marcu a iesit inaintea trenului, facandu-i cu mana sa

se opreasca. De cand suntem noi, nu s-a auzit ca un accelerat sa opreasca dupa ce a apucat sa plece din statie. De data aceea insa ... a oprit si Marcu Nichifor s-a urcat linistit in primul vagon. Noi n-am facut cercetari sa aflam ce a gandit mecanicul. Poate ca s-a gandit ca este ceva pe linie si cineva a fost trimis inainte ca sa-l opreasca, poate ca a gandit altfel ... Ce este insa sigur ca am vazut acceleratul oprind pentru un sfant care L-a cinstit pe Dumnezeu cu rugaciunea sa.

Tepes de la Piatra Neamt

"Ard iarasi focuri pe muntii Moldovei."

Acesta este titlul unui articol pe care l-am scris la putina vreme dupa sosirea mea in Statele Unite. Imi ceruse Societatea Misionara Romana un material despre viata crestinilor sub persecutiile comuniste. M-am gandit bine si am ales sa scriu despre un om mic de statura, dar mare in curaj si credinta: Tepes de la Piatra Neamt.

L-am cunoscut in casa lui de cizmar. Parte din incaperi le pusese la dispozitia Bisericii Baptiste. Erau timpuri grele, cand autorizatiile de cumparare si functionare pentru biserici se dadeau foarte greu. Fratii se obisnuisera sa vina in casa lui. Mirosea putin a clei si a cauciuc, dar atmosfera era placuta si inima fratelui era larg deschisa pentru musafiri.

S-a intamplat ca Securitatea a dat peste fratele Tepes pe cand era impreuna cu Victor Tarniceriu la o astfel de adunare "neautorizata." Venisera si altii, printre ei o femeie mai in varsta "de peste munte", venita setoasa dupa "apa cea vie."

Dupa strigate si amenintari, celorlalti li s-a dat drumul. Au ramas doar cei trei si atunci a inceput ... bataia. Fratele Tepes a cazut cel dintai la pamant. Victor Tarniceriu, mai tanar si mai rezistent, a fost batut mai indelung, mai sistematic. Dupa ce au obosit cu barbatii, reprezentantii autoritatii de stat s-au intors amenintatori si spre femeie.

"Tu ce cauti, fa, aici? Ai vazut ce-au patit acestia ? Vrei si tu ? Mama ma-tii! Ca-ti traznesc o palma de-ti sar dintii din gura!"

Femeia i-a privit linistita. Ochii ei mari, asezati lumina peste obrazii intunecati in care anii, necazurile si durerile sapasera brazde adanci, erau limpezi si adanci ca apa lacurilor de munte in care se rastoarna albastrul cerului.

" Spune! Mai vii pe aici?"

Fara sa se grabeasca, femeia a raspuns si vorbele ei s-au rostogolit cu danganul clopotelor de biserica care aduc aminte oamenilor despre existenta unui Dumnezeu deasupra firii:

"Am sa mai vin ... Vin pana s-o face biserica baptista si in satul nostru ... Ne cheama credinta si ... am sa mai vin."

Transpirati de oboseala bataii date celor doi, pusi pe frant oase si pe scos dinti, "oficialii" au privit-o mirati si descumpaniti totodata. Privirile lor neputincioase s-au oprit asupra acestei femei batrane, cu trupul cat pumnul, cu spinarea incovoziata, dar cu vorba dreapta si respiratia lor s-a oprit pentru o clipa.

Unele vieti se aseamana cu acele flori care infloresc si raspandesc parfumul lor spre inserare. In ochii femeii ardeau doua focuri nedomolite pe care priveau fraterii ei batuti la sange nu le stinsesera. Erau ca flacarile aprinse altadata pe coamele dealurilor moldave sa vesteasca celor de prin satele din vai ca se apropie "dusmanul". Sub aceste flacari, ceva din sufletul "batausilor" s-a frant si pornirea lor dusmanoasa s-a stins. Cu ochii in podea, unul din ei a bolborosit:

"Bine, mamaie, bine. Du-te acum si fa asa cum vrei matale. Fa cum vrei matale ..."

Exista unele infrangeri care sunt mai triumfatoare decat orice biruinta. Biruinta raului nu este niciodata finala. Dupa negura comunismului ateu, tara traieste astazi iarasi sub lumina Evangheliei.

Putini din sutele de credinciosi din Piatra Neamt mai stiu astazi de patania aceea. Fratele Tepes este si acum printre ei. L-am reintalnit in 1999, cand am condus un grup de americani dornici sa cunoasca si sa ajute bisericile din Romania. Era chiar mai mic de statura si, am observat, nebagat in seama si prea putin pretuit de cei ce au venit la credinta mai de curand.

Oare cati dintre ei stiu ca pentru pastrarea credintei in Piatra Neamt a fost nevoie de platirea unui pret de suferinta si durere?

Uitat de oamenii de acum, fratele Tepes va avea totusi parte de o rasplata. Va purta cununa pastrata eroilor care s-au luptat lupta cea buna si au pastrat credinta pana la capat.

Daca n-ar exista dusmani, n-ar exista lupte; daca n-ar exista lupte, n-ar exista biruinte; daca n-ar exista biruinte n-am purta cununa.

Filip Dinca

Una din cele mai fierbinti amintiri o pastrez din zilele de foc ale miscarilor de descatusare din prigoana comunista care au aparut in crestinismul roman prin anii 1974-1979. Au fost anii in care a inceput sa-si rosteasca in Bucuresti incendiarele sale "Cuvinte catre tineri" preotul Calciu Dumitreasa, anii in care a aparut ca un ghiocel primavaratec o floare rara in viata societatii romanesti: Apararea Libertatii de Constiinta si Religioase (ALCR) din nucleul careia au facut parte initial Pavel Nicolescu, Nelu Tarziu, Nelu Moldovan, Petru Cocartau, Nicolae Radoi si Iuhaz Emeric.

Pe atunci, emisiunile postului de radio "Europa libera" pomeneau neancetat de actiunile neanfricate ale contestatarilor din "lagarul comunist". Liderii baptisti, desi necunoscuti la fata, devenisera niste nume cunoscute in toata Romania. Pe culoarul unui vagon de tren

de clasa a I-a, l-am auzit pe unul zicand: "Daca pica vreodata comunistii, stiu cine va lua conducerea in Romania: partidul baptist. Astia stiu ce vor, domnule! Astia sunt gata sa moara pentru ce cred si sunt foarte bine organizati."

Eram pe atunci in Seminar si, dupa noua procedura lansata de curajosii contestatari care ne erau modele demne de urmat, semnam si noi "Memorii" protestatare catre Conducerea Departamentului Cultelor, organul de Stat care reglementa viata cultelor religioase din Romania. In aceste "memorii", ca seminaristi, ceream autoritatilor sa permita Uniunii Baptiste sa aduca la Seminar ca profesori pe cei mai inzeestrati lideri din miscarea crestina baptista. Ceream ca, pe langa profesorii insuficienti pe care-i aveam sa fie adusi si oameni ca Vasile Talos, Liviu Olah, Petre Belicov si Iosif Ton. In cele scrise, deplangeam regimul de "infometare spirituala la care eram supusi si contestam climatul de teroare in care se urma sa ni se franga "coloana vertebrala" a demnitatii noastre de reprezentanti, nu ai puterii trecatoare, ci ai puterilor ceresti. In loc de a fi o scoala de profeti, Seminarul fusese transformat de Departamentul Cultelor, cu complicitatea celor din Uniunea Baptista, intr-o fabrica de oameni obedienti regimului, depersonalizati si redusi la statutul de curele de transmisie intre Departamentul Cultelor si comunitatile de credinciosi din tara. Veniti la Bucuresti ca tineri cu vise marete si luminoase, noi, seminaristii ceream sa nu fim sacrificati ca si promotiile dinaintea noastra si sa fim lasati sa ne pregatim temeinic pentru slujirea crestina.

Tin minte ca la un moment dat, Departamentul Cultelor a fortat Uniunea Baptista, obedienta pana la tradarea apostata, sa ne exmatriculeze pe toti cei douazeci de seminaristi care studiau atunci la Seminarul Teologic Baptist din strada Berzei nr.29. Numai ca s-a nimerit atunci ca a venit la Bucuresti o delagatie a Aliantei mondiale baptiste conduse de Denton Lotz si de Gerhard Jlass si, cu engleza pe care o balbaiam si cu posibilitatea de a ma furisa in sediul Uniunii din sos. N. Titulescu nr. 56A, unde tatal meu era pastor, am reusit, printre lacrimi sa le spun si lor adevarul despre situatia de la Seminar. La interventia oaspetilor straini si dornic sa salveze aparentele de libertate religioasa, Departamentul a sfatuit Uniunea sa revina asupra deciziei luate si sa amane pedepsirea noastra pentru o alta data, cand vremea le va fi mai prielnic.

Asa s-a facut ca am fost reprimiti la cursuri. Represaliile s-au abatut inasa asupra noastra cand, fie intr-un fel, fie intr-altul, cei socotiti "capi" ai razvratirii au fost impiedicati sa intre in lucrarea din bisericile baptiste.

Unul din cei care a fost pedepsit printre primii a fost colegul si prietenul meu Filip Dinca. El era "patat" in ochii autoritatilor din mai multe puncte de vedere, cel mai important fiind acela ca, venind de la Ploiesti, era considerat un "pui al lui Iosif Ton." Ploiestiul devenise pentru autoritati o citadela a pazitorilor de credinta, un fort incapatanat care refuza sa cada sub incidenta "circularelor" Departamentului Cultelor.

Revenit dupa o perioada de studii teologice in Anglia si instalat ca pastor la biserica baptista din Ploiesti, Iosif Ton, devenise catalizatorul unor energii pana atunci latente in persecutarii pastori ai bisericilor baptiste si concentrase in actiuni coerente torentul de impotrivire fata de abuzurile autoritatilor atee, pornite pe desfiintarea vietii religioase in

Romania comunista. Meritul primordial al actiunilor lui Ton Iosif a constat in accentuarea caracterului de martiraj in marturia crestina. Lucratorii religiosi au fost incurajati sa aleaga intre doua alternative foarte clare: sa sufere "sub" persecutie sau sa sufere "din cauza" persecutiei. Prima atitudine insemna sinucidere spirituala si capitulare prin acceptarea limitarilor impuse de Stat, in timp ce a doua atitudine insemna biruinta spirituala prin eliberarea de frica paralizanta si prin acceptarea martirajului personal, ca semn al loialitatii absolute fata de Christos. Prima atitudine sacrifica "turma" si salva pastorul obedient autoritatilor, cea de a doua insemna potential "sacrificarea" pastorului, dar reaseza turma in prerogativele ascultarii totale de Christos.

Ca sa ne dea tuturor celorlalti o "lectie", Departamentul Cultelor a dispus exmatricularea lui Filip Dinca din Seminar. Directorul Seminarului si reprezentantii Uniunii s-au executat imediat. Despartirea de Filip a fost grea si dureroasa. Din lacrimile de atunci s-a turnat cerneala cu care am scris o poezie de razvratire si de protest. Ma durea mai ales faptul ca "lupii" din afara staulului bisericii lucrasera in complicitate cu asa zisii "pastori" vanduti cu trup si suflet autoritatilor pagane. Va rog sa nu judecati forma poeziei, este departe de a fi ceea ce se numeste o "reusita". Cautati sa traiti mai degraba efectul contaminarii cu flacarile care-mi dogoreau sufletul tanar, care-si vedea, vai, visele prabusite cu aripile frante:

Pentru Filip Dinca

Cad in suflet flori de geamat

Pe-un morman de clipe moarte,

Da, ... voi duce pan-la capat

Carul visurilor noastre.

Intr-o tara de-ntunerec

Mii de ochi si munti de soapte

Se ridica-n spre pieirea

Celor ce-i slujesc lui Sapte.

Pentru-un frate ce nu-mi este

Nici cu mine, nici departe,

Gandul meu se razvrateste,

Bate-n toti si cere moarte.

Cand pastorii dau cu lupii mana

Turma s-o pazeasca,

Mieii-s jertfele ce maine,

Targu-acest or sa-l sfinteasca.

(7 Februarie 1978)

M-am reintalnit cu Filip in America, la New York. Pastorea acolo o biserica americana, care avea si o sectie romaneasca. Vorbea foarte bine engleza si se integrase de minune in viata americana. Este inca o dovada ca "dusmanii" nu ne pot bloca destinul atunci cand inima noastra este in intregime predata Domnului. Tradarile din Seminar i-ar fi garantat un post caldut pe meleagurile Romaniei. Credinciosia lui care l-a facut gata de sacrificiu l-a propulsat spre o alta slujire, plina de demnitate si de impliniri personale. Cand Dumnezeu inchide o usa, El lasa intotdeauna undeva deschisa o ... fereastra.

Richard Wurmband

Cam prin 1988, pe cind ma bucuram de privilegiul de a creste in Los Angeles la umbra unor stejari duhovnicesti ca Simion Cure, Pit Popovici, Liviu Olah si Richard Wurmband, l-am vizitat la spital pe fratele Richard, care ne speriasa pe toti cu o serie de lesinuri. L-am gasit pe fratele Richard impreuna cu "ingerul lui pazitor", tanti Binteau.

"Brinzei", mi-a zis dansul de cum m-a vazut, "sa-mi aduci hainele imediat ca vreau sa plec acasa. Nevasta asta a mea m-a bagat in spital degeaba si nu vrea sa ma ia acasa. Imediat sa-mi aduci tu niste haine si sa ma scoti de aici."

Obisnuit cu felul dansului de a fi, nerabdator si greu de deslusit intre gluma si vorba serioasa, mi-am plimbat un timp privirea prudent cind la tanti Binteau, cand la dansul, ingaimand un taraganat: "Sa vedem, sa vedem ..."

Mai înainte ca sa se auda ceva de sub zimbetul care in florise pe fata sotiei, nenea Richard a continuat torential: "Nu stiu ce este cu Binte. Nu ma mai intelege! Sa-ti spun tie ce mi s-a intimplat: Am eu un prieten, care tot asa a lesinat si el putin si Dumnezeu l-a dus pana in al treilea cer si i-a aratat frumusetile paradisiului. Cind s-a trezit din lesin era bine mersi si nimeni nu s-a grabit sa-l interneze! Si tot asa s-a intimplat si cu un alt prieten al meu, si el a cazut intr-un fel de lesin, si Dumnezeu i-a dat sa ne scrie cartea Apocalipsei. Nu stiu cum pe mine nu ma intelege Binte! Ea , cum am lesinat nitel, gata m-a bagat la spital. Cand m-am trezit, eram aici si-mi luasera hainele. Ce stie ea ce descoperiri mi-a dat Domnul si ce revelatii am primit eu! Te rog imediat sa-mi aduci hainele ca sa pot pleca acasa!".

Bineinteles ca n-am indraznit sa contrazic un "inger pazitor" de talia sorei Binte. De altfel, Domnul ne-a ascultat rugaciunile si dupa citeva zile nenea Richard a fost iarasi acasa. Mi-a ramas insa in minte spiritul sau evreiesc de autoironie si de necapitulare in fata necazurilor. Toate acestea imbracate intr-un profund romanesc: "Hai sa facem haz de necaz!".

Richard Wurmbrand

O alta amintire despre fratele Wurmbrand o am dintr-o alta situatie grea, cand moara suferintelor si tavalugul incercarilor au venit peste familia noastra. Medicii descoperisera ca sotia mea, Daniela, are un nodul tare in sanul drept si planificasera o biopsie. M-am intilnit cu fratele Richard pe firul telefonic, nemaiavind nici rabdarea si nici timpul necesar sa mai alerg pina la dinsul. M-a surprins foarte repede, asa cum facea de obicei, cu pornirile dumnealui greu de prevazut. In loc sa ma mingiie asa cum nadajduiam, mi-a spus brusc: "Haide sa ne rugam!"

L-am auzit atunci, prin firul telefonic, rostind una dintre cele mai interesante rugaciuni pe care mi-a fost dat sa le aud vreodata. Cuvintele ei mi s-au infipt ca fierul aprins peste pielea marcata, lasind in urma lor o urma de nesters. Iata-le:

"Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac si Iacov. Iarta-ne ca te deranjam cu un fleac ca acest bot mic de carne. Tu conduci universul si galaxiile de milioane de stele si sori, si noi te deranjam cu o problema mica. Te rog inasa sa o rezolvi Tu pentru ca noi nu o putem rezolva nici pe asta. Te rog sa-i dai sanatate sotiei lui Daniel si iti multumim ca Tu ne iubesti si ne vrei binele. Amin!"

Simion Cure

Este mare lucru sa fii cu picioarele pe pamant, dar este si mai important sa te si misti cu ele. Lumea are nevoie de oameni care pot infaptui ceva, nu de cei ce stiu sa explice foarte convingator de ce au stat degeaba. Toata omenirea poate fi impartita in trei categorii: cei de neclintit, cei care pot fi pusi in miscare si cei care ii pot misca pe altii.

Prin vara anului 1986, adunarea noastra s-a mutat intr-un fost garaj al Bisericii "Magnolia" din Anaheim, California. Iata ce ne-a spus fratele Simion ca sfat, despre importanta crestinilor anonimi:

Lumea se entuziasmeaza de vizitatorii straluciti care vin sa predice, dar lucrarea avanseaza numai daca se nasc oameni anonimi care sa staruiasca in lucrurile mici si necesare din biserica.

In armata exista o vorba si este bine sa tinem seama de ea: "Biruinta finala si cuceririle sunt facute de infanterie." Cu alte cuvinte, nu poti castiga razboiul fara infanteristi.

Aviatia zboara pe deasupra, dar vine si pleaca. Arunca bombele, face pagube imense inamicului, dar nu poate lua in stapanire pamantul.

Artileria trage de departe. Ea pune dusmanul in deruta, distrugand structurile de aparare. Totusi, cu artileria numai, tara distrusa ramane tot a dusmanului.

Trebuie sa vina dispretuitii tuturor, "iepurii", "marsaluitorii", care sa inainteze pe jos, pas cu pas, si teritoriul cucerit se masoara cu pasul lor. "Orice loc pe care veti pune talpa piciorului vostru vi-l voi da voua", le-a spus Dumnezeu evreilor cand i-a trimis in Canaan. Trebuie cineva care sa puna talpa jos si sa ia in stapanire. Infanteristii batjocoriti sunt cei care pun steagul pe reduta. Numai ce cuceresc ei ramane cucerit.

Fratilor, lucrarea depinde de ceea ce faceti fiecare dintre voi in locul acesta. Nu lasati totul in seama aviatiei sau a artileristilor. Predicatorii vestiti vin si pleaca, dar cineva trebuie sa stea mereu aici in spartura. Daca voi nu va veti face partea, nu se va vedea lucrarea avansand si Imparatia cerurilor nu se va lati in locul acesta.

David Ban

Lumea are nevoie de oameni care pot infaptui ceva, nu de cei ce stiu sa explice foarte convingator de ce au stat degeaba.

Nelu Cinteanu, unul din pastorii bisericilor din Sacramento, Statele Unite, mi-a povestit doua din intamplarile traite cu David Ban, unul din predicatorii laici carora le datoreaza asa de mult lucrarea cu Evanghelia din Romania:

"Fratele David Ban, originar din Covasant, jud Arad, era bine cunoscut, nu numai in judetul Arad ci pretutindeni, ca un om deosebit al lui Dumnezeu. Tinerii din biserica Sofronea, judetul Arad, pe care am pastorit-o in perioada 1983-1991, imi spuneau adesea: "Frate Nelu, Vineri nu ai ce cauta la noi fara mosu Ban, (cum ii incuraja dansul sa-l numeasca). Cand isi incepea mesajul, fratele David, cu mult bun simt, ma intreba :

- Cat pot sa vorbesc?...

Eu ziceam: Douazeci.

Dansul (avand in jur de 80 de ani si auzul mai slab) intelegea: "Nouazeci" ...

Adevarul este ca cele nouazeci de minute binecuvantate treceau mai repede decat cele douazeci proiectate de mine.

Altadata, pe cand lucram la Institutul de proiectare al vagoanelor situat in fata garii din Arad, l-am intalnit dimineata coborand din tramvai si indreptandu-se spre tren:

- Unde mergi, frate David, asa de dimineata?

La Radesti, ca acolo n-au pastor. Azi este Vineri si stau pana Duminica la ei. Maine trebuie sa vizitez cativa saraci si sa le mai dau cate ceva ...

- Bine, dar dumneata la peste 80 de ani faci asta?

- Daca nu eu, cine? imi raspunse el.

Mai apoi mi-a fost rusine ca l-am intrebat.

Si astazi ma urmareste intrebarea-raspuns pe care mi-a dat-o: "Daca nu eu, cine?"

Parca si acum il vad, putin aplecat de spate, tinand intr-o mana inconfundabila lui geanta, cu Biblia si cartea de cantari, iar in cealalta o plasa cu alimente pentru cei saraci."

John MacArthur

Apropo de rugaciune pentru cei bolnavi, eram in primii mei ani de America si Domnul imi deschisese o usa de har ca sa pot studia si invata din experientele Bisericii "Grace Communit] Church" din Panorama Cit]. Pentru doi ani am fost cooptat alaturi de cei 43 de pastori ai Bisericii si in fiecare marti dimineata ne adunam pentru studiu, rugaciune, informare si partasie. In vremea aceea a venit mama din Romania ca sa fie operata de cancer. Tristetea de pe fata mea a fost repede observata de ceilalti si a trebuit sa le spun necazul care ma lovise.

Stiind ca am nevoie de intarire si dindu-si seama ca am un respect deosebit fata de John MacArthur, pastorul invatator al adunarii, moderatorul grupului a spus:

"John, nu vrei sa te rogi tu pentru Daniel si pentru mama lui".

In sala aceea 44 de capete s-au plecat umile si am auzit una dintre acele rugaciuni scurte si pline de miez, din care nu poti scoate nimic si la care nu mai ai nimic de adaugat:

"Doamne, Tatal nostru prin Domnul Isus, Mintuitorul nostru iti multumim ca soarta noastra este in mana Ta. Te rog sa-l convingi pe Daniel, in tulburarea in care se afla, ca Tu esti prea puternic ca sa se poata intimpla ceva fara aprobarea Ta si ca Tu esti prea bun

ca sa lasi sa se intimple ceva care sa fie spre raul copiilor Tai. Multumim pentru slava pe care o vei manifesta si in aceasta imprejurare. In numele lui Isus. Amin."

N-a fost de loc o rugaciune sentimentala. Cel putin aparent. Sapte ani dupa rostirea ei inasa, mama mea traieste si pot marturisi ca am experimentat din plin si atotputernicia Domnului si bunatatea Lui. John m-a invatat atunci sa privesc realitatea mea din prisma posibilitatilor si caracterului lui Dumnezeu. El era un astfel de om deprins sa "treaca dincolo" de obisnuit si sa se sprijine pe nevezutul stabil al prezentei si puteri divine. De fapt, atata timp cat nu iesim din posibil, din contabilitate, nu putem nici concepe, nici pretinde paradisul. ... S-ar putea ca definitia eroismului credintei si sfinteniei sa fie chiar aceasta: sa faci imposibilul posibil, prin alipirea totala de Dumnezeu.

Petru Popovici

Invatatorul mediocru spune. Cel bun explica. Cel si mai bun demonstreaza, iar cel mai bun inspira.

In primii ani de ucenicie linga fratele Pit l-am auzit spunindu-mi: "Frate Daniel, sa lasi intotdeauna o margine de lucru pentru Domnul. Sa nu vrei tu sa rezolvi toate lucrurile. Sint pastori care se poarta de parca Dumnezeu lor ar fi neputincios sau in concediu. Tu sa nu faci asa. In viata mea eu m-am invatat sa spun ce cred ca trebuie, sa fac ceea ce cred ca este necesar si apoi sa astept ca Domnul sa faca restul. Sa n-ai niciodata pretentia sa faci tu totul. Lasa o margine de lucru pentru Domnul. Vei vedea atunci cum El este linga tine si intervine cu puterea Sa."

Probabil ca in aceasta "strategie de lucru" sta secretul reusitelor fratelui Pitt. El n-a cautat sa "le faca pe toate", acceptandu-si limitările omenesti si facandu-I loc "Celui Atotputernic" sa-Si implineasca voia. Cei din jur n-au priceput intotdeauna "ce se intampla", dar au vazut rezultatele si s-au grabit sa-l proclame pe fratele Pitt un "om al lui Dumnezeu". Prin aceasta, ei au recunoscut implicit ca Dumnezeu se implica personal in lucrarea fratelui Pitt si-i transfera ceva din caracterul Sau dumnezeiesc. De fapt, maretia nu este niciodata a oamenilor, ci doar imprumutata, ca lumina soarelui intr-un bob de roua. Numai Dumnezeu este mare.

Cea dintai dovada a unei mari personalitati este un sentiment profund de nevrednicie. Cei cu adevarat mari isi dau seama ca ceea ce li se intampla nu este "in ei", ci doar se manifesta "prin ei", pastrand intotdeauna un sentiment de umilinta. Ei reusesc sa vada ceva bun in fiecare om din jur, dovedind mereu o capacitate imensa, nelimitata, de simpatie.

Ideile mari au fost intotdeauna simple. La fel sunt si oamenii cu adevarat "mari." Ei se ascund modesti la umbra aripilor Celui Atotputernic. De fapt, "marimea" este o problema de comparatie. Transatlanticul pare mare in port, dar foarte mic in imensitatea oceanului!

Din experienta, pot sa va spun ca oamenii mari nu se simt niciodata mari, in timp ce oamenii mici nu se simt niciodata ... mici. Cel mai sigur semn ca cineva nu este important este silinta cu care isi da importanta.

Adevarata maretie cauta intotdeauna sa lucreze in taina si sa treaca neobservata.

Mandria este asa de vicleana ca daca nu veghem ajungem sa fim mandri pana si de ... smerenia noastra! Asa s-a intamplat cu invatatoarea de Scoala Duminicala care, la terminarea lectiei despre vamesul smerit si fariseul mandru, i-a indemnat pe copii: "Haideti acum sa-I multumim Domnului ca noi nu suntem asa de mandri ca fariseul din Biblie".

Vasile Brinzei

Auzind ca in America se rup bisericile si se cearta crestinii, tatal meu, Vasile Brinzei, mi-a spus la plecare: "Sa nu te certi cu fratii. Sa nu ranesti pe aceia pentru care a murit Hristos. Mai bine sa te duci sa vinzi cartofi la aprozar sau sa tai iarba decat sa te certi cu fratii. (Nu stiu de ce "vanzarea cartofilor la aprozar" a fost pentru tatal meu o extrema a existentei, dar pot spune ca toata viata sa, el a cautat sa nu se certe cu fratii, si sa nu-i raneasca pe altii).

Petru Popovici

Cand m-a chemat la Los Angeles, fratele Pit lucra intens la tipografie. L-am gasit murdar pana la urechi, cu tot felul de scule in mana, umbland la un "compozer" electromecanic, vechi cam de varsta mea.

In scurta vreme, prin amabilitatea unor tineri electronisti priceputi, scoteam impreuna din imprimanta prima revista gata asezata pentru tipar.

"Vedeti frate Pit, ce simplu este! Nu mai trebuie sa tot reparati harbul ala. Nu ne mai chinuim sa taiem cu foarfeca si sa lipim cu clei. Mult mai usor si mai repede!"

"Da," ne-a raspuns dansul," dar si rasplata voastra de la Domnul va fi mai mica! Eu stiu ca Domnul ma va rasplati pentru toata migaleala mea si nu va uita de stradaniile mele. Nu cautati sa va fie intotdeauna usor. Dumnezeu merita sa-L slujim si cu transpiratie si chiar cu ... lacrimi."

Alta data, cand priveam imbufnat un teanc de carti "gresite" la tipar, mi-a sosit bland: "Nu te necaji, nimic nu-si pierde rasplata! Chiar si munca aceasta "zadarnica" nu va fi uitata. Dumnezeu se uita la inima si va sti sa rasplateasca. Noi nu lucram doar pentru oameni, ci pentru Domnul."

Petru Popovici

Nu este un secret pentru nimeni ca fratele Petru Popovici a inundat Romania cu carti crestine intr-o vreme in care o asa initiativa era absolut imposibil de abordat in interiorul tarii. Din indepartata America, pana acestui neobosit cronicar ne-a informat, ne-a educat si ne-a intretinut arzanda flacara credintei. Exista insa astazi o "anumita" categorie de tineri imberbi care stramba din nas si privesc de sus cartile pe care ne-am facut noi educatia. Ei ridica si pun in discutie problema "lipsei de nivel academic" in limbajul cartilor scrise in U.S.A.

De curand, chiar si in revista tineretului roman din Statele Unite ale Americii am dat peste un articol care mi-a starnit "interesul" si nedumerirea. Textul era plin de expresii absconse si de neologisme rare, care compatiunea deferent lipsa de "relevanta lingvistica" a literaturii produse de crestini.

M-am simtit obligat fata de cititorii de pretutindeni sa dau o explicatie. Initial, articolul a fost gandit ca un raspuns la unele intrebari "nedumerite" despre calitatea cartilor tiparite de noi in U.S.A. Ulterior, ele au devenit un fel de "proclamatie program" a celor din scoala fratelui Petru Popovici.

Am plecat de la premiza ca ni se reclama lipsa unui limbaj "academic contemporan". Ni se spune ca aceasta carenta duce la lipsa de "relevanta" a cartilor noastre in "climatul actual", in care "Biserica din Romania este chemata sa faca un impact social semnificativ si sa influenteze benefic toate nivelele si sectoarele sociale."

"In acest context", ni se spunea, "Cartile scrise de fratele Petru Popovici par astazi puerile si, desi au un continut bogat, nu trezesc decat interesul celor cu o "formatie intelectuala submedie."

Nici eu, Daniel, n-am scapat mai usor. Cartile scrise sau traduse de mine: "Grija de frati", "Introducere in Teologie", "Biserica locala" au fost declarate si ele "populiste" si lipsite de o terminologie adecvata. "Reclamantii" se arata nemultumiti mai ales de faptul ca si o lucrare monumentala ca "Biblia cu explicatii", destinata sa devina un instrument pentru educarea crestina a neamului, "pacatuieste" prin aceeasi lipsa de "nivel academic" in terminologie si stil.

M-am framantat daca se cade sau nu sa raspund acestor critici. Un timp am fost convins ca nu sunt chemat de Dumnezeu sa intru in polemici neroditoare. O maxima adecvata acestei situatii spune ca "Un critic literar este de obicei cineva care are destul talent ca sa-si dea o parere, dar nu suficient pentru a scrie el insusi o carte".

Am ajuns insa astazi la concluzia ca, daca nu un raspuns polemic, cel putin o lamurire plina de dragoste este necesara.

De ce am produs noi carti "lipsite de limbaj academic"? Nu pot raspunde pentru fiecare dintre autorii din America, dar pot spune ce s-a intamplat in cazul meu.

Pana pe la varsta de 20 de ani, am fost fascinat de literatura si pasionat peste masura de filosofie (Da, asa se scrie, cu "s". "Filozofie" inseamna cu totul altceva, un fel de dragoste de intuneric, cum bine m-a invatat Henr] Wald, unul dintre cei mai straluciti specialisti in limbaj si semantica pe care i-a avut Romania).

A urmat apoi chemarea spre slujire in lucrarea cu Evanghelia si procesul de formare ca seminarist si, apoi, ca pastor. Venirea in America mi-a prilejuit continuarea studiilor si largirea domeniului de cunostinte in sfera lucrarilor de literatura religioasa aparuta de-a lungul secolelor.

De ce ma straduiesc eu sa caut intotdeauna cel mai simplu si mai direct sens al cuvintelor?

Iata de ce:

- Cand Biblia a fost scrisa in limba greaca, ea a fost scrisa in "koine", dialectul stradal, folosit de lumea pestrita a intamplarilor cotidiene. Exista si o alta varianta a limbii grece, mult mai elevata si mai eleganta: greaca literara. De ce o fi randuit Dumnezeu, in intelepciunea Lui desavarsita, ca inspiratia divina sa fie inscrisa in limbajul, uneori teribil de stangaci, al dialectului grec popular? Nu cred ca a fost hotararea lui Pavel sau a vreunui alt apostol! Dumnezeu a fost suveran absolut in aceasta problema.

- Cand a fost tradusa pentru prima data in limba latina, Biblia s-a intitulat "Vulgata". Nu pentru ca ar fi avut un caracter "vulgar" (termenul derivat din limba romana), ci pentru ca era scrisa in latina folosita de cei din popor ("Vulg" inseamna popor). Denumirea, la fel ca si in cazul traducerii grecesti, accentueaza ca forma si calitatea limbajului nu apartinea clasei erudite, paturii intelectuale selecte a tribunilor, senatorilor si patricienilor. Intreb iarasi: "De ce, in providenta Lui absoluta, Dumnezeu a voit ca Biblia sa fie tradusa in limba "vulgului" din gloriosul Imperiu Roman?"

- Cand Cel mai mare orator al tuturor veacurilor, trecute, prezente si viitoare, a coborat printre oameni ca sa le vorbeasca, El a ales sa li se adreseze intr-un limbaj naturalist, populist, simplu si lipsit de "teologisme sofisticate" ale marilor rabini ai vremii ("noroadele au ramas uimite de invatatura Lui; caci El il invata ca unul care avea putere, nu cum il invatau carturarii lor" - Mat. 7:28-29). Batjocorit atunci de carturari si clasificat drept unul "fara scoala", oare ar fi tratat El mai bine de criticii nostri de astazi?

- Cand providenta divina l-a ales pe Pavel pentru scrierea indreptarului de invatatura al Bisericii ("dupa ispravnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca sa intregesc Cuvantul lui Dumnezeu" - Col. 1:25), desi cunostea oratoria si stilul inalt al "vorbirilor induplecatoare ale intelepciunii", apostolul a hotarat sa li se adreseze crestinilor nu pe aceasta cale, ci in glasul simplu al omului de pe strada. "Cat despre mine, fratilor, cand am venit la voi, n-am venit sa va vorbesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau

intelepciune stralucita" - 1 Cor. 2:1-5). De ce oare a simtit Pavel ca asa si numai asa trebuie sa faca?

Concluzia mea personala a fost ca eficienta maxima a limbajului sta in capacitatea lui de a comunica adevarul la un numar cat mai mare de oameni. Din acest punct de vedere, toata populatia unei natiuni intelege versiunea "vulgata" a limbii vorbite in tara respectiva. Cu cat ne ridicam la un "nivel mai inalt" al limbajului, cu atat numarul celor in stare sa-l inteleaga plenar se reduce.

Mi-a trebuit un timp si un proces de "simplificare" a felului meu de a vorbi. M-am silit si ma silesc si acum mereu, sa ating performanta simplitatii evanghelice. Sa nu credeti ca este usor. Avem cu toti tendinta de a deveni sofisticati si specializati, pentru a-i impresiona pe cei din jur.

N-am sa uit impresia formidabila pe care mi-a produs-o rectorul Institutului "Logos", Greg Cantelmo, profesor la cursul de Religii comparate si Istoria Filosofiei. La prima noastra clasa, acest om extrem de prezentabil, a inceput prin a ne vorbi 10 minute intr-un limbaj atat de "inalt", ca ne uitam unul la altul sa vedem daca-l pricepem vreunul. La sfarsitul celor 10 minute, Greg s-a oprit, s-a uitat la noi serios si ... a izbucnit intr-un hohot de ras homeric, amplificat parca de ecoul din mintile noastre ramase dintr-o data ... goale.

Cand s-a potolit din ras, facandu-ne cu ochiul, Greg ne-a spus: "Vedeti, cursurile pe care le puteti face cu mine va pot transforma in astfel de oameni. Va dati seama ce caraghiosi puteti deveni? Eu am facut facultatea de filosofie. Stiu si eu sa vorbesc ca filosofii si sa ma port ca ei, dar .. ar fi caraghios sa o fac zilnic! Limbajul este ca si un costum de haine cu care te imbraci. Unii se imbraca "sa faca impresie", altii ca sa arate ce posibilitati materiale au, altii ca sa-i atraga pe semenii in cursa pacatului. Majoritatea oamenilor se imbraca insa zilnic in haine obisnuite si merg obisnuit, printre oameni obisnuiti. Exista si costume de gala, pe care nu le imbracam decat la ocazii speciale. Noi, rectorii avem uniforme pentru serbarile de graduare. Acestea nu sunt insa hainele noastre de fiecare zi. Am fi caraghiosi daca am umbla prin piata cu ele sau daca ne-am duce, imbracati cu ele, in vizita la cineva."

"Cred ca va dati seama care a fost intentia mea si prima voastra lectie de "Filosofie a Religiilor". Oricat de fascinante vor fi cunostintele pe care le veti acumula pe durata acestui studiu, nu uitati ca exista lucruri mult mai importante in viata, in primul rand "viata insasi". Daca nu veti pricepe tot, nu va omorati cu firea, daca veti pricepe tot, nu-i omorati pe altii cu un limbaj care sa va dovedeasca neaparat "superioritatea".

Intalnirea cu acest Greg Cantelmo a fost una dintre desfatările vietii mele de student in America. Daca asa a fost prima lectie a cursurilor lui, cum credeti ca a fost examenul final? Pur si simplu s-a deghizat rand pe rand in exponent al tuturor "variantelor" false de religie si religiozitate si a venit sa stea de vorba cu noi, "crestinii", despre "adevarul nostru". Din felul in care reuseam sa ne "convingem" si "convertim" reciproc a rezultat nota finala. Nu uit ca, la un moment, dat a iesit din clasa si s-a intors imbracat ca un preot

luteran, dar avand in mana o tigara aprinsa. Era, dupa cate imi aduc aminte, intruchiparea unui "teolog liberal".

Simplitatea si transparenta acestui genial profesor mi-au intarit si mai mult convingerea ca "idealul invataturii crestine trebuie sa ramana simplitatea Evanghelica".

Nu va grabiti sa spuneti ca pledez pentru bigotism si pentru ignoranta. Nu ma categorisiti drept "proletcultist".

La o conferinta a unei diocese din Anglia, unul dintre preoti, adeptul unui stil calugaresc excentric, a vorbit cu patos, facand elogiul "ignorantei". Dupa el, a trebuit sa ia cuvantul unul dintre episcopi. Cu un umor intr-adevar englezesc, acesta a iesit in fata, a tacut un rastimp, iar apoi a spus cam asa: "Inteleg ca fratele nostru Ii multumeste lui Dumnezeu pentru ignoranta si dupa parerea mea, in ceea ce-l priveste, are cu prisosinta pentru ce sa multumeasca".

Stiu ca, anii de zile, conditiile de persecutie ne-au redus la o viata de "subterana culturala" si ca acum trebuie sa iesim cu capul sus si sa ducem marturia pana in cele mai inalte sfere ale existentei sociale. Daca ma credeti ignorant de aceste "noi realitati", n-aveti dreptate. Problema este cu mult mai adanca.

Pentru un crestin, alegerea limbajului folosit pentru raspandirea Evangheliei in marea masa a populatiei unei tari nu este usoara si nu trebuie luata in chip usuratic. Grabiti sa intram la galele selecte ale intelectualitatii citadine, s-ar putea sa ne intoarcem apoi intre oamenii de pe strada sau de pe ulita tot cu fracul sau redingota pe noi si sa ajungem "de rasul lumii".

Intr-o convorbire pe care am avut-o de curand cu fratele Aurel Popescu, pastor in Portland, dansul deplangea aceiasi folosire neinspirata a limbajului sofisticat in publicatii pe care le-a citit in tara: "Unii scriitori vor sa para mai "adanci" si folosesc cuvinte cu sensuri care raman obscure pentru majoritatea cititorilor. Apa unor astfel de izvoare literare pare adanca pentru ca e ... tulbure. Dar daca te arunci in ea, dai cu capul de beton".

Dorinta de a ne insusi prea repede si prea superficial un limbaj "academic" sofisticat, plin de neologisme si teologisme la fel de esoterice ca si hieroglifile egiptene, ne poate duce spre o bufonie caricaturizata deja, cum nu se poate mai bine, de nemuritorul Caragiale. S-ar putea prea bine ca "nerozia noastra" sa-i forteze pe oamenii simpli sa foloseasca si ei un limbaj din care ei insisi sa nu inteleaga prea mult! Vom ajunge astfel sa-i dam dreptate celui care a spus ca "cel care vorbeste despre ceea ce nu cunoaste este frate cu acela care se intoarce de acolo de unde n-a fost." Doamne, fereste-ne de confuzie!

Cine ar putea oare prefera limbajul "neologismelor sofisticate" si s-ar apuca sa "retraduca" textul sacru in "pasareasca" revistelor de cultura contemporana ar putea ajunge la o astfel de varianta a psalmului 23:

Psalmul 23 intr-o traducere academica

Domnul si cu mine suntem intr-o relatie de pastor-fiinta pastorita si asta ma plaseaza intr-o pozitie cu o excelenta prognoza de zero negativ.

El ma alimenteaza cu verdeata succulenta a spatiilor verzi si ma conduce in proximitatea laterala a acumularilor acvative non-torentiale.

El imi restaureaza nivelele initiale de satisfacere ale tiparului meu prihologic.

In ciuda unui progres ambulatoriu prin intersectia slab iluminata cu incidenta mortalitatii, in mine nu se vor manifesta senzatii de teroare anxioasa datorita tangentialei mele atingeri cu atotputernicia Lui.

Proteza care-I inlesneste mersul si dispozitivul de constrangere pe care-l foloseste imi induc o stare de confort personal.

Tu proiectezi si produci o structura portanta de nutrienti chiar si in contextul prezentei unor elemente ostile si necooperante.

Initiezi un ritual folcloric care implica extracte vegetale infuzate asupra capului meu, iar containerul desemnat alimentarii mele exhibitioneaza constant o totala depasire a parametrilor lui volumetrici.

Da, factorul ne-deductibil de intensitate emotionala si atributul de nonviolenta amabilitate ma vor insoti pe toata durata nemortalitatii mele.

si voi avea drept de rezidenta permanenta in spatiile de habitat aflate in proprietatea Domnului pe o durata nedefinita cu acces pozitiv spre axa infinita a timpului.

Cine ar prefera o asemenea "reactualizare, prin contextualizare" a acestui indragit psalm? Macar spre linistea mea, dati-mi voie sa cred ca ... nimeni.

De ce mi-a fost mie atat de greu sa ma deprind sa vorbesc simplu si sa scriu cu o pana usoara si chiar mangaietoare uneori? De ce mi-e greu sa raman asa si de ce doar prin stradanie pot sa ma pastrez asa? Iata de ce: Am observat ca si eu ma imbrac cu cuvintele ca altii cu hainele si umblu asa de lesne "dupa slava pe care v-o dati unii altora" (Ioan 5:44).

Dati-mi voie sa cred ca nu sunt singurul care sunt bantuit de aceasta ispita.

Va rog sincer sa analizati fondul, nu forma, celor scrise mai sus si, in masura in care gasiti de cuviinta si in acord cu buna cuviinta, sa cautam impreuna sa "transmitem" adevarul Evangheliei "dupa chipul si asemanarea" Celui ce ne-a vorbit pe pamant si dupa pilda celorlati vestitori ai Sai care I-au purtat mesajul inaintea noastra.

Pentru totdeauna in slujirea Lui, D. B. (10 Oct. 1996)

Adaug aici un fragment din cartea "Alexander Fleming" scrisa de Andre Maurois, tradusa si aparuta in limba romana in Editura Medicala, 1965:

"Descoperirea penicilinei a deschis o era noua in tratarea bolilor. Medicul zilelor noastre abia poate sa-si inchipuie cat de dezarmati se simteau inaintasii lui in fata unor anumite infectii. El nu cunoaste disperarea lor in fata anumitor boli, pe atunci mortale, care acum sunt vindecabile, ba chiar inlaturate cu totul. ...

De ce tocmai acest cercetator, modest si tacut, a fost beneficiarul celei mai fericite intamplari a epocii sale? ... In stiinta nu exista nimic mai usor decat ceea ce s-a descoperit ieri, dar nimic mai greu decat ceea ce se va descoperi maine. ...

Iata doi oameni: Wright si Fleming. Amandoi au fost la fel de devotati stiintei. Dar Fleming, lipsit de orice retorica, nu cunostea arta de a ului publicul, asa cum stia s-o faca atat de bine Wright. Acesta avea dusmani, si inca foarte multi, dar nici chiar dusmanii, in fata acestei personalitati puternice, nu indrazneau sa-i conteste o anumita maretie. Nimeni nu ignora ca, cine indraznea sa puna la indoiala valoarea lucrarilor lui Wright, se expunea unui torent de argumente stralucite si sarcastice. Dimpotriva, ce putea fi mai ispititor decat credinta de a fi superior unui om maruntel, stoic si rezervat, care n-ar fi facut nimic ca sa risipeasca aceasta iluzie? Putea fi combatut fara nici un pericol, pentru ca niciodata n-ar fi spart formidabila sa carcasa de tacere, pentru un motiv atat de neinsemnat in ochii lui.

"Omul de geniu, a scris lordul Beaverbrook, este adesea egoist. Cand - asa cum se intampla uneori - este insa modest si simplu, lumea este inclinata sa-l subestimeze. Sir Alexander Fleming era un geniu care facea parte din aceasta rara speta. Acum, desigur, gloria lui este universala ... In timpul vietii sale, insa, in propria lui tara, meritele lui n-au fost decat cu greu recunoscute." (pag. 266-267).

"Omul se uita la ce izbeste privirea", la floricele de stil si la limbajul elevat si esoteric. Dumnezeu se uita la inima si pretuieste modestia care nu-i zdrobeste cu apasarea ei pe cei din jur. Domnul Isus a fost un exponent al geniului batjocorit din pricina modestiei in atitudine si-n aspectul exterior.

Apostolul Pavel a simtit si el aceiasi lipsa de respect si de pretuire din partea unora din Biserica din cauza "simplitatii" sale:

"De vreme ce multi se lauda dupa firea pamanteasca, ma voi lauda si eu. Doar voi suferiti cu placere pe nebuni, voi, care sunteti intelepti! Daca va robeste cineva, daca va mananca cineva, daca pune cineva mana pe voi, daca va priveste cineva de sus, daca va bate cineva pe obraz, suferiti!" (2 Cor. 11:18-20).

Richard Wurmband

Cele mai durabile impresii le fac cuvintele ascultate in vreme de adinca sensibilizare provocata de o suferinta sau de un necaz. In Februarie 1992, dupa o calatorie in Pensilvania, m-am intors acasa cu o tulburare a vederii la ochiul sting. M-am grabit sa-mi vars necazul catre familia Wurmbrand si dinsul mi-a inlesnit o vizita la un specialist din Pakistan, convertit de curind la crestinism si botezat. Inainte insa de a ajunge la doctor, fratele Richard mi-a spus: "Baga de seama Brinzei, ca uneori o vedere prea buna ne impiedica sa vedem adevaratele frumuseti din viata. Eu am calatorit in peste 50 de tari, dar cele mai frumoase lucruri nu le-am vazut in tarile pe care le-am vizitat, ci inlauntrul meu. Cauta sa vezi Imparatia lui Dumnezeu inlauntrul tau si sa te bucuri de frumusetea ei si a Imparatului ei". In spaima care ma stapinea, la gindul ca sint pe cale sa-mi pierd vederea, imi venea sa-i raspund scurt si nepolitic: "In veci amin!, dar sa stiti ca tot ma duc la doctor". Nu de predici aveam eu nevoie in ceasul acela!

Abea dupa ce am ramas singur am inteles talcul ascuns al cuvintelor lui. Fratele Richard observase repede ca problema mea cea mare nu era la ochi, ci la inima. Panica mea dadea pe fata o lipsa de incredere in Domnul si o pierdere prea usoara a linistii pe care ar trebui sa ne-o dea credinta. Am inteles ca trebuie sa ma uit mai atent in mine insumi si sa-L las pe Imparatul meu sa faca ce vrea El in Imparatie. Intr-adevar, uneori o vedere prea buna in afara ne fura de capacitatea de a vedea in launtru nostru lucrurile minunate ale Domnului. "Doamne, da-mi ochi sa vad frumusetea lucrarii Tale in mine!".

A privi inseamna un lucru, a vedea inseamna altul, a intelege inseamna un al treilea, a invata din ceea ce ai inteles inseamna o treapta mai sus, dar singurul lucru care conteaza in ultima instanta este ceea ce faci, ca rezultat al invataturilor pe care le-ai tras.

Richard Wurmbrand

"Sa poti sa binecuvintezi oricind si pe oricine! Iata o stare pe care ar trebui sa o avem toti." Cu aceste cuvinte, care s-au substituit oricarei urari de bine, m-a intimpinat odata fratele Wurmbrand la el acasa. Tocmai citise Biblia si venise din teritoriul ei cu o revelatie noua si surprinzatoare: "Melhisedec l-a binecuvintat pe Avraam atunci cind acesta tocmai se intorsese de la casapirea dusmanilor sai. In ochii altora, Avraam putea trece drept un ucigas ordinar, in ochii altora putea fi un om bun, care se intorcea insa de la un macel. Sigur ca in minia lui, Avraam fusese crud si omorase multi oameni. Melhisedec ii iesise inainte cu binecuvantarea. Este usor sa-i critici pe oameni, este mult mai dumnezeieste insa sa-i binecuvintezi. Doamne fa-ne niste mostenitori ai binecuvantarii!"

Simion Cure

"Dumnezeu nu dispretuieste inceputurile slabe."

Pe 22 Aprilie 1989, am fost impreuna cu dansul la San Bernardino, California, prima adunare cu un grup de romani care s-a tinut in capela din sediul lui "Campus Crusade". Iata cateva din spusele "mosului":

"Sunt lucruri importante si mari la timpul lor pe care lumea nu le baga in seama; lucruri mici care au semnificatie majora.

Copilul care scoate primele cuvinte bolborosite si pocite este mai admirat decat un academician care tine discursuri. Pentru academician, nu este mare scofala, dar copilul este in atentia si admiratia tuturor.

Tot asa, nimeni nu se entuziasmeaza cand un vlajgan puternic ridica dintr-o smucitura sacul si-l pune pe umar, dar toata casa se uita cu bucurie la copilul care duce cu mana lui prima cana cu apa. Aproape toata apa este varsata cand ajunge cu ea la destinatie, dar mama il pupa, tata ii striga: "Bravo!", iar audienta spune: "Halal baiat! O sa fie harnic!"

Richard Wurmbbrand

Numai fratele Richard poate predica despre anumite subiecte. Am sa incerc sa redau mai jos doua dintre ele.

Pentru noi toti care-l asteptam cu gurile cascate, introducerea dinsului a parut cel putin bizara: "Multi predicatori doresc sa vorbeasca despre lucruri importante si complicate. Eu vreau sa va vorbesc astazi despre "nimic" ... A urmat apoi o ora de delectare duhovniceasca ancorata pe subiectul acesta al nimicului.

Nimicul este cea mai tare substanta din univers. Mai tare ca orice otel din lume. Dumnezeu a suspendat pamintul pe "nimic". Un cablu de otel suficient pentru a sustine pamintul s-ar rupe sub propria lui greutate, dar Dumnezeu a stiut ca otelul nu rezista, asa ca a folosit "nimicul"!

Nimicul este materia de lucru preferata a lui Dumnezeu. Toate lucrurile au fost facute de Dumnezeu din "nimic"! Diamantul cel mai pretios a fost facut din "nimic". Frumusetea frumusetilor din lume a fost facuta din "nimic".

Nimicul este cea mai inalta stare spirituala la care trebuie sa ajunga un credincios. La un moment dat se certau fratii din cauza spiritul de competitie. Si atunci Pavel le-a spus: "Eu am sadit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a facut sa creasca: asa ca nici cel ce sadeste, nici cel ce uda nu sint nimic; ci Dumnezeu care face sa creasca" (1 Cor. 2:6-7). Auziti, Pavel ajunsese ceea ce trebuia sa ajunga pentru ca fratii sa nu se mai certe cu el, Pavel ajunsese in sfirsit: "nimic"!

Altadata, nenea Richard a ales sa ne vorbeasca despre: "Nebunia lui Dumnzeu" (1 Cor. 1:25). "Toate religiile lumii cauta sa-si prezinte pe dumnezeul lor ca pe cea mai inteleapta fiinta. Numai Biblia ne spune despre Dumnezeu ca ar fi nebun." Sigur ca aceste vorbe ar fi fost considerate blasfemie daca ar fi fost rostite de o alta gura, dar din gura fratelui Richard ele au fost acceptate si lamurite apoi cu prisosinta. "Dumnezeu priveste lucrurile care nu sint ca si cum ar fi" (1 Cor. 1:27-28). etc. In final, numai un Dumnezeu care lucreaza impotriva evidentelor a putut sa se incurce cu oameni ca noi. "De pilda fratilor, uitati-va cu bagare de seama la voi care ati fost chemati; printre voi nu sint multi intelepti

in felul lumii, nici multi puternici, nici multi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ..." (1 Cor. 1:26-27). Care Dumnezeu si-ar fi pus mintea cu noi ca sa ne aleaga pentru Sine si sa se laude cu noi inaintea cerului? Cu adevarat, mare este taina mantuirii noastre si cine este cel ce o poate pricepe?

Richard Wurmbbrand

Alte subiecte curioase ale fratelui Richard: "Exista lucruri pe care nu le poate face Dumnezeu?"

Intre cele mentionate de Biblie este si unul nebagat in seama: "Dumnezeu nu mai poate de bucurie in mijlocul copiilor Sai". Sa traim asa ca sa facem bucurie Domnului nostru. Exista astfel de copii ai Domnului. Exemplele noastre ar trebui sa fie cei care si-au consacrat viata scopurilor lui Dumnezeu. Scriptura ne spune ca Dumnezeu cauta astfel de oameni, a caror inima sa fie intreaga a Lui ("Caci Domnul isii intinde privirile peste tot pamantul, ca sa sprijineasca pe aceia a caror inima este intreaga a Lui" - 2 Cronici 16:9)

Cand l-am auzit vorbind despre acest subiect, fara sa vreau, mintea mi-a zburat la o alta intamplare, in care "ceea ce nu poate face Dumnezeu" a aparut intr-o cu totul alta imprejurare:

Vrand sa vada daca elevii au inteles lectia despre atotputernicia lui Dumnezeu, invatatoarea intreba: "Ce parere aveti: exista ceva ce nu poate face Dumnezeu?"

Peste clasa se asternu o tacere deplina. De abia dupa cateva minute, unul ridica in sfarsit mana sus. Crezand ca lectia ei n-a fost destul de clara, invatatoarea ofta, dar totusi il ruga resemnata pe cel cu mana ridicata sa spuna ce are de spus: "Spune draga, ce nu poate face Dumnezeu?"

"Dumnezeu nu le poate face tuturor pe plac."

Richard Wurmbbrand

Ce sa faca cel aflat sub batjocura? Fratele Richard imi spunea o istorioara indiana cu doi oameni care s-au dus la Buda si au cerut sa-i vorbeasca. Buda i-a primit, dar spre surprinderea sa, cei doi au inceput sa-l ocarasca pentru toate lucrurile de sub soare. Cuvintele lor erau adevarate insulte: ticalosule, ucigasule, nebunule, etc. Dupa un timp, cei doi au obosit sa vorbeasca si s-a asternut tacerea. Atunci, Buda le-a spus: "Stiam ca ati venit sa-mi dati ceva. Toata lumea care vine la mine imi aduce cate ceva. De obicei eu primesc darurile lor, dar darurile voastre nu-mi plac. Va rog sa le pastrati, caci sunt ale voastre. Eu n-am ce sa fac cu astfel de cuvinte. Luati-le inapoi!"

Morala este evidenta, cand stim sa ne ridicam la adevarata noastra demnitate, batjocora este a batjocoritorului, nu a noastra! Vorbele rele ii caracterizeaza pe cei ce le spun si nu se cade sa ne pierdem linistea pentru ele. Sa nu le facem loc in inima noastra, ci sa le lasam in inimile celor care le-au adus.

Richard Wurmbrand

Lumea e plina de "purtatori de vorbe". Cand te vorbesc altii de rau, traieste frumos, ca nimeni sa nu-i creada.

Nenea Richard m-a prins vrand sa aflu ceva despre o cearta dintre doi frati din locul pe care dansul tocmai il vizitase. Curiozitatea mea a fost corectata, ca de obicei, cu o alta pilda:

"Doi oameni nu se aflau in cele mai bune relatii. Unul dintre ei spunea numai lucruri rele despre celalalt, dar, surprinzator, celalalt spunea tuturor numai cuvinte frumoase despre cel dintii.

Mirat si contrariat, un ascultator s-a dus la cel ce spunea lucruri frumoase si i-a zis: "Bine, dar tu nu ai auzit ce spune el despre tine si despre purtarea ta. El spune ca tu esti de vina, ca esti un om rau, nebun, desfranat, etc. Cum de tu spui numai cuvinte frumoase despre el?"

Dupa ce a stat putin sa se gandeasca, omul bun a raspuns cam asa: "Vezi, s-ar putea sa spunem amandoi adevarul sau s-ar putea sa mintim amandoi. Tu trebuie sa vezi care este realitatea!"

Petru Popovici

A-ti place sa predici este una, iar a-i iubi pe cei carora le predici este alta!

Am fost cu fratele Pit Popovici sa impacam doi pastori si doua biserici aflate in cearta. Unul din pastori venise dupa celalalt in localitate si acum ii rupsese o parte din turma, deschizind o a doua biserică. In caldura "argumentatiei" l-am auzit pe fratele Pit spunindu-i pastorului nedreptatit:

"Nu faci bine, nu cu razbunare se castiga inima oamenilor. Ai sa-ti golesti biserica. Daca vrei sa castigi, fii intelept si fii bun! Oamneii sint niste "cersetori dupa dragoste". Merg acolo unde simt ca sint iubiti. Nu te supara pe cei ce pleaca. Cheama-i inapoi pentru o serbare de despartire si multumeste Domnului in public pentru vremea in care ati slujit impreuna. Fa-i sa simta ca ii iubesti din toata inima, indiferent daca vor sta sau daca vor pleca in alta parte. Cind vor apare probleme in cealalta adunare, si nu este Biserica unde sa nu apara probleme, oamenii acestia isi vor aminti ca undeva este un pastor care i-a iubit si ii iubeste. Vor veni inapoi si vei fi mult mai cistigat atunci. Nu tine pe nimeni cu forta. Nu uita ca oamenii merg pina la capatul lumii pentru cineva care ii iubeste. Fii tu un astfel de om!"

Mi-am dat seama atunci ca este imposibil sa-i ridici pe altii la un nivel mai inalt decat acela la care te aflii tu insuti. Marimea influentei pe care o avem asupra altora depinde de grija pe care le-o purtam.

Richard Wurmbrand

Pe data de 4 Ianuarie 1994 am fost in vizita la familia Wurmbrand impreuna cu Aurel Popescu si Gelu Hategan care venisera din Portland sa-l vada. Profitand de ocazie, au venit cu noi si amandoi tatii mei: Vasile Branzai, si Traian Ban. Cele cateva ore petrecute in compania lui Mihai Wurmbrand, a sorei Binteia si a fratelui Richard au fost un deliciu. Mai intai am observat un anunt in limba engleza pe care nu-l mai vazusem inainte. Pe o placa frumos ornata si asezata pe masuta de la intrare scria citet: "Intrati cu incredere; aici nu santeti straini, ci doar prieteni cu care n-am avut ocazia sa ne intalnim inca".

Richard Wurmbrand

Printre cele spuse noua de fratele Wurmbrand ne-a rasunat multa vreme in minte o destainuire de-a dansului: "Pe Dumnezeu Il iubim pentru El insusi, nu pentru ce ne da. Eu pe Binteia am iubit-o fara sa aibe zestre! Am iubit-o pentru ea insasi. Tot asa trebuie sa-L iubim si pe Dumnezeu. Chiar daca nu mi-ar da cerul vesnic, eu tot l-as iubi pe Dumnezeu. Pe Diavolul nu-L pot iubi, si nu l-as iubi nici atunci cand mi-ar putea darui cerul.

Iubirea adevarata este legata de cel pe care-l iubesti nu de ceea ce are sau ne da el.

Se spune ca un prelat i-a spus odata unei femei chinuite de pacat: "Doamna va iert toate pacatele. Duceti-va in pace". Noaptea i-a aparut in vis Dumnezeu si l-a mustrat: "Cine esti tu sa ierti pacatele? Te crezi Dumnezeu? Pentru ca ai vorbit de pe pozitia de preot, eu am s-o iert pe femeia aceea, dar pe tine am sa te pedepsesc si n-am sa te mai las sa intri in cer".

La auzul acestor vorbe, prelatul a inceput sa chiuie si sa joace de bucurie. Cand Dumnezeu l-a intrebat de ce face aceasta, prelatul a raspuns: "De multa vreme vreau sa-ti arat ca Te iubesc pe Tine fara sa ma gandesc la rasplata. Acum am ocazia sa-ti arat cat de mult te iubesc".

Cand l-a auzit cum vorbeste, Dumnezeu i-a zis: "Pentru o asa iubire meriti sa intri in cer".

"Stiam, i-a replicat prelatul, "doar nu credeai ca te-am crezut cand mi-ai spus ca nu ma lasi in cer. Stiam ca doar ma iubesti si Tu".

Socanta la prima vedere, aceasta destainuire a fratelui Wurmbrand, m-a urmarit zile la rand, pana cand am ajuns sa-mi dau seama ca Dumnezeu si rasplata cerului sant inca foarte strans legate in inima mea egoista. Dragostea mea nu s-a lepadat inca total de sine si Dumnezeu stie ca inca nu-L iubesc asa cum merita El cu adevarat.

Aurel Popescu

Saptamana de rugaciune mondiala de la inceputul anului 1994 a avut ca tema: "Relatia Duhului Sfânt cu cel credincios". Miercuri seara, Biserica din Belflo[er l-a avut ca musafir pe fratele Aurel Popescu, venit într-o vizita de la Portland. Subiectul serii era: "Umplerea cu Duhul Sfânt". L-am auzit atunci spunand ceva foarte profund despre "personalitatile" pe care vrea Duhul Domnului sa le umple.

Ne-a vorbit despre dorinta Duhului de a ne umple pe fiecare dintre noi individual, apoi ne-a spus: "Exista si alte personalitati, nu individuale, ci colective. Familia mea este o personalitate compusa unica. Nu ne asemanam cu alte familii decat într-o oarecare masura. Fiecare familie isi are individualitatea ei. Dumnezeu vrea ca Duhul Sfânt sa umple fiecare familie in parte si sa modeleze relatiile si manifestarile care-i dau identitatea.

Exista apoi personalitatea colectiva a Bisericii. Biblia numeste Biserica "un trup". Chiar daca santem mai multe madulare, alcatuim un singur trup. Fiecare Biserica este diferita de alta; are o personalitate a ei proprie in functie de personalitatile credinciosilor care o alcatuiesc. Duhul Sfânt vrea sa umple aceasta personalitate colectiva a Bisericii si sa o anime cu lucrari si stari duhovnicesti binecuvantate.

Biserica este mai mult decat un grup de oameni care se aduna din cand in cand ca sa piarda vremea impreuna, ascultand tot felul de predici, unele destul de proaste. Dumnezeu numeste Biserica "trupul lui Christos". Santem o unitate compusa din parti individuale. Aceasta unitate complexa trebuie plasata sub binecuvantata lucrare a Duhului Sfânt. El trebuie sa lucreze prin noi, sa rodeasca in noi si sa-l vesteasca lumii pe Christos prin noi.

Rugaciuni copilaresti

Anul 1993 a fost pentru noi "anul papagalului". Ani la rand, fetele mele si-au dorit sa aiba in casa un "pet": o pisica sau un caine cu care sa se joace. Eu nu am o simpatie deosebita pentru aceste animale asa ca dorinta lor a ramas mereu neimplinita. Le-am cumparat in schimb un acvariu imens cu pesti, dar ... in scurt timp mi-am dat seama ca grija acvariului a cazut tot in seama noastra. Ca sa scapam, am daruit acvariul unei ... alte familii.

In primavara lui 1993, am vazut, într-o vizita la familia Ceausu, un altfel de "pet": un papagal micut si vesel care sarea cand pe umarul unuia, cand pe bratul altuia. Ne-am zis repede: "Iata ce cautam noi! Un astfel de "pet" va satisface pe toata lumea. Zis si facut, doar ca la magazin am aflat ca papagalul costa in jur de \$50!

"Eu nu dau \$50 de dolari pe o cioara vopsita", am zis eu si am plecat acasa tristi.

Daniela a continuat sa se roage Domnului pentru papagal. Copilareste, ea a intuit ca Dumnezeu poate face o minune ca sa ni-l dea pe o alta cale. Si asa a fost ...

Intr-o dupa amiaza, venind de la Biserica, exact cand sa fac la dreapta pe strada noastra, ce-mi cade in fata masinii într-un zbor precipitat? Ati ghicit: un papagal. Am oprit repede

masina (intamplator, nu era nici un fel de trafic pe sosea) si m-am apropiat sa-l prind. Pasarea a zburat sovaielnic pe un gard de beton de la marginea soselei. M-am furisat pe langa gard, am ridicat repede o mana si ... l-am prins. Era un papagal micut si pricajit, dar era ... un papagal!

L-am adus acasa si a trebuit sa-l hranim cu pipeta vreo patru saptamani, caci era doar un pui de curand scos din ou.

Dumnezeu ascultase cererea sotiei mele si facuse o minune.

Ce sa va mai spun, pana la urma a trebuit sa cumpar o colivie si tot am dat cei \$50!

Chuck Smith

Pastorul Chuk Smith, de la Calvar] Chapel din Costa Mesa, California, a povestit de la amvon o alta intamplare, auzita in confesiunile de la un cerc de rugaciune. O doamna ramasa vaduva de curand a povestit ca , dupa moartea sotului, s-a simtit multa vreme singura si parasita de lume. Se plimba prin casa si i se parea pustiu de tot. Ii era mai ales greu sa se uite spre fotoliul unde sotul ei obisnuia sa-si petreaca dupa amiezele. Amarata si plangand, a inceput sa se roage Domnului pentru o pisica cu care sa-si mai indulceasca singuratatea.

In acelasi timp, o alta familie din Biserica parasea casa indreptandu-se spre adunare. Cand sa intre in masina, cei doi au auzit venind de undeva de sus, mieunatul disperat al unui pisoi. Cand si-au ridicat privirile au vazut cu surprindere un ghemotoc de blana cu ochi atarnat intre cracile unui pom. Pentru ca se grabeau, au dat din cap si au vrut sa plece, dar pisoiul: "Miau! Miau!" de parca se sfarsea lumea. Pomul nu era destul de batran ca sa poata suporta greutatea barbatului. Au incercat sa dea pisiul jos cu un bat, dar "creatura" n-a vrut sa colaboreze.

Ingenios din fire, barbatul a nascocit un "proiect": "Legam o sfoara de una din cracile pomului, celalalt capat il legam de bara masinii, eu plec incet cu masina, iar cand se apleaca pomul, tu iei binisor pisoiul". Zis si facut. Masina a plecat incetisor din loc, pomul a inceput sa se curbeze frumos, aplecandu-se spre pamant, pisoiul cobori treptat spre bratele intinse ale sotiei, pana cand, dintr-o data: "Poc!" Sfoara s-a rupt, pomul s-a indreptat violent asemenea unei catapulte, iar pisoiul a zburat ca un proiectil prin aer peste cateva case. "S-a dus, s-a dus" a spus barbatul, "lasa ca astea au noua vietii. Haide sa nu intarziem la Biserica".

Peste cateva zile, la supermarket, au vazut-o pe vecina lor vaduva impingand un carucior plin cu mancare pentru pisici.

"Nu stiam ca aveti pisica", au spus ei.

"Sa vedeti minune" a venit raspunsul. Tocmai ma rugasem Domnului sa-mi dea o pisica care sa-mi tina de urat. Am iesit in curte sa plec la Biserica si ce sa vezi? Mi-a cazut in

cap, venit chiar din cer, un pisoi speriat si cu blana ca de arici. Nu crezusem ca Dumnezeu poate raspunde chiar asa de repede la rugaciunea mea. Am fost mai sperziata decat pisicul. Slava Domnului ca El m-a ascultat!"

Sigur ca papagalul meu a fost normal sa zboare, dar sa zboare o ... pisica? Dumnezeul nostru asculta uneori chiar si cererile noastre cele mai copilaresti.

Marcu Nichifor

Fratele Marcu povestea odata pocait: "Tocmai ajunsesem in gara cand mi-am dat seama ca n-am destui bani pentru bilet. Trebuia sa ma intorc in sat si sa cer de la o familie. Ca sa nu mai car dupa mine geanta grea, m-am rugat Domnului si L-am rugat pe El sa pazeasca geanta pana ma voi intoarce.

Am pus-o jos langa o treapta si m-am dus. Domnul s-a tinut de cuvânt si am gasit geanta exact unde o lasasem. Bucuros, am multumit Domnului, ridicand-o de jos si punand-o alaturi de mine pe policioara ghiseului. Pana sa ma scotocesc prin buzunare si sa platesc m-am intors cu spatele la geanta. Cand am dat s-o iau, nu-i! Mi-o furase cineva chiar de langa mine.

Crezusem ca pot pazi singur geanta. Multumisem Domnului pentru paza lui parca spunand: "Multumesc ca ai vazut de ea cand am fost plecat. De acum o pazesc eu insumi. Am gresit, ce mai! Mai bine li spuneam Domnului sa continue sa aibe El grija si de geanta mea si de ... mine".

Ioan Dan

Fostul Presedinte al Baptistilor din Romania era un om ager la minte, mare la inima, dar mic de statura. Acest lucru l-a scapat de cateva ori din grele incercari.

Pe vremea cand adunarile erau interzise si cand jandarmii ii duceau "din post in post" si din bataie in bataie pe predicatorii Evangheliei, dansul mergea sa predice prin sate.

Odata, la usa camerei in care erau adunati au rasunat glasuri amenintatoare. Fratele Dan s-a dus sa deschida, dar n-a mai apucat sa o faca: usa a sarit din clanta si s-a rotit lundu-l cu ea si pe fratele Dan. Trupul lui mic a fost ascuns in dosul usii. In zadar au cautat jandarmii prin casa. Nicunuia dintre ei nu le-a trecut prin cap ca un om ar putea incapea in spatiul restrans din dosul usii.

Altadata, fratele Dan s-a ascuns de jandarmi sub o gramada de lemne cladite unul peste altul pentru iarna. A stat acolo cateva zile. Niste gaini isi facusera cuib sub gramada de lemne, astfel ca fratele a supravietuit band in fiecare zi doua oua proaspete.

Fratele Dorca

Fratele Dorca din Biserica fratilor pentecostali fusese pe vremuri un jandarm aspru si fara mila. Impreuna cu un alt sergent arestasera intr-o zi pe un "predicator" de-al pocaitilor si s-au apucat sa-l bata ca sa afle de la el locul de adunare. Dorca il tinea de cap, iar celalalt il lovea cu patul armei. Curand, mainile jandarmului au simtit sangele cald curgand. Atingerea aceea i-a produs un soc dureros in inima: "Ajunge!" s-a rastit el, "Destul!" A trebuit sa se repeada la celalalt si sa-l prinda de maini. Intrase in nebunia unei violente salbatice.

Scapat din maini, "pocaitul" s-a scurs la podea, ramanand intins ca o zdreanta. Gemea doar incetisor. Jandarmul Dorca a fugit in cealalta camera si a inceput sa planga amarnic. Un fel de greutate se lasase pe inima lui si o caldura nemai simtita ii topise indarjirea. L-a apucat dintr-o data mila de cel batut, l-a apucat disperarea in fata violentei cu care se obisnuise.

Dupa un timp, Dorca s-a dus iar in prima camera. Pocaitul se ridicase acum si incerca sa se stearga de sange. Era ametit de tot. "Unde stai? Vrei sa te duc acasa?" Buimacit si temator inca, omul s-a ferit: "Nu, sa traiti, nu-i nevoie. Ma descurc singur. Dumnezeu sa va rasplateasca bunatatea".

A doua zi, Dorca s-a dus la om acasa cu ceva mancare si medicamente. Sperziata, nevasta celui batut i-a dat drumul in camera.

"Iarta-ma omule! Iarta-ma! Spune-mi unde va adunati diseara. Nu te teme ca nu va mai bat. Vreau sa vin si eu s-ascul. Mi-e sila de ce-am facut aseara", a mormait jandarmul.

Rugamintea i-a fost ascultata si Dorca s-a dus sa asculte. Oamenii din adunare l-au primit la inceput cu teama, dar apoi cu bucurie. Dupa ce s-a convertit, autoritatile l-au mutat mai intai la un depozit, iar apoi l-au dat afara de tot.

In cativa ani, a ajuns sa fie el insusi arestat si interogat. Sergentul l-a avertizat: "Tu stii ce urmeaza. Mai bine spune tot, ma! Te fac eu sa spui tot". A sunat insa telefonul si sergentul a alergat de urgenta la locul unui incendiu care izbucnise intr-o casa.

Dorca a ramas singur in incaperea rece si s-a rugat firbinte ca Domnul sa nu-l lase si sa-i dea putere sa indure. Inaintea ochilor ii aparea mereu scena cu "predicatorul" batut de el odinioara. Pe maini, parca simtea curgand inca sangele acela cald si lipicios. "Doamne, iarta-ma si izbaveste-ma".

A doua zi au venit in arestul politiei "sefii de la centru". L-au gasit pe Dorca acolo, asteptand linistit.

"Tu ce cauti ma aici?"

"Astept pe domisergent sa scoata totul din mine. M-a lasat aseara aici si mi-a promis ca vine repede".

"Du-te omule acasa, sergentul nu mai vine. S-a bagat aseara intr-o casa care luase foc si a cazut tavanul pe el. A murit acolo. Dumneata du-te acasa".

Dumnezeu Il iertase si-i ascultase rugaciunea.

Richard Wurmland

Acelasi vant care stinge lumanarea, atata focul. Acelasi soare care topeste gheata, intareste noroiul.

Cam prin 2 Martie 1994, la numai cateva zile dupa ce fusese in spital si aflase ca are "Cardiopatie ischemica", fratele Wurmland mi-a spus o "taina":

"Vrei sa-ti spun cum sa faci ca sa ti se intample in viata intotdeauna doar ce-ti place?"

"Bineinteles", i-am raspuns eu cu gura, desi in inima mea eram foarte sceptic.

"Ei bine, atunci trebuie sa te hotarasti sa-ti placa tot ce ti se intampla!"

"Bine, bine", am spus eu, "asta este usor de zis, dar greu de facut".

"Dimpotriva! Daca, primesti ca din partea Domnului si faptul ca ti-e greu sa faci asta, chiar si greul acesta devine usor! Totul este sa stii sa te rogi cu toata convingerea: "Doamne, faca-se voia Ta, nu a mea".

Am tacut si m-am cautat o clipa prin-nauntru. La inventarul meu personal mi-am dat seama ca totul este o problema de vointa. Fratele Richard spusese: "Trebuie sa te hotarasti sa-ti placa tot ce ti se intampla!"

Simion Cure

Dupa o lunga, obositoare si lipsita de rezultate aparente sedinta de Comitet, in care s-a incercat zadarnic impacarea unor tineri casatoriti intrati in criza, l-am dus acasa cu masina pe fratele Cure. Locuia pe atunci in orasul Bell, din aria Los Angeles. Desi eu locuiam intr-o cu totul alta directie, imi placea sa fac acest ocol pentru a mai sta putin de vorba cu dansul.

Am comentat putin ceea ce se petrecuse la Biserica si, dupa ce a oftat, a rostit una dintre vorbele lui de duh care pot tine loc de cursuri de facultate: "Deh, sfaturi poti da, dar minte, nu!"

Amin, frate Cure!

Simion Cure

Fratele Simion Cure m-a rugat odata sa scriu o introducere pentru un volum de poezii pe care dorea sa-l tipareasca. Intentia dansului a fost buna, dar ... n-a fost sa fie asa. Volumul cu pricina n-a mai aparut. Eu am ramas insa cu o "introducere" pe care nu stiam unde sa o pun.

O asez acum ca pe o destainuire a dansului si a mea, la inceputul acestei culegeri de scplipiri luminoase care mi-au aprins, de-a lungul anilor, trairile sufletului si mi-au iluminat calea.

"Ce este un poet ? Cine poate scrie poezie ? Se spune, pe drept cuvnt ca "muzica este poezia inimii, iar poezia este muzica mintii".

Cantecul este respiratia inimii, poezia este cantecul mintii.

Se cere multa inima si nu mai putina minte pentru a scrie poezie. Volumul de fata este produs de un om cu o inima de aur si cu o minte de otel.

Exista poeti care se nasc si poeti care se fac. Cei dintai scriu pentru ca exista, ceilalti pentru ca sa existe. Poeziile din aceasta carte sunt rasuflarile unui om care "n-ar fi putut altfel".

Am intalnit oameni "daruiti" si oameni care stiu sa se daruiasca. Primii sunt oameni constienti adesea doar de propria lor valoare, cei din urma sunt convinsi de valoarea altora.

Multumim fratelui Simion pentru acesti "stropi de roua". Ei vor fi o desfatara pentru toti cei ce cunosc "zorii de zi" si traiesc in dimineata sufletului.

Multumim Doamne pentru atingerea degetelor Tale pe corzile sufletului nostru. Fa-le sa vibreze si sa cante doar pentru Tine".

Iata una din poeziile acelui volum:

Nu-s poet, nici semi ...

Scriu ca sunt roman

Fac si eu ce face

Sluga la stapan.

Nu-s o slug-aleasa

Si nici prea cucernic,

Chiar de-as face totul,
Sunt un rob netrebnic.

Sunt un rob netrebnic
Si-s in drumetie
Printr-o-ntunecime
Si printr-o pustie.
Drumul e cu pietre
Sub picioare tare,
Fructele sunt acre,
Apele amare.

Numai Tatal, Bunul
Parinte-al iubirii
Poate sa ne-nvete
Taina indulcirii;
Sa ne-nvete drumul,
Sa ne-arate tara,
Sa ne-arate Crucea
Lemnul de la Mara.

Sa ne dea putere
Cand ne obosim

Si sa ne-nsoteasca
Pana la Elim ...
Dar pana acolo,
Cat e? Domnul stie
Cat timp ne va tine
Mersul prin pustie?

Doamne-Atotputernic,
Parinte-al zidirii!
Fa sa-mi vada ochii
Cortul intalnirii.

Probabil ca cea mai cunoscuta poezie a fratelui Cure ramane acea intitulata: "De ce-i asa?
O stie El!"

De ce ades mi-e dat pe cale
Sa-ndur dureri si fel de fel,
De ce-s lovit adesea oare?
Eu nu-nteleg, dar stie El!

Cand cunoscut-am Adevarul
Si vrut-am sa spun despre El,
Silit am fost sa tac adesea ...
De ce-i asa, o stie El!

Din painea mea am dat altora
Fari sa ma tem ca ma insel.
Rasplata? M-au lovit cu pietre ...
De ce-i asa, o stie El!

Cand m-am luptat cu valul vietii
Si cand era s-ajung la tel,
Ma vad cu barca rasturnata ...
De ce-i asa, o stie El!

Cand moartea lupta pe-ndelete
Sa rup-al dragostei inel,
Raman copii sarmani pe drumuri ...
De ce-i asa, o stie El!

Greu apasat privesc adesea
Calvarul, Crucea si pe Miel;
De ce sunt lacrimi fara vina,
Eu nu-nteleg, dar stie El!

Cand mi-am trait mereu viata
In curatii de porumbel,

Stropit am fost cu murdarie,

De ce-i asa, o stie El!

Eu nu-nteleg, dar cred intr-una

Si cred cu patima si zel,

Ca multe din ce mi se-ntampla

Nu le-nteleg, dar stie El!

Si cand ajunge-voi in ceruri,

Cu Domnul, in al Sau Castel,

M-oi intreba: Cum de-s acolo?

Raspuns la toate-mi va da El!

Simion Cure

Pe vremea cand era inca in puterea maturitatii si cand pe alocuri, fratii din comunitatea Timisoara incepusera sa-l cunoasca mai bine, s-a intamplat ca pe undeva prin Banat, o biserica era tulburata ca un roi de albine salbatice la care venise ursul la miere.

Se zvonea chiar si ca fratii se cam luasera la bataie si in invalmasala se rupsesera cateva banci, nu se stie pe spinarea cui.

Fratii din conducerea comunitatii se cam codeau sa se duca sa puna lucrurile la punct. Nimanui nu-i place sa fie partas la un scandal!

Dupa o socoteala cam impiedicata, au spus: "Du-te tu mai frate Cure, ca tu ai mai mult curaj decat noi si mai stii si cum sa-i iei pe frati".

Zis si facut. In ziua "adunarii generale", fratele Simion sta asezat pe prima banca si simtea cum creste in spatele lui tensiunea si cum se incing spiritele. Aerul fosnea scortos ca o coala de celofan mototolita.

Dintr-o data, fratele Cure a sarit in picioare si a strigat tare:

"Fratilor si oameni buni, vreau sa va fac la inceput o intrebare, ca sa ne intelegem bine si sa stim cu cine lucram si cu cine avem de-a-face: Cine vrea sa fie in urmatoarea ora instrumentul Diavolului printre noi?"

"Dumnezeu vrea sa traim in dragoste si in buna invoiala. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al randuielii. Stiu insa ca Diavolul vrea sa ne tulbure si sa ne faca sa ne certam si sa ne distrugem unii pe altii. Intreb inca o data: Cine vrea sa fie unealta dracului printre noi azi? Sa se ridice in picioare, ca sa stim si noi cu cine avem de a face."

Peste casa aceea de rugaciune s-a asternut dintr-o data tacerea, o tacere adanca, socata, amestecata cu pareri de rau si cu un inceput de pocainta.

Se spune ca Biserica aceea a avut atunci cea mai linistita si mai frumoasa adunare generala din toata istoria ei.

Sa fi fost influenta vorbelor fratelui Simion? Sa fi fost influenta Duhului Sfânt? Eu nu stiu. Judecati si dumneavoastra ...

[Introducere](#)

[Partea I](#)

[Partea II](#)

[Partea III](#)

[Partea IV](#)

Partea II

Ziceri de duh ...

O singura litera schimbata, un singur sunet pronuntat diferit intr-un cuvânt, o intonare puțin schimbata si ce diferenta! Iata doar cateva exemple:

- viata de "casnicie" sau viata de "caznicie"?
- un om "optimist" sau unul "of-timist"?
- dimineata, unii se intorc la muncile "zilnice", altii la cele "silnice"!

- unii ar dori ca toata lumea sa fie plina de oameni "cumsecade", dar mie mi-ar place daca macar cativa dintre ei ar fi si "cum-se-ridica" !

- ca sa reusesti in viata, unii spun ca trebuie sa fii "capabil", altii sustin ca poti optine aceleasi rezultate si daca esti doar "cap-abil"!

- cred ca un om "obraznic", de fapt "n-are obraz".

Vernon McGee

"Legalismul si libertinajul sunt la fel de gresite si de periculoase. Legalismul se poate asemana cu apa cristalina, rece si iute de munte: malurile sunt bine precizate si apa este curata. Libertinajul se aseamana cu apa lina si puturoasa de la ses: plina de meandre, cu maluri instabile si macinate de inundatii. In apa de munte te poti ineca repede din pricina curentilor si a stancilor de granit; in raurile campiei poate inota oricine, dar apa lor este plina de noroi si, daca o bei, este vatamatoare."

"Crestinismul nu este nici legalism, nici libertinaj. Un copil al lui Dumnezeu este liber de Lege, dar, din dragoste de fiu, se reaseaza in ordinea cosmica divina, ascultand de Legea lui Christos."

Adaug la aceste cugetari si cateva din culegerea mea personala:

Nu uita ca unul dintre sinonimele "libertatii" este si "fara-de-legea"! Nu fii nihilist, ci crestin!

Cand libertatea distruge ordinea, dorinta dupa ordine va pune capat libertatii.

Prea multi oameni tanjesc dupa libertate doar pentru a-si permite sa faca "lucruri neingaduite".

Shimon Perez

Vorbind intr-un interviu despre Iaser Arafat, Simon Perez, prim ministrul Israelului spunea: "El are un vis: sa recucereasca Ierusalimul pentru arabi si sa stabileasca un stat Palestinian. Nu este drept si nu poti sa-i iei cuiva dreptul sa viseze. Fiecare dintre noi avem visul nostru si este normal sa fie asa. Viata este alcatuita insa si din vis si din realitate, asa ca fiecare visam, dar dimineata ne sculam ca sa facem compromisuri, adaptand visurile noastre la realitate."

Cat de potrivite sunt aceste cuvinte pentru cei care trebuie sa-si "adapteze" pornirile imaginatiei la dimensiunile, vai, asa de stramte, ale realitatii!

Richard Wurmbbrand

L-am gasit culcat in casa parintilor mei. Auzisem ca este putin bolnav si l-am intrebat: "Cum va simtiti?"

"Minunat!" mi-a raspuns, "Dumnezeu mi-a dat exact ce-i cel mai bun si mai potrivit pentru mine astazi. Daca altceva ar fi fost mai bun, Dumnezeu mi l-ar fi dat. Noi, care suntem rai ne straduim sa dam daruri bune copiilor nostri. Dumnezeu, care este infinit in bunatate si putere, ne da in fiecare zi tocmai ceea ce este cel mai bun pentru noi."

In 2 Februarie 1995, l-am gasit inasa foarte bolnav. Tocmai ma intorsesem de la o sedinta din Ohio, cand am aflat ca nu putuse veni sa predice in lipsa mea, cum promisese in Duminica trecuta. Avea sa-mi spuna ca fusese pentru prima data cand nu se tinuse de cuvânt. Uneori l-au dus pe o targa, dar tot s-a dus sa predice acolo unde a apucat sa promita.

"Am avut o seara foarte rea", mi-a spus dansul, "A venit un director de-al misiunii noastre din Cehia si mi-a povestit ce frumoase lucruri se petrec pe acolo. M-a apucat inasa un fel de slabiciune si un fel de ameteala si m-am dus la culcare. Am vrut sa spun "Tatal nostru", dar ... crede-ma, pentru prima oara in viata mea nu mi-am putut aduce aminte cum incepe. Pur si simplu nu-mi puteam aduce aminte cuvintele ..."

"Noaptea m-am simtit si mai rau. Inima a inceput sa bata de doua ori mai repede decat normal. Doctorul mi-a spus ca nu poate face nimic. N-am dormit toata noaptea si Binteaa a vegheat si ea impreuna cu mine. La inceput a fost mai rau. Am simtit ca Diavolul se apropie de mine si ma ameninta: "Aha, acum vei merge tu la judecata. Inaintea lui Dumnezeu o sa iasa la iveala toate pacatele din viata ta. Acolo nu vei putea predica. Vei sta doar la judecata. Nu vei putea citi din cartile tale lui Dumnezeu. El stie toate. Va scoate la iveala tot ce ai facut rau si nu stie inca nimeni."

"M-am nelinistit un pic, dar pe urma i-am spus: "Si ce daca. Este ceva foarte frumos si cu pacatele mele. Este scris: "Veniti sa ne judecam si de vor fi pacatele voastre rosii cum este carmazul, vor fi albe ca zapada." Dumnezeu va face si din pacatele mele ceva frumos: vor fi albe ca zapada!"

Am incheiat astfel discutia cu Diavolul si m-am linistit. S-a lasat peste mine o pace adanca, adanca. Ne-am rugat impreuna cu Binteaa si am spus: "Doamne, tu conduci miliarde de fiinte in univers si esti desavarsit in intelepciune. Ce sa-ti cer eu si ce sfat sa-ti dau? ... La varsta mea este cam obraznic sa-ti cer sa mai fiu si sanatos. Spun doar atat: Cum vrei tu, ce vrei tu si cand vrei tu! Tu stii mult mai bine decat mine ce trebuie sa faci cu mine."

Richard Wurmbrand

Si mie, ca si multor altora mi-a fost dat sa fiu luat cu asalt si surprins de "cuvintele sucite" ale fratelui Richard. Una dintre cele mai folosite expresii ale dansului, este si aceasta:

"Branzei, sa te fereasca Dumnezeu sa fii un pastor bun! ..."

La o asa fraza nu gasesti de obicei raspuns si urmeaza un moment de pauza mirata.

"Sa nu fii doar bun. Cauta sa fii ... excelent! Dumnezeu merita ceea ce este cel mai bun! Cauta sa fii excelent!"

Pe un perete al casei sale, am gasit satisfacut si originea acestei provocari adresate mai ales lucratorilor cu Evanghelia. Pe o bucata de lemn, frumos lacuita, se puteau vedea distinct urmatoarele cuvinte sapate cu migala: "Ceea ce suntem, este darul lui Dumnezeu pentru noi. Ceea ce devenim, este darul nostru pentru Dumnezeu!"

Intelepciune "menonita"

Pe o alta placa de lemn, prinsa cu un cui modest in perete, am citit in casa unui frate menonit din Pensilvania: "Omul nu poate numara nici macar cate seminte sunt intr-un mar, dar Dumnezeu poate numara pana si cate mere sunt intr-o samanta!"

Richard Wurmbbrand

Era prin 13 Mai 1995. L-am dus pe Benjamin Poplaceanu, pastor de la Sibiu si fost coleg drag de Seminar, sa-l intalneasca pe fratele Richard la el acasa. Impreuna cu noi a venit si Emil Cristea, un frate din Bellflo[er, indragostit de carti si pasionat de "zicerile" fratelui Wurmbbrand.

"E bine ca-ti plac cartile, dar vreau sa-ti spun ceva", a zis nenea Richard. "Nu uita ca numai Dumnezeu este Adevarul. Biblia este un adevar despre Adevar. O carte despre Biblie este doar un adevar despre adevar, despre Adevar, iar o predica inspirata de lectura unei carti este un adevar, despre un adevar, despre un adevar, despre Adevar! Nu te multumi doar cu cartile, cauta Realitatea ultima, pe Dumnezeu insusi. Sunt multi oameni care citesc carti, dar altceva este sa-L cunosti pe Dumnezeu; sa umbli cu El."

Tot atunci, afland cu durere despre unele "ruperi" de Biserici, dansul a comentat oftand: "Se incurca oamenii in fleacuri si se cearta, daca ar umbla dupa lucrurile cele mai importante, nu s-ar intampla asa ceva. Se spune ca cineva si-a trimis fiul sa aduca o caldare de apa din ocean. Baiatul s-a dus si a facut intocmai. Cum pleca dinspre tarm, oceanul se tanguia cu zgomot: "Sarmanul de el, a venit la mine si a plecat doar cu o galeata de apa sarata ... Eu am perle de mare pret, comori ascunse ... si el s-a multumit sa plece doar cu apa sarata."

"Oamenii nu stiu sa zboveasca si sa caute frumusetea si comoara tainica din lucruri. Se cearta pentru fleacuri, cand in fiecare dintre ei locuieste Dumnezeu Duhul Sfant, au darurile minunate ale Duhului si au fapturna cea noua facuta dupa chipul lui Dumnezeu!"

Pentru fratele Beniamin si pentru cei din Romania, mesajul a fost: "Cautati puncte de convergenta, nu de divergenta! Doar asa veti putea vesti Evanghelia impreuna cu Biserica Ortodoxa si cu toate celelalte Biserici din tara. Cand eram in inchisoare, am fost pus sa stau cu hoti si cu pungasi. Erau hoti, condamnati pentru jaf si talharie la drumul mare. M-am gandit cum sa le predic Evanghelia. Daca as fi inceput cu: "Dumnezeu a zis: "Sa nu furi", nu m-ar fi ascultat nimeni si poate m-as fi ales si cu o bataie buna ... M-am mai gandit un pic, m-am rugat si le-am zis cam asa: "Stiti ca Dumnezeu ii iubeste in mod special pe hoti? Este scris in Biblie. Intr-un loc in care Isus spune ca se va intoarce pe pamant, El a trebuit sa le explice cum va veni si putea sa aleaga orice comparatie: "ca un imparat", "ca un judecator", "ca un mare dregator". El insa a preferat sa se compare pe Sine cu un ... hot. Este scris ca El va veni "ca un hot, noaptea."

Multe zile dupa aceea, hotii ma tot rugau sa le vorbesc si se laudau in gura mare: "Dumnezeu stie cum sunt hotii. El ne cunoaste pe fiecare!"

Cautati si voi lucrurile care va unesc cu ceilalti. Nu va grabiti sa vorbiti despre divergente.

"Eram in Japonia si m-a luat deoparte un proaspat misionar, care mi-a spus: "Eu sunt nou pe aici. Stii care sunt punctele de conflict intre religiile lor si crestinism? Spune-mi si mie, ca sa stiu cum sa predic."

I-am raspuns direct: "Dumneata ai venit ca sa-i castigi pentru Christos sau ca sa te certi cu ei. Ce te intereseaza "divergentele" ? Cauta "convergentele" care sa te ajute sa stai de vorba cu ei."

Richard Wurmbrand

Se intorsese tocmai din South Carolina, unde fusese invitat sa vorbeasca studentilor misionari de la International Christian University]. L-am gasit bucuros si multumit ca facuse o lucrare buna: "Nu stiu ce fac cei care conduc scolile astea misionare. I-am gasit pe cei de acolo total nepregatiti. E drept ca stiau bine greaca si ebraica, dar se pregateau sa mearga in tarile musulmane! ... I-am intrebat: "Stiti sa vorbiti limba araba?" Nu stiau. "Dar cum sa rezistati la un interogatoriu si la tortura ati invatat?" Nici nu se gandisera la asa ceva. "Plecati intre necrestini fanatici. Sunteti gata sa muriti pentru Christos? Stiti ca El a spus: "Mergeti in toata lumea", dar n-a adaugat si cum "sa veniti acasa". Unii dintre voi s-ar putea sa nu se mai intoarca. Ati studiat ceva din vietile martirilor?" Majoritatea nici nu pusesera ochii pe o astfel de carte. Cred ca le-a prins bine vizita si mesajul meu. Saracii, plecau total nepregatiti pe campul de misiune."

Simion Cure

Hazul si ironia fratelui Simion nu l-au parasit nici in clipele de incercare si suferinta, cand ingerul mortii pare ca-l atinge usurel cu poala hainei lui datatoare de fiori. Dupa o inmormantare a unui frate de aceeasi varsta cu dansul din Biserica Bellflo[er, pasind agale printre mormintele din Rose Hills, mi-a soptit oftand: "Hei, Danila, ma trec fiorii emotiei ... A inceput sa-i strige din catalog pe cei de pe pagina mea ... Am iesit din garantie! Cand te trec astia la pensie, stii ca nu mai faci prea multe parale".

Altadata, cand doctorul i-a descoperit un inceput de diabet, a comentat laconic: "Toata viata mi s-a spus ca sunt cam acru ... Am gasit cu cale sa ma "indulcesc" la batranete ..."

Simion Cure

Nu numai predicile, ci si scrisorile fratelui Cure au fost pline de farmec, duiosie si patrundere spirituala. Iata una adresata fratelui Sandu Susman din Akron, in data de 17 Ianuarie 1984. Fratele Simion scria din Ne[}ork:

"Scumpii mei

M-a cuprins un dor de casa, dor de patria de sus", dar pana la implinirea acestor doruri, mi-e dor de voi.

Am plecat de la voi la varsta de 69 de ani si ma reintorc la 70 (azi, 17 Ianuarie, sarbatoresc apogeul varstei).

Dar ... s-a aprins becul rosu, si nici aici in N.}. nu am aflat un "Energ] Station" si astfel merg, merg, pe rosu ... Cat? Nu stiu. EL singur stie, in care drum, in ce vale, varf de deal, sau in vreo rapa, "carul" se va opri.

Mai am un singur dor ... Sa pot pleca la El din holda Lui. Oh ... dac-as putea muri sub jugul Lui!

Singura mea mangaiere e ca am facut cat am putut. Mai mult nu-mi cere nici El, decat ceea ce pot. Marti, 24 Ianuarie, ma voi intoarce la Cleveland. Mi-e dor de liniste, dar n-o aflu. Mi-e dor de bine, dar nu-l gasesc. Mi-e dor de voi si sper sa va vad, si sa ma mangai cu voi.

Imbratisati pe ceilalti dragi ai nostri.

Cu aceleasi sentimente si afectiune.

Simion Cure

P.S.

Sotia e ... binisor si speram sa ne vedem. Harul Domnului ne este dat amandorura in aceeasi masura.

Cu aceeasi dragoste.

Simion Cure

Anton Croitoru, unul din cei veniti din Romania ca sa munceasca un timp in America, tocmai murise intr-un accident de masina. Ramasese in tara o vaduva tanara si cativa copii. La priveghiul din Bloomington, California, in luna Martie 1989, am ascultat aceste cuvinte de mangaiere:

Domnul Isus ii spune lui Simon Petru: "Lasa-ma sa te spal Petre. Ce fac Eu, tu nu poti pricepe acum."

De multe ori auzim noi cuvintele acestea: "Ce fac Eu, tu nu poti pricepe acum." Iata aici, fratele Tomel asezat intr-un cosciug si ramane o femeie zdrobita si raman in urma copii orfani sa creasca fara tata. Cum s-o mangaiem noi pe vaduva?

"Ce fac Eu, tu nu poti pricepe acum." Este insa suficient sa stim si sa credem ca El face ceea ce face. A fost Dumnezeu in tot ce s-a petrecut? Sigur ca a fost. Chiar daca noi nu putem pricepe.

Rahela plange in Israel si nu vrea sa fie mangaiata. De ce? Cum ar putea fi ea mangaiata? Ce i-am putea noi da ca mangaiere? Ca sa fie mangaiata, ea vrea copiii ei inapoi si nimeni nu putea face asta.

"De ce plangi, Rahela?" Pentru ca mi s-au dus copiii si nu mai sunt.

Slavit sa fie Dumnezeu ca noi avem, astazi o alta nadejde si stim ca El ne va da inapoi ceea ce ne-a luat moartea! Pana atunci insa, ramanem cu durerea.

"Lasa-Ma, Petre. Ce fac Eu, tu nu poti pricepe acum". Ajunge sa stim doar ca El este la lucru.

Poporul evreu striga catre Moise in Egipt: "Mai bine ne lasai in pace. Ne-ai facut viata si mai amara. Ne-ai nenorocit de tot." Ce facea Domnul, ei nu puteau pricepe atunci. Nici Moise nu pricepea, dar el avea incredere in planurile Celui ce-l chemase.

Iov nu pricepea nici el de ce s-au abatut dintr-o data toate nenorocirile din lume asupra lui. Ii mor vitele, ii pierde averea, se prapadesc copiii, il indeamna nevasta la rau, il judeca fara motiv prietenii ...

"Lasa, Petre. Ce fac Eu, tu nu poti pricepe acum."

Iov raspunde la toate cu increderea lui in Domnul: "Femeie, vorbești ca o nebuna, cum să blestemăm pe Domnul. Ce, primim din partea Lui binele și să nu primim și raul? Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat. Numele Lui fie binecuvântat."

Dumnezeu nu lucrează după mintea noastră. Dacă ar fi făcut atunci după mintea lui Petru, nu i-ar fi spălat picioarele și urmarea ar fi fost tragică: "Dacă nu te spal Eu, nu vei avea parte cu Mine."

Dacă ar fi fost după mintea lui Petru, Domnul Isus nu ar fi murit pe cruce. Tine-ți minte că Petru l-a spus: "Să Te ferească Dumnezeu să nu Ți se întâmple așa ceva." Dacă ar fi fost după mintea lui Petru, noi n-am fi astăzi aici cu nădejdea vesniciei și a iertării.

Ce bine că Dumnezeu nu face după mintea noastră. El face cum știe El că este bine.

Inteleptul Solomon spune: "Am ajuns la cunostința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci și la ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa ca lumea să se teamă de El" (Prov. 3:14).

Ajunge să știm că Dumnezeu este prezent în ceea ce se întâmplă. "Aici este degetul lui Dumnezeu", s-au plecat cu admirație neputincioasă vrajitorii Egiptului.

Dacă Dumnezeu este în moartea aceasta, atunci El știe ce face, chiar dacă nu ne da astăzi noua socoteală. Într-o bună zi ne vom convinge că ceea ce a făcut El a fost cel mai bine.

Simion Cure

Iată alte câteva fragmente din înțelepciunea vorbelor rostite de acest om deosebit:

Pe tatăl fiului risipitor nu l-a durut după partea de avere pe care i-a luat-o fiul său. Paguba lui a fost alta! Pe el l-a durut când fiul i-a întors spatele crezând că altundeva este mai bine decât la tată acasă. Aceasta a fost durerea. Tată vrea să-și tina toți copiii acasă. Rasplata lui este să-i vada pe toți împreună, aproape de el.

"Adu-ți aminte de unde ai căzut și pocăiește-te. Altfel vin să-ți iau sfesnicul." Din pricina aceasta multe biserici nu mai dau lumină. Ei sunt oameni buni, dar nu s-au pocăit și Domnul le-a luat sfesnicul. Ei nici nu știu că nu mai au în ei lumină ...

"Apoi, frate, eu nu știu de ce se tem unii de disciplină! Desi sună ca-poetrie, "disciplină" nu este soră cu "ghilotină".

Disciplină vine de la cuvântul "discipol". Nu ai ce căuta în Biserică, dacă nu vrei să devii un discipol.

Autoritatea maestrului modeleaza ucenicul. Scopul nu este pedepsirea, ci transformarea in ceva mai bun. Dumnezeu vrea sa ne imprime felul lui de a fi prin disciplina bisericeasca.

Trebuie sa predicam din cand in cand si despre lucruri care tin de disciplina. Cei de la circulatia rutiera opresc din cand in cand traficul si retraseaza marcajele de pe strazi. S-au sters de atata umblare peste ele. Trebuie revopsite si reasezate, asa ca sa fie vazute de toti.

Nu se poate fara disciplina bisericeasca! Biserica nu este o sala de asteptare de la gara unde unul doarme, altul se scoala, unul mananca, altul citeste, unul vine, altul pleaca ... In Biserica nu se face cum vrea fiecare. Ea nu este condusa dupa capul unora din Comitet sau dupa placerea unui grup de rudeni. Biserica este condusa de Christos, dupa normele prevazute in Biblie.

Richard Wurmland

M-a chemat la dansul pentru ca nu se simtea bine si auzise ca nici eu nu ma simteam "excelent". Pe dansul il apasa boala si batranetea, pe mine ma apasau niste vorbe si niste atitudini ale unora din Biserica. Sangeram inaintea si mi-a simtit inima grea. Probabil ca s-a gandit din timp la ceea ce vroia sa-mi zica, pentru ca a inceput repede, fara tatonarile de rigoare. Eram un grup destul de mare, dar dansul a vorbit uitandu-se la mine:

"Multa vreme m-am framantat cu un text din Evanghelie. Isus imi spune ca trebuie sa fiu desavarsit, "cum Tatal meu din ceruri este desavarsit". Am citit si i-am spus: "Doamne asa ceva nu se poate. Nu este cu putinta si nu este drept sa-mi ceri asa ceva. Nu poti cere ramei care se taraste pe pamant sa zboare ca soimul. Eu sunt om pacatos si Dumnezeu este Dumnezeu! Imi ceri sa fiu desavarsit, si nu oricum de desavarsit, ci ca Dumnezeu insusi!"

Dumnezeu m-a vazut suparat si mi-a zis: "Lasa ca mai vorbim noi despre asta."

Dupa un timp, Domnul mi-a aratat un text in Vechiul Testament care spune ca "Robul Domnului este surd". Auzi, Dumnezeu nu are auz perfect! Sunt lucruri pe care El nu le aude sau "se face ca nu le aude". I-am spus: "Doamne asa pot sa fiu si eu!"

Altadata mi-a aratat alt text in care scrie ca "Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire in Iacov". Nu ca n-ar fi nelegiuire in Iacov, dar Dumnezeu nu vede. Asta inseamna ca El nu vede prea bine ... M-a intrebat: "Asa poti fi ca Mine?" I-am raspuns ca "da".

Intr-o alta ocazie mi-a dat sa citesc un text care spune ca Dumnezeu arunca pacatele noastre in "marea uitarii". Auzi, Dumnezeu nu tine minte. El "uita" anumite lucruri despre noi. Cu memoria nici eu nu stau prea bine! Deci pot sa fiu ca El!

Dumnezeu nu aude, Dumnezeu nu vede, Dumnezeu nu tine minte! Ca un asa Dumnezeu pot sa fiu si eu ... desavarsit!"

A intervenit de alaturi si sora Binte: "Scrie undeva despre imparatul Saul ca "s-a facut ca nu aude", anumite vorbe rele spuse despre el. E bine sa stii ce sa pastrezi si ce sa dai la o parte ca sa poti conduce poporul Domnului".

Richard Wurmband

Toamna aduce fiorii reci ai unei morti inevitabile. Aflat in vacanta la Portland am aflat ca sora Binte a fost internata in spital, pentru o operatie. La varsta ei, orice interventie chirurgicala era "majora" , cu consecinte greu de intrevazut.

M-am intors la Los Angeles si pe 3 Iulie 1996 am plecat la spital cu parintii nostri. L-a poarta spitalului ne-am intalnit cu fratele Wurmband. Era intr-un carucior cu rotile care-l ajuta sa-si depaseasca neputintele trupului, dar nu si pe ale inimii: "Sunt intr-o mare incercare! O opereaza pe Binte ..."

Ne-am dus impreuna in salonul spitalului si am facut roata in jurul patului in care statea sora Wurmband. Deloc trista sau ingrijorata, doar cu fata brazdata de spasme involuntare produse de durerile acute, dansa ne-a vorbit duios despre "Cel ce numara firele de par de pe capul celor credinciosi":

"Am cunoscut odata un tanar matematician. Era doctor in matematici si se specializase in computere. L-am admirat si l-am laudat pentru priceperea lui, dar i-am spus ca Dumnezeu stie sa numere mai bine decat el. Saracul de el, nu-L cunostea pe Dumnezeu si era pierdut. I-am explicat ca eu nu stiu nimic in comparatie cu el, dar ca si el are inca de invatat de la Dumnezeu. Dumnezeu este cel mai mare matematician cu putinta. El numara stelele de pe cer, firele de par de pe capul oamenilor si ne socoteste chiar si numarul zilelor vietii noastre. Ce minunat este sa stii ca El se preocupa de toate acestea si ca face asa pentru ca ne iubeste."

A intrat asistenta medicala sa o pregateasca pentru operatie, asa ca ne-am retras in liniste. Am mai apucat totusi sa-l mai vad si sa-l mai aud pe fratele Richard, care s-a apropiat cu caruciorul de patul sotiei sale, a apucat-o de mana si i-a spus plin de caldura: "Te iubesc mai mult decat in ziua nuntii!"

Fiorii inghetati ai toamnei au fost izgoniti pentru cateva clipe de flacara din cuvintele dragastoase. In ochii celor doi stralucea acum o lumina hotarata sa biruiasca dincolo de limitele obisnuite ale firii.

Petru Popovici

Am vorbit la telefon, fara sa ne vedem fata desi eram pe aproape. Dansul venise la Portland in Iulie 1996 pentru nunta uneia dintre nepoatele sale. Eu ma aflam pe acele meleaguri intr-o vacanta. L-am intrebat cum se mai simte. Mi-a raspuns: "Rau, dar e bine".

I-am spus ca si fratele Richard este bolnav. Mi-a raspuns: "Stiu. Am vorbit si eu cu el la telefon. Mi-a spus ca este foarte rau si i-am spus si lui ca asta este foarte bine. Semn ca ne apropiem de plecarea "acasa".

L-am intrebat cum s-a acomodat cu clima din Atlanta. Mi-a raspuns cam in aceeasi atmosfera a asteptarii: "Este foarte umed, dar daca si asta grabeste clipa plecarii mele, atunci este si asta "foarte bine".

Mi s-a parut foarte grabit sa "plece". Era asemeni unei pasari calatoare care simtea ca se apropie toamna. Cred ca incepuse sa nu se mai simta bine "aici". Anticipa deja "mutarea" ...

Jiva Emil

Era prin vara anului 1974. La Biserica pastorita de fratele Chiu Mihai in Parneava, Arad, se organiza in fiecare luni seara, un studiu pentru pregatirea celor ce tin Scoala Duminicala. Se studia intotdeauna lectia de Duminica urmatoare. Veneau frati din multe Biserici si fiecare participa cu ceea ce se pregatise sau cu ceea ce ii descoperea Domnul. Discutiile erau uneori aprinse, dar arareori ieseau din limita politetii si a ravnei ingaduite.

Cand am ajuns eu pe acolo, se discuta tocmai despre relatiile din familie, asa cum sunt ele descrise de apostolul Pavel in Efeseni 5. Se opriseră mai ales la afirmatia: "Barbatul este capul nevastei" (Efes. 5:23) si doreau sa afle care este limita in care o femeie trebuie sa-si urmeze sotul in toate lucrurile. Cineva a trecut la domeniul foarte practic si a cerut o lamurire pentru situatia casatoriilor mixte, cand un membru al Bisericii Baptiste se casatoreste cu cineva din Biserica Pentecostala: Cine hotaraste in ce Biserica se vor inchina de acum inainte ?

Unul din frati a sugerat ca, barbatul fiind "capul", o sotie trebuie sa stie ca isi va urma sotul si ca este normal ca toate aceste casatorii "mixte" sa se integreze acolo unde este membru sotul.

Altcineva a spus ca lucrurile nu stau chiar asa de simplu; in aceste situatii intervine de obicei si restul familiei, socrii, cumnatii, etc. De multe ori, astfel de casatorii produc tensiuni care duc la crize dureroase. Uneori se pune chiar problema divortului. "Merg oare doi oameni pe un drum fara sa fie invoiti?" (Amos 3:3). S-a cerut parerea fiecaruia si fiecare a cam spus cum se face in Biserica din care face parte. Discutiile nu progresau de loc si "consensul" era foarte departe.

Spre surprinderea tuturor, fratele Emil Jiva, care tacuse malc pana atunci, a rupt tacerea cu afirmatia: "Eu, fratilor, raman langa formula ortodoxa!"

S-a facut liniste si fete uimite asteptau o lamurire pentru "abaterea doctrinara" ...

Fratele Emil Jiva a continuat: "In liturghia ortodoxa se spune asa: "Se cununa robul Domnului cutare cu roaba Domnului cutare ..." Cand aceasta este adevarat, nu vor apare

probleme. Daca si el si ea sunt "robi ai Domnului", cei doi vor asculta in smerenie de Domnul si nu vor avea ambitii personale. Daca insa sunt altfel, se vor certa nu numai pentru Biserica la care sa mearga, dar si pentru multe, multe alte lucruri."

A trecut de atunci multa apa pe sub moara vremii. Am participat la cununii si am fost martori la intelegeri si la neintelegeri ... De multe ori insa, in situatii de criza, mi-au rasunat in urechi ecoul cuvintelor fratelui Emil Jiva: "Robul Domnului ... si cu roaba Domnului ..." Intr-adevar, aceasta este rezolvarea tuturor problemelor!

English Expressions

"Lateral intelligence" (Inteligența laterală). Am auzit despre aceasta expresie într-unul din foarte reușitele seriale de televiziune britanică. Într-o intrigă cu accentuate nuanțe politiste, unul din personaje dezvăluie altor două întregul complot și soluționarea lui revoltator de simplă. Cei doi exclamă: "Dar cum de n-am rezolvat noi problema? Totul este atât de simplu! Aveam toate datele!" Replica detectivului este rece, britanică și, revoltator de simplă: "Pentru că voi aveți o inteligență laterală!"

Din contextul acțiunii, am înțeles că, pentru britanici, o inteligență laterală este o activitate intensă a creierului, care nu aduce însă progres, înaintare, ci doar îmbogățire sterilă de cunoștințe, o dezvoltare "laterală".

M-am gândit de multe ori de atunci că aceasta expresie se potrivește și poporului român, lipsit de spiritul întreprinzător și practic al celor care au "deținut rolul principal al acțiunii pe scena istoriei". Inteligența laterală este inteligența de arhivari, este viața unui popor "vegetal", cum ne definea cu regret și revoltă poeta română Ana Blandiana.

Ne pricepem foarte bine să adunăm informații și să le "depozitam" în culele inteligenței noastre de "cultură generală". Ne lipsește însă geniul dinamic specific "inteligenței frontale", care știe să ia taurul de carne și să-l rapună. Aceasta "inteligență frontală" este ilustrată de "oul lui Columb", de tăierea "nodului gordian" și de un alt termen al limbii engleze: "Science starters" .

Radu Cosasu scrie într-unul din fascinantele sale articole: "Oamenii simpli ajung la înțelepciunea înțelepților prin forța practicii lor, nu prin răsucirea firului în patru." Un alt mucalit de aceiași talie, a adăugat: "Înțelepciunea a fost întotdeauna constantă pe pamânt. Doar populația a fost în creștere ..."

Adevărata inteligență este mult mai mult decât o acumulare de cunoștințe. Ea este măsurată în felul creator în care poate folosi cunoștințele acumulate. Unul care gândește încet, dar care știe să ajungă la niste concluzii proprii folositoare este cu mult mai inteligent decât acele "enciclopedii ambulante" care plutesc în deriva pe marea vieții.

Beniamin Natanaiahu, prim ministrul Israelului, declară într-un interviu din luna Decembrie 1996, că Israelul a fost în anul respectiv pe locul doi în lume în ceea ce privește aceste descoperiri (înaintea Germaniei și Japoniei). "Science starters" denumește

acele descoperiri cu aplicabilitate imediata in domeniul avansarii stiintei si industriei. Tara care reuseste sa aiba cei mai multi "science starters" are "valuta forte" in acest secol al informaticii si tehnologiei.

Eroii, martirii, dictatorii, reformatorii si inventatorii au fost intotdeauna oamenii inteligentei frontale. Ceilalti sunt holograme, umbre, fantome: vii sunt numai cei care-si prefac ideile in fapte, dau realitate cuvintelor rostite, trec pe plan existential conceptele si visarile planului ideativ - si sunt decisi a plati, la nevoie, cu pretul ce nu poate fi tocmit, pretul maxim, singurul care nu inseala niciodata, cel bun, pe nume: viata.

Este interesant de remarcat ca Biblia, este cartea "intelepciunii". Aceasta "intelepciune" este, in definitia stricta a textului, o inteligenta aplicata pentru progresul binelui (individual sau colectiv). Biblia nu are cuvinte prea blande despre "inteligenta laterala" ("Care mereu invata si niciodata nu ajung la cunostiinta adevarului", "cunostinta ingamfa, dar dragostea zideste", etc.). "Intelept este doar acela care, afland adevarul, trece imediat la actiune: "Daca stiti aceste lucruri, ferice de voi daca le faceti"!

Nicolaie Tonoiu

Cand, dupa ani grei de suferinta si persecutii, fratele Tonoiu si-a facut bagajele si a plecat din tara ca sa se stabileasca in sanul minusculei comunitati de crestini din Los Angeles, multi au privit aceasta mutare ca pe o "pierdere". Unul dintre cei care l-au gazduit in primele zile in California l-a si intrebat chiar: "Frate Tonoiu, locul dumneavoastra era inca intre multimile de credinciosi din Romania. Ce-o sa faceti dumneavoastra aici?"

Raspunsul dansului a fost uimitor si a devenit foarte repede "proverbial" printre cei chemati la umilinta exilului: "Am venit sa ajung "nimic". In tara nu ma lasau fratii, ma imbulzeau Bisericile si-mi dadeau mereu impresia ca sunt "cineva". Dumnezeu vrea sa ma faca "nimic", ca pe Apolo si pe Pavel. Vreau sa ajung si eu ca ei, un "nimic" in ochii mei, ca sa ma pretuiasca mai mult Domnul Christos!

L-am avut printre noi o vreme, l-am rugat de multe ori sa ne predice la Biserica noastra dintr-un "garaj" amenajat ca sala de adunare. Ne-a predicat inasa foarte rar. Raspundea cel mai adesea: "Puneti pe altul. Eu am venit sa ascult si sa ma bucur cu voi."

Nicolaie Tonoiu

Fata fratelui Tonoiu, devenita prin casatorie Cernucan n-a fost nici ea scutita de grele incercari, desi venise in America iluziilor cu cativa ani buni mai inainte. Cand simtea ca nu mai poate, se asternea pe scris "acasa", lui tata. Raspunsurile calatoreau inapoi, pline de dragoste si ingreuiate de intelepciune: "Nu ma mir ca ti-este mai greu si ai si mai multe necazuri. Asta inseamna ca Dumnezeu te promoveaza intr-o clasa superioara. La gradinita mai mult ne jucam. Cand ajungem la scoala incep materiile mai grele, dar de abia la liceu si la facultate dam cu adevarat de "greu". Daca-mi scrii ca ai necazuri, eu ma bucur. Inseamna ca Dumnezeu te-a gasit vrednica. Esti mai mare in ochii Lui si te pune la

teste mai complicate. Nu uita sa privesti viata ca pe o scoala a uceniciei. Dumnezeu ne desavarseste prin suferinte. Ca si pe Fiul Sau de altfel."

Dupa cate stiu, desi a tradus enorm, fratele Tonoiu n-a scris, dupa cate stiu eu, nici o carte. A scris insa multe pagini frumoase in vietile celor care i-au stat in preajma. Comunitatile crestine dupa evanghelie din Ploiesti si Bucuresti poarta si astazi ceva din amprenta duhovniceasca a dansului.

Vasile Talos

Se spune, nu fara temei, ca "apele adanci sunt ape linistite". Venit in vizita pe meleagurile Californiene, fratele Talos ne impartasea cateva din gandurile sale de presedinte al baptistilor romani. Il framanta mai ales regandirea unei strategii de lucru in care Uniunea sa se puna la dispozitie iniciativelor locale, fara a le stanjeni sau incerca sa le "coordoneze".

"Sa va explic cum inteleg eu ca ar trebui sa functioneze: Acum cativa ani am vizitat una din familiile Bisericii pe care o pastoresc. O familie linistita, cu mult har si multa maturitate in activitatea Bisericii. L-am gasit acasa pe fratele in varsta, tata socru. M-a stralfulgerat dintr-o data o intrebare pe care am tinut neaparat sa i-o pun: "Frate X, locuiesti aici impreuna cu copiii si n-am auzit niciodata despre o cearta sau despre o neintelegere intre dumneavoastra. Cum de reusiti?"

Mi-a raspuns molcom: "Frate Talos, eu am o filosofie de viata in treaba asta. Ea suna cam asa: "Intotdeauna la dispozitie, niciodata in cale!" Sunt, e drept, aici impreuna cu ei, dar nu ma amestec in treburile lor. Daca ma intreaba, le raspund. Daca ma solicita sa-i ajut, o fac cu placere. Altfel, imi vad de ale mele si ma rog in fiecare zi pentru ei. Fiecare familie are dreptul sa invete din anumite greseli pe care este necesar sa le faca ei insisi."

"Intotdeauna la dispozitie; niciodata in cale". Cam asa ar trebui sa functioneze si Uniunea Baptista in relatie cu Bisericile si cu Comunitatile din tara.

Vorbele fratelui Talos mi-au ramas pentru totdeauna in memorie. Nu stia ca mi-a dat si mie o lectie fundamentala de viata. De atunci, am repetat principiul acesta in multe vizite si in multe situatii. Sa stiti ca da rezultate!

"Un sfat cerut este pretios,

Unul nedorit este de prisos."

Barzilai en Dan

Ca unul care am trait "crestinismul" in doua continente, am fost mereu banuit ca port influenta mediului "de dincolo". Cand eram in Romania mi se zicea ca sunt "occidental" in conceptii, in America sunt banuit de "bigotism romanesc". Adevarul este ca, daca imi

dati voie sa folosesca "oarecari termeni fandositi", eu sufar de "extrateritorialitate" si de "imunitate" diplomatica.

Mai clar spus, eu cred, ca adevaratii crestini s-au stramutat deja launtric intr-un teritoriu nou: acela delimitat de granitele revelate in Biblie.

Un crestin nu poate fi doar Roman sau doar American, ci el trebuie sa fie in primul rand un cetatean "al cerului."

"Cetatenia aceasta n-a fost niciodata la moda. Nu intamplator, regimul din Romania dintre cele doua razboaie mondiale ii considera pe crestinii evanghelici, "bolsevici", iar comunistii ne-au poreclit "influenta ale imperialistilor americani".

Imposibil de clasificat sau de asimilat cu vreo alta cultura sau civilizatie, adevaratul crestinism suferă de "extrateritorialitate". Niciodata si nicaieri "la moda."

Pedepsit cu exilul pentru "vina" de a fi altfel decat "religia oficiala a Statului", un astfel de crestin a declarat: "Nu ma puteti exila. Patria mea este pretutindeni, iar casa mea este oriunde imi pot pleca genunchii ca sa ma inchin lui Dumnezeu in duh si in adevar."

Exista o fratie tainica a celor ce "locuiesc in Biblie". Ei se recunosc repede si se impaca de minune, caci aceiasi Biblie locuieste in fiecare dintre ei.

Acesti "cetateni ai cerului" sunt asemanatori unor diplomati care-si reprezinta tara pe post de ambasadori. Luati mereu la intrebari de "cultura si puternicii zilei", ei se bucura in inimile lor de ceea ce eu numesc "imunitate juridica". Apostolul Pavel isi publica acest drept in 1 Corinteni 4:1-5:

"Iata cum trebuie sa fim priviti noi: ca niste slujitori ai lui Christos si ca niste ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Incolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare sa fie gasit credincios in lucrul incredintat lui."

"Cat despre mine, prea putin imi pasa daca sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecata. Ba inca, nici eu insumi nu ma mai judec pe mine. ..."

"De aceea sa nu judecati nimic inainte de vreme, pana va veni Domnul, care va scoate la lumina lucrurile ascunse in intunec si va descoperi gandurile inimii. Atunci, fiecare isi va capata lauda de la Dumnezeu."

In inteles duhovnicesc, crestinul iese de sub incidenta jurisprudentei umane din cauza misiunii pe care o are si nu poate fi judecat decat de Dumnezeu in ziua "dreptei Sale rasplatiri."

Mihai Chiu

Un om in toamna vietii, care a venit in vizita la Los Angeles in primavara lui 1997, sa-si rastoarne printre noi cosul cu roade adunate in activitatea de-o viata. Venea dupa o foarte binecuvantata saptamana de studiu si evanghelizare petrecuta la Sacramento. A ales sa ne vorbeasca despre "intaietatea in fapte bune" asa cum este expusa ea in epistola lui Pavel catre Tit. L-am auzit atunci spunand ceva asa de clar, asa de profund si totusi asa de simplu cum nu mai auzisem la nici un alt predicator:

"In problema faptelor exista doua greseli insuflata de Diavol. El vine la noi sa ne amageasca si sa ne opreasca de la mantuirea frumoasa pe care ne-a pregatit-o Dumnezeu. Pentru cei ce se apropie de mantuire, diavolul zice: "Mai intai trebuie sa faceti fapte, multe si foarte grele", cand de fapt Dumnezeu nu vrea sa facem nimic, ci doar sa credem. Pentru cei ce au primit mantuirea, diavolul are o alta inselatorie: "De-acum, voi nu mai trebuie sa faceti nimic! Ati fost mantuiti prin har si aceasta va este de ajuns pentru vesnicie." Observati greseala: "Fapte inainte de mantuire" si "Nici un fel de fapte dupa mantuire".

Biblia spune exact invers! Mantuirea nu se obtine prin fapte, "ca sa nu se laude nimeni". Dar am fost mantuiti pentru "faptele bune pregatite mai dinainte de Dumnezeu, ca sa umblam in ele". Fara credinta, faptele sunt sterile si nu produc mantuirea; fara fapte, credinta este moarta. La intalnirea cu Christos trebuie sa ai credinta, in umblarea cu El trebuie sa dai dovada de ascultare!"

Cuvintele fratelui Mihai Chiu mi-au clarificat in cateva clipe problema aceasta a "faptelor bune" si insemnatatea pe care le-o da Dumnezeu. Predica dumnealui a cazut in inima mea pe un pamant bun si pentru ca, doar cu cateva zile inainte citisem in "Jurnalul fericirii" al lui N. Steinhardt alte cateva randuri extraordinar de clare si revelatoare in aceasta foarte importanta problema a "faptelor". Iata-le:

"In LiEtre et le Neant, Sartre consacra un stralucit capitol verbelor "a fi" si "a face"; plin de observatii interesante, subtile si rodnice. As vrea sa ma opresc numai la "a face" si "a fi", accentuand latura - as zice - escatologica.

Viata este hotarator legata de verbul "a face": trairea noastra pe acest pamant, trecerea noastra prin aceasta lume constituie faza lui "a face". Moartea (ori starile prevestitoare asemanatoare ei) stau sub semnul lui "a fi". (Moartea insasi ar putea fi definita ca trecerea in starea lui "a fi", un "a fi" absolut, purificat de orice contingenta.)

Pe vesnicul "a fi", noi ni-l cladim singuri, iar vesnicia aceasta - rai ori iad - e functie variabila de ceea ce facem. Picatura cu picatura, zi de zi, clipa de clipa, actiune dupa actiune, gest dupa gest, facandu-l ne pregatim permanentul este.

Raiul si iadul pot asadar fi considerate ca stari de fiintare pura; constiinta (sau sufletul) se afla acolo insingurata si neajutorata de nimeni si de nicaieri, fata in fata cu vesnicia, cocotata pe maldarul de faptuiri savarsite in faza lui "a face".

Dincolo - oricat am jindui (e sensul parabolei dreptului Lazar si al bogatului nemilostiv) - nu mai putem face nimic niciodata (nevermore zice Poe): verbul "a face" piere, e ca si cum nici n-ar fi fost vreodata. Ramane insa, in toata groaznica lui plinatate si semnificatie, verbul "a fi" - el si nimic altceva.

Fara prieteni, fara televizor, fara zgomotul vecinilor ... Atunci, se va vedea ce ti-ai cladit, pe care ti le-ai ales: oile sau caprele.

Verbele "a face" si "a fi" sunt deopotriva de gingase: unul prin evanescenta lui, celalalt prin vesnicia lui. Goethe arata cat de greu este "a face". Dar greutatea sa paleste in fata lui "a fi", cand acesta ii urmeaza. Fericiti cei ce pot intampina pe "a fi" si pot intra in imparatia lui multumiti fiind de felul in care si-au incheiat relatiile cu "a face".

La distanta dintre doua generatii distincte si dincolo de circumstantele diferite ale protestantismului si ortodoxiei, rostirile fratelui Chiu si randurile fratelui Steinhardt fac parte din aceeasi familie, invatatura din invatatura aceluiasi Tata.

Sabina Wurmbrand

21 August 1997. Am plecat in vizita la familia Wurmbrand cu Sonia, cumnata fratelui meu, sora adventista dintr-o biserica din Brasov. Cum fratele Richard tocmai dormea, ne-a intretinut putin sora Sabina. "Sunt foarte emotionata", a zis Sonia, "ma bucur sa va vad. Tocmai am citit din biblioteca cumnatului meu o carte scrisa de sotul dumneavoastra si acum citesc una scrisa chiar de dumneavoastra. Este foarte interesant sa cunosti autorul unei carti, intelegi cartea altfel, mai bine ..."

Strangandu-i mainile si privind-o cu o coplesitoare bunatate, sora Sabina a zis: "La fel este si cu Biblia, nu-i asa? Cine-L cunoaste pe Dumnezeu are sanse sa inteleaga mai bine Biblia. Cine nu-L cunoaste, tare se mai necajeste ca nu intelege o seama de lucruri. Ce bine este ca-L cunoastem pe Domnul, nu-i asa?"

Biblia este singura carte al carei Autor este prezent cand o citesti.

Ioan Sima

23 August 1997. O zi "caracteristica" in viata de lucrator cu Evanghelia printre emigrantii romani din Los Angeles. Dimineata, am participat la o inmormantare a unei surori din biserica pentecostala "Bethel" din Fullerton. Am predicat Evanghelia impreuna cu fratele Nelu Pruneanu si cu un seminarist venit in vizita de la Seminarul Pentecostal din Bucuresti. Dupa amiaza, cam pe la ora 4, am primit un telefon de la sora Eugenia Avramescu, sotia preotului ortodox din Anaheim. Era agitata. Ma suna din casa unei familii care venise doar de cateva zile. Copilul ei in varsta de opt anisori era bolnav: febra mare si dureri abdominale. "Daca-l ducem la "Urgenta", n-au asigurare medicala si costa foarte mult", mi-a spus dansa. "Nu stiti pe cineva, un cadru medical care ne-ar putea ajuta?"

M-am gandit repede la toti pe care-i stiam. Ca un facut, majoritatea se aflau plecati din localitate. Mi-am adus aminte insa de fratele Ioan Sima, predicator la Biserica Crestinilor dupa Evanghelie din Riverside. Am rugat-o sa-mi dea zece minute sa-l caut si daca nu voi reveni, sa alerge cu copilul la un spital. Fratele Sima mi-a raspuns repede si amabil: "Am sa le dau un telefon numaidecat. Vad eu ce este de facut. Daca nu este grav ii invit sa vina maine la dumneavoastra la Biserica. Este duminica si vin iarasi sa-i consult pe cei care n-au asigurare medicala."

Un baptist "strangand aproape" la durerea unor frati pentecostali. O preoteasa ortodoxa in vizita la o necajita familie nou venita. Un pastor baptist care mijloceste interventia unui medic-predicator crestin dupa evanghelie ... Minuni din viata de fiecare zi. Sau: "Ce bine este Doamne, cand este bine!"

Richard Wurmbrand

Cel ce-i acuza foarte usor pe ceilalti, este de cele mai multe ori unul care se acuza singur. De obicei vedem lucrurile nu asa cum sunt ele, ci asa cum suntem ... noi.

Il vizitam a doua oara impreuna cu unul din fratii pastori veniti din Romania. Din vorba in vorba, fratele musafir a ajuns sa descrie situatia dezolanta a bisericilor din tara, pline de frati firesti, etc. ... Atmosfera se inourase cumva de pesimism si de resemnare. Se lasase parca o ceata a "defetismului" religios. Am tacut cu totii. Era o tacere stinghera pe care nu stiam cum sa o rup. Deodata, glasul fratelui Wurmbrand a rasunat triumfator: "Slava Domnului pentru crestinii firesti! Din ei se poate face cel mai usor crestini duhovnicesti! Nu-i asa? E mult mai usor sa lucrezi cu ei decat cu musulmanii sau cu atei. Dumnezeu v-a dat o materie prima cu care sa lucrati foarte usor. Sunt milioane de credinciosi firesti in Romania. Este treaba voastra sa-i faceti "duhovnicesti."

Dintr-o singura trasatura de condei, logica fratelui Richard transformase handicapul intr-un avantaj, neajunsul intr-o oportunitate!

Cand te plangi de starea jalnica in care se afla societatea, intreaba-te: "Sunt parte din problema sau din solutie?"

Sabina Wurmbrand

Durere, dalta dulce a devenirii mele ...

In Februarie 1998, am sunat-o sa-i spun ca fratele Aurelian Popescu tocmai avusese un accident si lovindu-se la cap, a stat cinci zile in spital.

M-a intrebat: "Dar tu ce mai faci?" Stia ca treceam prin zile rele, de grea incercare sufleteasca. Suparasem cumva pe Domnul si vreo 50 din cei 240 membrii ai bisericii noastre ne parasisera pentru a forma o noua adunare. Am oftat si i-am spus ca ma tin deocamdata deasupra valurilor.

"Vreau sa-ti spun ceva, daca ai timp sa ma asculti. Am citit ceva interesant intr-o revista din Germania. Niste hoti si-au pus in gand sa jefuiasca o banca. Au vizitat-o mai intai si si-au dat seama ca nu va fi lucru usor. Banca avea paznici si la intrare si inaintea, iar toti functionarii stateau fiecare la locul lui, atenti la tot ce se intampla."

"Seful bandei de hoti a spus: "Stiu ce vom face, aduceti-mi un baiat care vinde ziare pe strada!"

In ziua hotarata, baietelul tocmit de seful hotilor a intrat in cladirea bancii si a inceput sa strige ca pe strada, facand reclama ziarului pe care-l vindea. Au sarit repede oamenii de ordine si i-au spus ca asa ceva nu se poate, in banca nu este voie sa vinzi ziare. Baiatul a inceput sa strige si mai tare si sa fuga printre oameni. Ca sa puna capat mai curand taraboiului au sarit in ajutor si oamenii de paza de la usi. Apoi au sarit si functionarii de la locul lor si au dat o mana de ajutor sa-l prinda pe nazdravanul vanzator de ziare. In timpul acesta, hotii au operat si au jefuit banca."

"Intelegi de ce ti-am spus asta?" m-a intrebat sora Binteana. "Inteleg foarte bine si va multumesc frumos", i-am raspuns eu.

"Asta este tactica diavolului," a continuat dansa, "el trimite pe cineva sa faca scandal si-i face pe lucratori sa-si paraseasca posturile. Atunci, marele hot isi duce planul cel rau la indeplinire. Nu te lasa pacalit, stai la lucrarea ta si vei vedea ca totul va trece. Ai vazut ce ploaie grozava a fost ieri. Astazi insa cerul este senin de toata frumusetea."

"Nu uita ca toate bataliile noastre nu le dam cu cei din jurul nostru, ci in noi insine. Cauta sa iesi biruitor si Domnul te va binecuvanta daca iei examenul. Nu toate necazurile noastre sunt rele. Este scris ca Domnul Isus a fost dus "de Duhul" in pustie ca sa fie ispitit. Incercarea Lui a facut parte din planul divin. Dupa ce Domnul a trecut-o cu bine au urmat minunile si lucrarile minunate pe care I le-a dat Dumnezeu sa le faca. Cauta si tu sa treci cu bine examenul. Cine stie ce lucrari a pregatit si pentru tine Domnul?"

I-am spus atunci ca urma sa avem sedinta duminica. Mi-a raspuns: "Spune fratilor sa nu puna prea mult la inima sedintele. Si ele trec. Dumnezeu nu lucreaza prea mult cu sedinte. Nu le lua nici tu prea in serios."

Richard Wurmbrand

26 Septembrie 1998. L-am vizitat iarasi dupa ce m-am intors dintr-o excursie de o luna in Romania. Surprinzator, l-am gasit asezat la biroul de lucru si imbracat ca de oaspeti. Am inteles ca au vrut sa ne faca o "impresie". N-am reusit insa sa-l intretinem decat aproximativ 45 de minute, dupa care a obosit si a trebuit sa-l lasam sa se odihneasca.

M-a rugat sa ma asez cu scaunul langa dansul si si-a dezlantuit sirul intrebarilor curioase: "Cum a fost in Romania? Ce fac fratii? Cum m-am simtit in biserici? etc." I-am spus ca pretutindeni am vorbit despre dansul si ca am transmis predica pe care mi-o incredintase. Intr-o pauza a inceput sa cante o cantare invatata de mult si repetata mereu in ceasuri

grele, cantarea celor care nu mai au nimic si nici nu-si mai doresc nimic, pentru ca-L au pe Domnul:

"De sus din slava senina Tatal priveste la noi

Ochiul Lui toate le vede;

Mai mult de-atat ce mai vrei? "

Una din strofe are un continut magnific:

"Iar cand in ceasuri supreme

Nu stii nici ce sa-I mai cei

Domnul priveste la tine!

Mai mult de-atat ce mai vrei?"

S-a oprit din cantat, m-a privit o clipa si mi-a spus: "Asta este toata problema omenirii: Nu stiu ce este important. Alearga dupa nimicuri. Daca-L ai pe Dumnezeu ... ce-ti mai trebuie? Omul are sansa extraordinara sa-L primeasca pe Dumnezeu in inima lui si sa se bucure de tot ce inseamna prezenta Lui in viata. Suntem cele mai fericite fapturi din univers! Ce ne-am putea dori mai mult?"

Christine Branzai

Uneori viata este o trecere prin valea suferintelor.

Saptamana trecuta l-am condus pe ultimul drum pe fratele Valeanu Daniel, o cunostinta indelungata si un frate foarte bun in credinta.

Duminica l-am vizitat pe fratele Iosif Ton dupa operatia la care fusese supus pentru cancer la prostata.

Ieri am internat-o in spital pe mama: cancer la pancreas. Al treilea fel de cancer in trupul ei. Lupta ei cu cancerul, pe durata de mai bine de 14 ani se inteteste. Maine dupa amiaza o va opera doctorul Gossard, acelasi care i-a facut acum 14 ani prima operatie pentru

cancer la san, la acelasi Glendale Adventist Medical Center. Sansele operatiei de maine nu sunt prea mari. 20% din pacientii supusi unei astfel de interventii nu se mai scoala de pe masa. Ca sa fie si mai dificil, mama a slabit in ultimele patru luni foarte mult in greutate. Am lasat-o in salon cu tata si m-am dus sa-l vizitez in Palos Verdes pe fratele Richard Wurmbrand si sa-i dau Cina. Am inima grea si ochii mi se incetoseaza cu amenintarea ruperii unui baraj plin de lacrimi pe care abia le mai stavilesc.

La Biserica, am cautat sprijin intr-un mesaj ancorat in promisiunile lui Dumnezeu. Mi-am spus in primul rand mie insumi ca "toate lucreaza spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu." De sase mii de ani, mortalitatea este, cu exceptia notabila facuta in cazurile lui Enoh si Ilie, de suta la suta. Cand te duci la o maternitate vezi minunea lucrarii lui Dumnezeu, nasterea unui suflet neprihanit. Cand vizitezi un bolnav aproape de moarte vezi ce am adus noi oamenii in universul lucrarii lui Dumnezeu: uratenia pacatului a produs blestemul si moartea. Ce bine ar fi fost sa nu fie! Peregrin intre nastere si moarte, omul trece prin multe necazuri si se zbuciuma in suferinta. Mi-am adus aminte de istorioara cu imparatul care i-a cerut inteleptului sa-i de-a un sfat care sa-l ajute sa se inveseleasca atunci cand este trist si sa-l faca cumpatat in efervescenta bucuriei. Dupa cateva zile, inteleptul a venit inapoi cu un inel pe care era scris: "Si aceasta va trece!" Imparatul l-a rasplatit regeste.

In dimineata de dupa acest mesaj rostit in Biserica, am deschis computerul si, surpriza, pe ecran era un "screen saver" nou. Fata mea cea mare (15 ani), foarte sensibila la suferintele mele imi montase un mesaj nou, scris in limba ei, limba engleza: "iN this [ill pass." (Si aceasta va trece). Multumesc fata tatei si multumesc Doamne pentru o asemenea fetita.

Richard Wurmbrand

La ultima vizita acasa la nenea Richard am descoperit o placa noua asezata pe birou. I-o daruise cineva care auzise ca nu poate dormi noaptea. Redau textul de pe aceasta placa pentru frumusetea si intimitatea Lui dumnezeiasca:

"Before]ou go to bed, give]our troubles to God;

He [ill be up all night an] [a]".

("Cand te duci la culcare, lasa-i toate grijile tale Domnului:

El si asa nu doarme toata noaptea.")

Petru Popovici

A trebuit un om ca Petru Popovici ca sa puna in cuvinte potrivite o iesire dintr-un impas mult prea frecvent in bisericile noastre. Sambata 3 Octombrie 1998, la o sedinta furtunoasa tinuta in Biserica din Atlanta se vorbea despre "ruperea" adunarii. Aceasta Biserica, scutita de abuzurile climaterice din Chicago sau Florida, cunoscuse in ultimii

ani cea mai rapida crestere numerica din bisericile Asociatiei. Numarul lucratorilor era si el mare pentru lucrarea dintr-o singura adunare.

Cand disputa a ajuns la cote incandescente, fratele Pit a rostit in cuvinte o solutie duhovniceasca nesperata: "Fratilor, nu trebuie sa ne despartim, ci sa ne impartim. Atlanta e mare si romanii sunt raspanditi peste tot. Sa mai deschidem o misiune in partea de sud si o alta in partea de Nord a regiuni."

Iata niste cuvinte surprinzatoare si sublime prin simplitatea lor: "sa ne impartim, fara sa ne despartim." A te desparti are intotdeauna o conotatie negativa, implicand dusmanie si adversitate. A imparti un grup din motive strategice sau chiar si pentru linistea fiecaruia exprima o stare de maturitate duhovniceasca in care nu se rup toate legaturile si nu se prabusesc punctele lucrarii impreuna. Doamne, ce simplu este cand cuvintele pot face lumina! Si, Doamne, multumim pentru fratele Pit!

Sora Binte

M-a sunat Marti, caci auzise de necazul cel nou: Sarah, fata mea cea mica cazuse si-si rupsesse mana stanga. Doctorul prevestea necesitatea unei operatii. Adaugata la necazurile care parcasera deja in poarta casei noastre, aceasta fractura ne clatina rau. I-am spus: "Sora Binte, scrie ca "un val cheama alt val..." si ne-a trecut iarasi apa peste cap ..."

Dansa m-a uimit inca o data cu maturitatea si cu experienta credintei ei de granit: "Valurile acestea grele nu numai ca nu ne ineaca, ci vor aduce ceva bun. Dumnezeu nu ingaduie raul trecator decat pentru ceva bun. Asteptati-va intotdeauna la ceva bun din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ingaduie niciodata un rau din care sa nu iasa un bine. Nu te uita la ce este rau acum, ci asteapta-te la un bine. Intotdeauna asteapta-te la un bine cand este vorba de Dumnezeu si de ceea ce face sau ingaduie El."

Botanistii ne spun ca arborii au neaparata nevoie de vanturile puternice din Februarie si Martie care le rasucesc trunchiurile si le fac loc radacinilor sa patrunda si mai adanc in paman. Fara rafalele nemiloase, frunzele n-ar avea de unde sa primeasca hrana necesara. Tot asa avem si noi nevoie de adversitatile vietii pentru a ne dezvolta resursele interioare de caracter. O perioada furtunoasa de necazuri si de incercari poate fi doar preludiul unei primaveri in care viata isi va redobandi frumusetea si rodnicia. Se cade sa invatam sa privim prin credinta dincolo de aspectul superficial al lucrurilor si sa acceptam raul ca pe o necesara pregatire a binecuvantarilor viitoare.

Doctorul Gunnel

Gunnel este numele oncologului care a tratat-o pe mama timp de peste 14 ani. Am stat de vorba aseara cu el pe culoarul din fata salonului unde se odihnea, dupa operatie, mama.

"O admir in mod deosebit pe mama ta. Are linistea maturitatii spirituale si este o femeie foarte tare. Am privit-o toti acesti ani si imi place foarte mult de ea.

Vin uneori la mine oameni pe care i-a pocnit cancerul la 86 de ani si-mi spun revoltati: "De ce mie si de ce acum? Nu vreau sa mor!" Ei se rascoala impotriva prezentului, in loc sa se uite inapoi la darul unei vietii asa de indelungate si de sanatoase.

Alteori vin "frati" exasperati si-mi spun: "Trebuie sa ne rugam mai mult! Sau poate ca n-avem destula credinta!"

Acestora, intuind ca se zbucluiesc cu concepte teologice gresite incerc sa le spun ceva care sa-i lamureasca. Iata ce le spun:

"In toata istoria omenirii a existat doar o singura persoana cu puterea de a se vindeca de orice boala si de a nu muri niciodata si El a ales sa moara de cea mai crunta si mai chinuitoare dintre morti. Noi, toti ceilalti, nu avem aceasta posibilitate. Primim doar ceea ce ni se daruieste si ne supunem. Cel ce a ales sa-si demonstreze dragostea fata de noi prin alegerea Sa dumnezeiasca are drept la toata increderea noastra."

Liviu Tiplea

A venit sa ne dea o mana de ajutor cu predica de Vineri stiind ca suntem tulburati de valul de incercari recente (un grup din biserica tocmai se hotarase sa plece in alta parte si sa formeze o alta adunare). A predicat extraordinar de frumos si de cald din capitolul 6 al cartii profetului Daniel (groapa cu lei). A rostit cateva idei principale cu adanca rezonanta in sufletele celor prezenti. Subliniind atitudinea increzatoare si optimismul constant al profetului, Liviu a citat o maxima de circulatie bisericeasca:

"ATITUDINEA ta determina ALTITUDINEA spirituala la care ajungi." Profetul s-a inaltat sub palele vanturilor potrivnice pentru ca avea aripile spiritului asezate intr-o pozitie corecta.

Viata cere ca toate organismele vii adapteze la mediul inconjurator, intelegand prin aceasta ca exista doua posibilitati: sa incerce sa schimbe mediul inconjurator sau, daca aceasta nu este posibil, sa accepte sa se schimbe ele inele pentru a supravietui.

Subliniind credinciosia din viata de rugaciune a profetului ("ca si mai inainte"), Liviu a spus: "Exista obiceiuri foarte bune care dau masura comportamentului in vremuri de criza. Ce ai facut intotdeauna vei face si in continuare. "Ca si mai inainte" acesta exprima o practica sistematica a Celui care imprietenindu-se cu "Leul din semintia lui Iuda, nu i-a mai fost teama de leii din groapa pedepsei dusmane."

Ascultandu-l pe Liviu, m-am adus aminte ca citisem undeva aceste cuvinte:

"Adversitatile nu sunt neaparat rele. Ele ne pot ajuta sa invatam rabdarea, bunatatea, compatimirea altora si cate altele... Bethoven a compus cea mai reusita muzica a sa dupa ce a surzit cu desavarsire. Pascal a ajuns sa scrie cele mai adanci cugetari ale sale despre Dumnezeu, om, viata si moarte in scurtele intervale de liniste pe care i le-a permis o suferinta fizica chinuitoare. Robertson a scris un eseu literar a carui tema a fost enuntata

sub forma unei constatari surprinzatoare: "Cele mai frumoase scrisori sunt scrise de ranitii aflati pe patul de moarte".

V-ati gandit vreodata ca paraiasul si-ar pierde susurul daca i-ai lua pietrele din cale ?

Cu cat traiesc mai mult , cu atat imi dau mai mult seama de importanta atitudinilor. Pentru mine, ele sunt mai importante decat faptele, mai importante decat trecutul, decat educatia, decat banii, decat circumstantele, decat esecurile, decat biruintele, decat orice ar zice sau ar face ceilalti oameni.

Atitudinile sunt mai importante decat aspectul exterior, decat talentul si decat priceperea. Ele hotarasc daca un om, o familie, o companie sau o Biserica propaseste. Lucrul cel mai remarcabil este ca atitudinile sunt in puterea noastra. Nu poti schimba ziua de ieri si nu poti determina cum se vor purta cu tine oamenii; nu poti evita inevitabilul. Poti in schimb sa canti pe singura "coarda" care-ti sta la indemana: atitudinea ta in fata realitatii.

Sunt convins ca viata este 10% ce mi se intampla si 90% ce reactie am fata de ceea ce mi se intampla. La fel este si cu tine. Schimba-ti deci atitudinile, daca vrei sa-ti schimbi viata.

Lucrurile sunt pentru noi ceea ce credem noi despre ele. Asta inseamna ca, pe termen lung, atitudinea noastra fata de lucruri este mai importanta decat lucrurile propriu-zise.

Nu greutatea de rupe de sale, ci felul in care o ridici.

Nu pozitia te face fericit sau nefericit, ci dis-pozitia.

Atitudinea este molipsitoare: Daca stii sa vezi ceva bun in fiecare om, aproape toti vor sfarsi prin a vedea ceva bun si in tine.

In esenta, atitudinea noastra fata de lumea inconjuratoare depinde de ceea ce suntem noi insine. Un egoist va fi intotdeauna suspicios cu ceilalti. Un om generos va avea incredere in cei din jur. Daca suntem sinceri si cinstiti nu ne vom grabi sa-i banuim de necinste pe altii. Intr-un anumit sens, cand privim la cei din jur este ca si cum am privi intr-o oglinda in care ne vedem propria reflexie sau mai bine spus, cand ne dam parerea despre ceilalti ii vedem intotdeauna prin ochelarii propriei noastre personalitati.

De exemplu, cel ce iubeste traieste intr-o lume de prieteni, cel ce uraste traieste intr-o lume de dusmani.

Acesta nu este un adevar teoretic, ci unul cu profunde implicatii practice. Ma gandesc la toti aceia pe care i-am vazut "reusind" si-mi dau seama ca ceea ce face ca un om sa aibe succes este atitudinea lui.

Daca este un om entuziast cu o atitudine pozitiva si daca-i place sa infrunte obstacolele cu voiosie jumatate din calea catre succes este deja strabatuta. Si invers, daca un om este

mereu inbufnat, cu o gandire negativista, marcata de un pesimism congenital, care refuza intotdeauna ideile noi si schimbarile de situatii, el poate fi sigur ca va fi un etern invins fara nici un fel de sansa.

Atitudinea este mult mai importanta decat aptitudinile. Apropie-te de ceea ce este simplu ca si cum ar fi complicat si de ceea ce este complicat, ca si cum ar fi ceva simplu; prima data ca nu cumva o prea mare incredere in sine sa te faca neglijent, iat a doua, pentru ca nu cumva neincrederea sa te faca sa te temi.

Atitudinea este cea ceea ce da farmecul unui om. Mandria si infumurarea ne coboara in ochii oamenilor, smerenia si duhul slujirii crestine ne fac placuti si cautati de cei din jur.

Imi amintesc o vorba de duh spusă între noi de Titi Bulzan, pastorul bisericii din cartierul aradean Bujac:

"Nu conteaza cati culti sau cati desculti sunt in poporul Domnului, atitudinea mea fata de ei trebuie sa fie una de credinciosie."

La aceste cuvinte, vreau sa adaug ceva ce am citit nu de mult si am adunat in jurnalul meu de "perle":

"O mica deosebire poate atrage mari consecinte. Deosebirea despre care vorbesc este atitudinea. Ea ne indreapta spre fericire sau dezastru.

Unul bate in clapele pianului si face zgomot, altul le mangaie si face muzica. Nimanui nu i-ar trece prin cap sa spuna ca pianul este de vina. Cam la fel stau lucrurile si cu viata. Poti trai in haos sau in armonie. Studiaza, ca sa sti sa canti la pianul vietii si vei raspandi in jur melodii fermecatoare. Daca te vei multumi sa canti fals, totul va fi urat in jur. Viata nu este nici ea de vina."

Pentru un crestin, inaltarea spirituala va fi determinata intotdeauna de atitudinea lui fata de Dumnezeu. Valurile si suferintele vietii nu ne pot dobori daca stim sa stam linistiti pe stanca increderii.

Cand se abate nenorocirea asupra ciocarliei, ea isi canta in inalt necazul. Cred ca si noi am putea urma exemplul acestei surioare inaripate.

Richard Wurmband

L-am vizitat de Craciun, in 1998. Am vorbit despre "pacea" oferita de Cel nascut in iesle si de tulburarile care tocmai rabufnisera in Israel. Natanaiahu era in criza de guvern si se intrevedeau alegeri anticipate si formarea unui nou Parlament. Arabii cereau teritoriile pierdute in razboi. Evreii inabuseau demonstratiile. Fratele Richard, deplangand rautatea aratata de ambele parti a zis: "Si arabii sunt oameni. Au si ei drepturile lor, chiar daca evreii sunt poporul ales. Nu este suficient sa scrie intr-o carte ca esti poporul ales, trebuie sa ai si purtari "ales"; sa fii "ales" in umbletele tale.

O alta perla: "Primul ritual religios pe care l-am vazut eu a fost un dans. Copilaria am petrecut-o in parte la Istambul. Tatal meu era dentist si a fost acolo sa-si practice meseria. Eu m-am urcat pe un gard si i-am vazut pe turci dansand in cinstea dumnezeului lor, Alah. De atunci, am dansat si eu de multe ori. Psalmul 149:3 spune despre dansul acesta ("Sa laude Numele Lui cu jocuri!"). Am dansat si in celula din inchisoare. Veneau gardienii sa se uite la "nebunul" care danseaza. Ma intrebau de ce dansez. Eu le raspundeam: "Joaca un copil daca-i dai o bomboana sau un cadou? Cum sa nu dansez eu de bucurie ca sunt un copil al lui Dumnezeu si El L-a dat pe Isus Christos pentru mine?"

"Cand eram de noua ani, m-a dus fratele meu in sinagoga si l-am vazut pe batranul rabin, care mergea schiopatand in baston. El tara mai mult unul din picioare, dar canta de rasuna toata cladirea.

Cand m-am dus acasa, l-am imitat pe rabin, crezand ca asa trebuie sa fac si eu ca sa-mi vorbeasca Dumnezeu si sa stiu asa de multe ca rabinul. Dumnezeu mi-a vorbit in alt fel si asta peste cativa ani de zile."

Richard Wurmbrand

23 Februarie 1999. Veneam dupa doua zile petrecute in desertul Arizonei. Sambata si Duminica fusesem la Phoenix pentru un servici de ordinare ca pastor a fratelui Octavian Dobos. Profitand de ocazie, ne-am repezit sa vizitam si Sedona, aceasta oaza depresionara situata la 128 de mile nord de Phoenix, ascunsa intre stanci rosii, transportate parca dintr-o alta lume. Impresionanta priveliste i-a facut pe reprezentantii religiei Ne[Age s-o proclame una dintre zonele de convergenta spirituala a cosmosului. Noi ne-am asezat pe una din stancile spectacol si am proclamat Numele lui Dumnezeu, Creatorul tuturor vazutelor si nevazutelor.

Era deci Luni si, dupa doua zile in arsita desertului m-am grabit sa alerg spre racorosul Palos Verdes, in coasta Pacificului, sa-i vad pe doi dintre cei mai dragi oameni de pe pamant. Ne-a deschis usa tanti Binteia si ne-a condus in camera de pe palierul de sus, unde nenea Richard era asezat intr-un fotoliu, langa birou.

Pentru ca eram un grup destul de numeros, ne-am apucat iar de fotografii. Printre stralucirile flas-urilor, nenea Richard a exclamat cu umor: "Am aproape 90 de ani (ii implinea pe 24 Martie) si n-am facut inca nici o fotografie. M-au pozat mereu altii. N-am condus niciodata masina. M-am descurcat insa destul de bine. Am fost in toata lumea!"

Dupa ce ne-am linistit si ne-am asezat in jurul dansului, ne-a spus limpede si clar ca lumina care scalda apele oceanului din zare: "Spune-ti tuturor ca viata consta in a iubi!"

Privind in jur la ochii plini de duiosie care-l priveau cu drag, am inteles ca vorbea din experienta, ca unul care era tinut in viata de iubirea celorlalti, in special de iubirea sotiei sale.

"Am primit un telefon de la Sergiu Grossu, din Paris. Mi-a spus ca implineste 79 de ani si simte din ce in ce mai mult urgenta timpului. Mesajul trimis de el a fost: "Rascumparati vremea! Rascumparati vremea!"

M-am uitat fara sa vreau la David, americanul din New York, care si-a parasit "business-ul", ca sa vina sa-l slujeasca ca o sluga pe nenea Richard. Dumnezeu ii rasplatise jertfa. Venise doar de cateva zile din India, unde impreuna cu Job, reprezentantul misiunii fratelui Wurmbrand, participase la o cruciada cu peste 200.000 de participanti.

David, acest doctor Luca al ceasului, nu fusese nici macar sigur de propria mantuire cand venise la familia Wurmbrand. Acum ne arata extatic videocaseta cu intrunirile din Madras. "Rascumparati vremea!"

Ceasurile au trecut discrete, pe neobservate. Am cantat mult si am ascultat-o mai ales pe sora Binte. Nenea Richard n-a vorbit decat de doua sau trei ori. De fiecare data ne-a repetat sfasiator aceleasi cuvinte. Vorbea despre niste torturi nemaintalnite la care fusesera supusi niste crestini din Somalia. Niste lucruri pe care nici nu ni le poate spune. Uitand mereu ca ni le-a spus, o lua mereu de la capat, ca o placa veche de patefon, zgariata de prea multa folosire.

"Am primit niste vesti asa de teribile, ca ma tot gandesc la suferintele fratilor. Am stat tot timpul si am ascultat. N-am spus nimic. Probabil ca va mirati. Si eu singur ma mir, dar nu pot sa va spun mai mult. Sunt niste chinuri pe care nu vi le pot descrie!"

L-am privit cu drag, fara nici o stanjeneala. Delicatetea momentului era depasita de simpatia noastra profunda. Mi-am amintit atunci de ceea ce citisem despre apostolul Ioan care, foarte batran fiind, nu mai predica ca alta data, ci se redusese la repetarea unui mesaj invariabil: "Copilasilor, sa ne iubim unii pe altii."

Acum repeta si nenea Richard. O repetare obsesiva, ca o blocare a memoriei in puncte de maxima suferinta sau maxima impresionare.

"Spuneti tuturor ca viata consta in a iubi!"

Linda si Lars

14 Septembrie 1999, Piatra Neamt. La sfarsitul unui studiu tinut de Dirk DeWolf, unul dintre romani intreaba: "Cum putem sti daca o lucrare este facuta in puterea Duhului Sfânt sau in firea pamanteasca?" Raspunsul veni instantaneu, asemanator unei sentinte: "Who gets the credit?" (Cine primeste lauda?) Daca lucrarea este facuta in firea pamanteasca, omul cauta lauda pentru el insusi. Daca lucrarea este facuta in Duhul, omul ramane mereu cu un sentiment de nevrednicie si de smerita neadekvare.

21 Septembrie 1999, Los Angeles, dupa o seara extenuanta, dar extraordinara cu corul de copii de la "Caminul Felix" din Oradea, cineva se apropie de Linda si-i spune cu admiratie: "Va asteapta o mare cununa in ceruri!" Linda inchide ochii si raspunde oftand:

"Tot ce-mi doresc acolo este un simplu pat in care sa ma odihnesc ..." Ascultandu-i de aproape, mi s-a parut ca aud ecoul unor cuvinte scrise in alta parte: "Vino, rob bun si credincios. Intra in bucuria stapanului tau." si "Ei se vor odihni de ostenele lor, caci faptele lor ii urmeaza" (Mat. 25:21; Apoc. 14:13).

Richard Wurmbbrand

Vremuri ale minunilor. L-am cautat ieri, dar mi s-a raspuns ca nu poate fi vizitat din cauza starii precare de sanatate. Ne-a primit astazi, 25 Octombrie 1999. Ii promisesem de cand cu intoarcerea din Romania ca ma voi duce la dansii cu Cina Domnului. Trecusera de atunci aproape patru saptamani in care am stat departe din cauza unei gripe care s-a tinut scai de mine.

Inainte de a merge la dansul, am petrecut cateva clipe de vorba cu tanti Binte. Ca intotdeauna, era inarmat cu un mesaj proaspat, pregatit si gandit special pentru noi. Venisem impreuna cu un pastor american tanar, ales de curand la o Biserica din orasul nostru si cu un alt tanar roman care se pregatea sa inceapa o misiune in Romania.

"Unul din cele mai frumoase capitole din Biblie este capitolul doi din cartea Deuteronom. Poporul Domnului se afla in fata unui mare eveniment. Trebuiau sa treaca Iordanul si erau ingrijorati de ceea ce-i astepta pe malul celalalt. Se gandeau la primejdiile luptelor si la cate si mai cate. Se intrebau probabil: "Cum va fi maine?"

"Moise, omul lui Dumnezeu este trimis sa le tina un discurs care sa-i pregateasca. Curios ca in loc sa le vorbeasca despre "ziua de maine" si sa le raspunda la intrebarile din inima lor, omul lui Dumnezeu le vorbeste despre ieri, despre vremea ultimilor patruzeci de ani in care "incaltamintea nu li s-a tocit in picioare si hainele de pe ei nu s-au rupt." Daca vrei sa stii cum va fi maine, uita-te la ieri! Acelasi Dumnezeu este si ieri si azi si maine! Amintirea minunilor din trecut este cea mai buna pregatire pentru bataliile din viitor. Luati de iuresul vietii, noi ne gandim prea mult la "maine" si uitam sa ne amintim ce a facut Dumnezeu pentru noi pana acum. Aceasta trebuie sa o facem si atunci vom avea o stare buna pentru infruntarile care ne asteapta inainte."

Ca de obicei, mi-am dat seama ca tanti Binte a fost intotdeauna un predicator mai bun decat nenea Richard, sau mai bine zis: amandoi au fost invaluiti de un nor al harului in care ti-era foarte greu sa spui unde se sfarseste unul si unde incepe celalalt. Dupa aceasta introducere, ne-am dus in camera dansului.

L-am gasit, surprinzator, asezat in fotoliul de langa biroul de lucru. Nu-l mai vazusem de mult stand in capul oaselor. Era limpede si ochii-i straluceau de o mare bucurie interioara.

"Mi s-a umplut iarasi casa cu frati. Ce mai e nou?"

I-am transmis salutari din partea unei doamne din Piatra Neamt care se pocaise in urma citirii uneia din cartile scrise de dansul.

"Care dintre ele?"

Luat prin surprindere, am inceput sa baigui ceva ...

"Te intreb care carte pentru ca vreau sa o citesc si eu. Poate ma mai pociiesc si eu!"

Am izbucnit intr-un hohot de ras. Ma prinsese iarasi cu una din glumele dansului. Ma surprinsese pentru ca nu-l mai credeam in stare de glume.

I-am transmis dorinta lui Danut Manastireanu, fondatorul scolii Richard Wurmbrand din Iasi, de a avea o biografie a dansului. Mi-a spus ca exista asa ceva, dar este raspandita in vreo sase carti. Am insistat, gandindu-ma ca l-am putea face sa-si mai aminteasca lucruri pe care nu le vom mai putea afla din alta parte.

"Vreau sa ne spuneti ceva despre copilaria petrecuta la Istanbul." Dana, sotia mea, a spus: "Poate ne spune ceva tanti Binte." A zambit si a spus: "Nu stie Bntea prea multe, ca daca ar fi stiut, poate ca nu s-ar mai fi maritat cu mine!" De data aceasta era vesel de-abinelea. Mi-am dat seama ca ii lipsisem mult si savura acum reintalnirea noastra. Mi-am dat seama si ce mult ne lipsise dansul noua ...

In timpul Cinei, m-a intrerupt si ne-a zis:

"Stiti? In ebraica, cand zici " Luati, acesta este trupul Meu" ... scoti aceleasi sunete ca si cand ai zice: "Luati, este spre binele vostru ..." Limba folosita de Domnul Isus este foarte bogata in sensuri. Ce a facut El a fost spre binele nostru si El ne spune acelasi lucru si astazi.

Coincidenta a facut ca ei sa implineasca tocmai atunci 63 de ani de casnicie, asa ca le-am cantat un romanesc si insufletit: "La multi ani ..." Li s-au umezit ochii, iar tanti Binte a spus: "Stiu foarte multe lucruri despre Richard si mai stiu si ca il iubesc si acuma foarte mult!"

"Au zis toti ca nu va fi o casnicie reusita" a murmurat fratele Richard. Ea a suferit foarte mult. Nemtii i-au ucis parintii. Vina lor a fost doar ca erau evrei. I-au omorat si fratii si surorile. Si ei au fost vinovati ca s-au nascut evrei. A ramas doar ea singura. Singura a ramas si cand am stat eu in inchisoare. Mi-au dat 20 de ani si apoi la rejudecare mi-au dat 25 de ani. In tot timpul acesta ei i-au spus ca eu sunt mort; ca n-are nici un rost sa ma mai astepte. Dumnezeu a avut insa alte planuri. M-a scos de acolo si am facut inconjurul lumii sa spun oamenilor despre minunile lui Dumnezeu."

A intervenit sora Binte: "Intr-o zi, intr-o mare adunare de studenti, s-a ridicat un tanar in mijlocul salii si l-a intrebat pe Richard: "Ati vazut cu ochii dumneavoastra macar o singura minune facuta de Dumnezeu?"

Richard a tacut putin, iar apoi i-a raspuns: "Nu, n-am vazut doar minuni cu ochii mei ... Eu insumi sunt o minune a Lui. M-a crutat cand au fost omorati mii de evrei ca sa

vorbesc in locul tuturor. M-a scos din celula mortii ca sa marturisesc despre viata daruita de El."

La plecare, tanti Binteana a insistat sa citim primele cinci versete din psalmul 105. "Acesta, a spus dansa, este un program de viata":

" Laudati pe Domnul,

chemati Numele Lui!

Faceti cunoscut printre popoare ispravile Lui!

Cantati, cantati in cinstea Lui!

Vorbiti despre toate minunile Lui!

Faliti-va cu Numele Lui cel sfant!

Sa se bucure inima celor ce cauta pe Domnul!

Alergati la Domnul si la sprijinul Lui,

cautati necurmat fata Lui!

Aduceti-va aminte de semnele minunate pe care le-a facut,

de minunile si de judecatile rostite de gura Lui."

Tanti Binteana

Ne-a tinut putin de vorba, pana ce-l pregateau pe nenea Richard pentru vizita noastra. Ca de-obicei, ochii dansi straluceau cu sclipirea unei inteligente binevoitoare, pregatita intotdeauna sa imparta din prea plinul inimii. Daniela, sotia mea, purta un tricou pe care-l cumparase din Israel. Intr-o asezare multicolora, cineva pictase pe el toate literele alfabetului evreiesc.

"Ia te uita, ce lucrare!" a exclamat tanti Binteana. "Fiecare litera este mai frumoasa ca alta! Sti, la evrei fiecare litera are povestea ei. Exista credinta ca alfabetul poporului ales le-a fost daruit de insusi Dumnezeu, asa ca fiecare litera are o mare insemnatate. Exista si o carte minunata pe acest subiect. "Ai citit-o?" O vazusem, dar nu apucasem inca sa o citesc. "Lasa ca o caut eu si ti-o dau sa o citesti", m-a asigurat dansa.

"Literale", a continuat, "sunt semne cu mare insemnatate. Din ele se formeaza cuvintele. M-am gandit zilele acestea la taina limbajului ... Fiecare popor isi are trairile lui si le exprima in cuvinte. Acestea formeaza un limbaj si fiecare popor isi are limbajul lui. Sentimentele sunt aceleasi, dar cuvintele sunt diferite in fiecare limba. Asta este limitarea

cuvintelor. Ele nu pot cuprinde toata trairea sufletului. Cineva spunea ca "toate cuvintele sunt o bucata inghetata de suflet, un fragment de spirit care s-a solidificat."

Asultand-o vorbind pe tanti Binte, mi-am amintit ca citisem undeva ca aceste "cuvinte" sunt un ecou al traierilor. Sufletul a trecut de mult mai departe, dar ecoul mai persista, intr-o inertie a miscarii sufletesti care le-a cauzat.

Cine ar putea spune cate astfel de "taine" stia tanti Binte si cate erau inca doar cautate de mintea dumneai ascutita. Si cine, in afara unor putini intimi, stie ca pe multe din cartile scrise de R. W. ar fi trebuit sa apara alaturi de numele lui si numele ... ei ?

Modestia tacuta a unei sotii de exceptie ... sau: un ajutor potrivit pentru un om de dimensiuni atat de neobisnuite.

[Introducere](#)

[Partea I](#)

[Partea II](#)

[Partea III](#)

[Partea IV](#)

Partea III

Christine Branzai

Baptistii nu boteaza copii mici. Ei asteapta sa vada ce se intampla la varsta maturitatii, cand omul este pus in situatia unei alegeri competente. Care este insa varsta la care copiii nu mai sunt copii? Care este minimul de ani la care poate fi admis un tinerel la botez? Raspunsul la aceste intrebari nu este nici usor, nici acelasi pentru toata lumea.

Obisnuiti sa fie porecliti "pocaiti", baptistii din Romania asteapta ca pe o conditie a mantuirii clipa "intoarcerii" la Domnul. Credinta si pocainta sunt privite ca doua prerechizite ale mantuirii.

Pentru baptistii americani, singura conditie a mantuirii este credinta. Pocainta este privita drept o realitate permanenta, necesara pe toata durata vietii. Asta si poate din cauza faptului ca pe ei nu i-a poreclit nimeni "pocaiti" ! Ei admit la botez pe orice copil mai rasarit care marturiseste din toata inima lui ca-l iubeste pe Christos si crede ca este Fiul lui Dumnezeu jertfit pentru mantuirea noastra.

Din cauza identificării pocăinței cu clipa venirii la Christos, bapstistii romani au creat un climat în care copiii nu sunt admisi la botez decât la vârsta la care ... au de ce să se pocăiască. Ei așteaptă într-un fel ca cei ce cresc în familiile creștine să guste puțin din ratacirea păcatului și să aibă realitatea unei alegeri personale.

La evrei, copiii erau aduși la Templu la vârsta de doisprezece ani. Noul Testament ne spune că și Domnul Isus a fost adus la Templu la această vârstă. Obiceiul se păstrează și astăzi. La doisprezece ani, din punctul lui Dumnezeu de vedere, un copil este suficient de matur pentru a deveni "un fiu al Torei", un suflet cu o responsabilitate personală înaintea Domnului.

Să fie vârsta de doisprezece ani un "prag" la care am putea stabili și vârsta propice botezului creștin?

Parerea mea este că vârsta este mai puțin importantă decât realitatea unei întâlniri personale cu Christos. Fata mea, Christine, a crescut în Biserică. Am putea spune că noi am dus-o la biserică chiar și înainte ca ea să se nască! Asta nu a făcut din ea o creștină. A venit însă o zi în care am observat că fata noastră începe să răspundă unei "autorități mai înalte", că începe să caute "fata Domnului."

Dovada a venit într-o după-amiaza în care am primit o veste care putea anunța pentru ea o realitate cumpănită. Știrea ne-a năucit chiar și pe noi, cei mari, părinții ei. Pentru câteva clipe nu am mai știut ce se întâmplă în jurul nostru. Când ne-am revenit cât de cât, am căutat-o din ochi pe Christine. Ma gândeam să caut cumva să-o liniștesc. Christine însă dispăruse. Am găsit-o într-una din camerele casei noastre așezată pe genunchi și rugându-se. Realitatea aceasta m-a durut mai întâi. Eram gelos pe Dumnezeu. Simteam că fata mea nu s-a mai ascuns ca alta dată la pieptul meu și nu a mai căutat în ochii mei liniște pentru sufletul ei bantuit de furtună. Fugise acum la un alt ... Tata. Mult mai mare și mult mai puternic decât mine. A fost un moment de durere launtrică pentru mine, dar și un moment de adâncă bucurie. Fata mea trecuse pragul ... Templului. M-am văzut și m-am simțit în situația de altădată a Mariei: "De ce M-ati căutat? Nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?" (Luca 2:49).

Richard Wurmbrand

Sambata 15 Ianuarie 2000. Zi de amintiri și recunoștință. O delegație din Finlanda, venită din partea unui organism evanghelic acreditat pe lângă organizația Națiunilor Unite ne-a adunat pe mulți prieteni de familie la casa Wurmbrand. Au venit să decerne venerabilului misionar al suferinței o diplomă "pro fide" (pentru credință) ca recunoștință pentru activitatea de o viață în slujba Bisericii persecutate. Nordicii, ei însuși oameni trecuți prin vremuri grele, au în inimă lor un loc special pentru Richard Wurmbrand.

După prezentarea diplomei și după discursul de rigoare, Mihail Wurmbrand, fiul celui sărbătorit evocă amintiri din primele luni de după ieșirea în "lumea liberă":

"Imi aduc aminte ca prima tara in care am ajuns a fost Italia. Acolo, am fost invitati toti trei, tata, mama si cu mine, sa participam la un servici divin al bisericii baptiste din Roma. Cand i s-a dat cuvantul, tatal meu a inceput sa vorbeasca despre suferintele indurate de credinciosi sub dictatura comunista din Romania. Dupa nici trei minute, pastorul bisericii, care era si presedintele baptistilor Italiei, l-a intrerupt cu brutalitate pe tatal meu, zicand: "Nu dau voie ca in biserica mea sa se vorbeasca impotriva comunismului. "Io soi baptisto, io soi communisto." Sunt baptist, dar sunt si comunist. Jumatate din cei prezenti s-au sculat si ei in picioare scandand lozinca pastorului si neingaduindu-i tatalui meu sa continue: "Io soi baptisto, io soi communisto."

Peste cateva saptamani ne aflam in Norvegia si Duminica, am intrat neinvitati intr-o biserica luterana. Ne-am asezat toti trei pe prima banca a adunarii. In timpul predicii, ne curgeau lacrimi pe obraz. Jenat si mirat, pastorul care nu era obisnuit ca oamenii sa planga la predicile sale, ne-a oprit dupa program si ne-a invitat in biroul bisericii.

"Ce v-a impresionat asa de adanc din predica mea?" ne-a intrebat el. Tatal meu i-a spus cine suntem si de unde veneam, explicandu-i ca lacrimile fusesera lacrimi de bucurie ca ne puteam, in sfarsit, inchina in libertate impreuna cu fratii care ne ajutasera asa de mult in Romania.

Dupa ce ne-a ascultat catava vreme, acel pastor luteran, de fapt un capelan american in functia aceasta, l-a intrebat pe tatal meu: "Nu vrei sa vii la intalnirea pe care conducatorii NATO o vor avea maine si sa le vorbesti si lor?"

Cand ne-am dus a doua zi, americanul l-a prezentat pe tatal meu si a spus in auzul tuturor: "Poate ca vom afla astazi de ce trebuie sa continuam sa luptam impotriva comunismului."

Tatal meu, care era mult mai tanar si mai sprinten pe atunci, a sarit de pe scaun si s-a dus imediat langa el, i-a bagat mana in buzunar, i-a furat portofelul si apoi i-a intins mana zicand: "Haide sa fim prieteni! Comunismul a furat mare parte din Europa si din Asia si continua sa fure teritorii de pe alte meleaguri. In acelasi timp, comunismul se face ca vrea sa se imprieteneasca cu lumea libera. Nu-i de mirare ca vrea sa se imprieteneasca. La fel ar vrea si hotul sa fie prieten cu politaiul!"

Stiu ca lupta cu comunismul n-a dat inca rezultate si ca multi dintre voi se intreaba daca n-ar fi mai bine sa fie incercate niste cai de convietuire cu comunismul. Eu va spun: Nici impotriva cancerului nu s-a gasit inca nici o cura, dar asta nu ne opreste sa luptam impotriva lui! Trebuie sa facem tot ce depinde de noi ca sa ne impotrivim comunismului. Pana la urma se va gasi o solutie si impotriva lui!"

Dupa micul discurs, gazda intrunirii s-a ridicat si a spus jumatate in gluma, jumatate in serios: "Haideti sa-l trimitem pe acest Wurmbrand in America sa le fure la toti portmoneele si sa le explice de ce trebuie sa continuam lupta impotriva comunismului." Asa s-a nascut organizatia la care a lucrat toata viata tatal meu.

Richard Wurmbrand

A exista inseamna a fi supus criticii. A face ceva inseamna a-ti dubla sansele de a fi criticat. A lua atitudine inseamna a te expune sa fii inundat de critici. Nici macar, Isus Christos, desavarsitul fara pacat, n-a scapat de critica.

Misticii prind ceva din caracterul majestic al divinitatii, ceva deasupra ratiunii si dincolo de limitele experientelor umane obisnuite. Misticii crestini sunt oameni care au gasit "scurtaturile" spre inima si intimitatea lui Dumnezeu.

Poti judeca simtirile si trairile unui mistic?

In luna Februarie a sfarsitului de mileniu, mai precis in 12 Februarie 2000, Marius Cruceru, fiul celui mai bun prieten al tatalui meu din tineretea lor de seminaristi, deci om predestinat intr-un fel sa fie el insusi un prieten al meu, ne-a vizitat la Los Angeles. Ne cunosteam de pe lungimea de unda a Internetului. Schimbaseram mesaje si participaseram impreuna la dezbateri mai mult sau mai putin teologice. Acum eram pentru prima data fata in fata si cautam sa actualizam in realitatea fizica prietenia care se injghebase in realitatea virtuala.

Cineva tocmai lansase o revista in care-l critica de zor pe Richard Wurmbbrand, lansator, in parerera criticului al celui mai periculos curent de ratacire spirituala al secolului. Presupusa "ratacire" facuse deja "victime" pe ambele maluri ale Atlanticului.

Stiam ca mintile inguste sunt cele dintai care critica ideile mari. Cineva ma sfatuise chiar sa ma fac ca nu aud anumite obiectii: "Nu-l baga in seama pe cel ce incearca sa te micsoreze in ochii altora. Saracul, incearca si el sa te aduca la statura lui." Se spune ca atunci cand Dumnezeu i-a cioplit pe oamenii mari, din aschii i-a facut pe critici.

Era insa vorba acum de Richard Wurmbbrand si critica mi se parea si nejustificata si nelalocul ei; un fel de obraznicie a celui care vrea sa iasa din anonimat prin agasarea celor care se bucura de popularitate.

Sufeream cu atat mai mult cu cat cunosteam si pe cel ce critica si pe cel criticat, asa ca mi se parea confirmata zicala: Pentru mintile "inguste" este un act de autoaparare sa critice ideile ... "mari."

Stiu ca a exista inseamna a fi supus criticii; ca a face ceva inseamna a-ti dubla sansele de a fi criticat, iar a lua atitudine inseamna a te expune sa fii inundat de critici. Nici macar, Isus Christos, desavarsitul fara pacat, n-a scapat de critica. Cineva spunea chiar ca daca nu esti destul de mare pentru a rezista criticii, nu esti suficient de mare pentru a merita lauda. Mai mult, critica din partea unui om intelept este mai de dorit decat lauda din gura nebunilor. Exista insa in critica adusa lui Richard Wurmbbrand o doza de rautate rudimentara care ma intoarce pe dos.

I-am impartasit lui Marius toate acestea repetandu-i cu amaraciune niste aforisme pe care le invatasem mai demult: "Orbul bate mai multi decat vede si prostul vorbeste mai multe decat intelege" si "Un critic este un schiop care-i invata pe altii cum sa alerge" si "Un

critic este unul care vrea ca tu sa pictezi, sa canti, sa scrii sau sa joci asa cum ar face el...
daca ar putea."

Mi s-a parut intotdeauna ca un om de nimic care se ridica si-l critica pe cel virtuos se aseamana cu cel care scuipa inspre cer; obraznicia lui nu va intina cerul, ci se va intoarce sa-i intineze obrazul. Dar, ce sa-i faci, unii isi petrec toata viata la ghiseul de reclamatii.

In toamna lui 1999, cu ocazia Conventiei baptiste de la Portland, un astfel de critic de cartier il declarase pe nenea Richard drept "antichrist" si oprise cu de la sine putere distribuirea unor carti scrise de dansul.

Marius m-a ascultat cu atentie, a tacut si mi-a spus cateva vorbe de "intelegt" mai batran decat il arata varsta: "Ce nu pot intelege unii este ca fratele Richard este un mistic, nu un om al ratiunii convertite la teologie. Avem si noi unul sau doi mistici in toata existenta noastra evanghelica si, in loc sa cautam sa ne lasam patrunti de iluminarile lor, ii rastignim pentru ca nu corespund sistemului nostru de doctrine. Cine ii pretinde lui Richard Wurmbrand sa fie corect din punct de vedere doctrinar, n-a inteles inca ce este un mistic si care este instrumentul lui de patrundere in lumea lui Dumnezeu. Un mistic foloseste altfel decat ceilalti cuvintele, el lucreaza cu imagini si cu reactii ale omului launtric in fata stralucirii descoperirilor launtrice. Ceea ce traieste un mistic este foarte greu sa fie pus in cuvinte si transmis pe calea unei lecturi obisnuite."

Ascultandu-l atunci pe Marius si multe zile dupa aceea, mi-am adus aminte de ecourile unor remarci paradoxale pe care le auzisem cu urechile mele de la nenea Richard:

"Sa nu ai prea mare incredere in minte! Romanul a zis-o cel mai bine: mintea ... minte!"

"Adevarul pus in cuvinte nu mai este adevar pur, caci aceste cuvinte sunt haine caraghioase care denatureaza fiinta pura a adevarului. Cand Dumnezeu se numeste Tatal Domnului Isus, asta nu inseamna ca deobicei ca El a avut o sotie care I-a nascut un Fiu. Faptul ca Dumnezeu a ales sa se numeasca Tata, este numai o asezare in cuvinte a realitatii ultime, imposibil de redat adecvat in cuvintele, trairile si experientele noastre omenesti."

Probabil ca in aceasta exprimare "altfel" folosita adesea de Richard Wurmbrand se poticnesc unii din cititorii cartilor lui. Intre ei si el se afla experienta imposibil de duplicat, avuta de nenea Richard in anii de singuratate petrecuti in celula mortii din inchisoarea comunista. Confruntat, atunci si acolo, cu o realitate lipsita de textul Bibliei si de dialectica unor dialoguri rationale, dansul s-a catarat "mistic" spre Dumnezeu intr-o fenomenologie care nu ne este tuturor accesibila.

S-ar parea ca, scriind toate acestea, as vrea sa-l scuz pe nenea Richard pentru anumite pasaje obscure sau "nebiblice" din cartile dumnealui. Departe de mine asa ceva!

Facand aceasta, eu incerc sa-i scuz pe aceia care-l critica prea aspru, retezandu-i extremitatile care ne depasesc dimensiunile noastre spirituale si incerca sa-l faca pe

dansul sa se integreze in tiparul unui "pat al lui Procust" de dimensiuni doctrinare baptiste.

Scuza ca si acuza finala ii apartine si trebuie sa-i apartina in ultima instanta doar Celui ce "prin lumina Lui ne face sa vedem lumina."

Doar atunci cand vom sta desavarsiti inaintea Lui ne vom putea intelege si masura propriile noastre dimensiuni si scadente actuale.

Exista si oameni incapabili sa coopereze. Vorbele lor sunt un neintrerupt discurs critic. In loc sa incurajeze, ei distrug. Acestora le spunem impreuna cu Edmund Burke: "Aplaudati-ne cand alergam bine, consolati-ne cand cadem pe cale, incurajati-ne cand cautam sa ne ridicam de jos, dar, pentru numele lui Dumnezeu, lasati-ne sa trecem mai departe!"

Richard Wurmbrand

Adevarul exista! Minciunile trebuiesc inventate.

"Zici ca nu exista adevar absolut. Esti absolut sigur de asta?"

Probabil ca nici una din temele de discutie intre noi si nenea Richard n-a fost mai fascinanta ca aceea despre "adevar". Dansul, impreuna cu N. Steinhardt, un alt puscarias evreu care si-a trait crestinismul in temnitele comuniste, a ajuns la convingerea ca mintea omeneasca este un foarte prost arbitru atunci cand vine vorba despre adevarul absolut. Iata ce scrie N. Steinhardt:

Nici una dintre virtutile si nici unul dintre atributele divinului nu poate fi izolat si idolatrizat. Numai cumpanitul lor ansamblu reprezinta dumnezeirea. Ca atare, nici adevarul - singur - nu e un criteriu absolut. Citind pe Luther (De servo arbitrio) ma conving si mai mult de aceasta si-mi amintesc aforismul lui Pascal: "Pana si din adevar iti poti face un idol, deoarece adevarul fara dragoste nu e Dumnezeu, ci e chipul Lui, si-i idol, pe care nu se cuvine nici sa-l iubesti, nici sa i te inchini."

In urmarirea adevarului, una din preocuparile de capatai trebuie sa fie evitarea erorilor. Nimic nu este mai opus adevarului decat ceea ce seamana cu adevarul. Dusmanul adevarului nu este minciuna, ci "aparenta de adevar."

Ca sa ajungem la realitatea ultima este necesar uneori sa investigam si cu alte instrumente de cercetare, superioare ratiunii. Iata ce spune Richard Wurmbrand:

"Si ce daca parte de adevar este irrational? Nici n-ar putea fi altfel, ratiunea noastra este limitata la domeniul experientei senzoriale. Exista insa atata realitate dincolo de ceea ce putem noi gandi sau experimenta ... Orice efort de intelegere limitat doar la instrumentul ratiunii este zadarnic si superficial. De aceea avem nevoie de "revelatie"!

In urmarirea adevarului, foloseste-ti intuitia, instinctul, credinta, emotiile si mai ales textul Scripturii.

Daca prin adevar se intelege corespondenta dintre exprimare si realitate, atunci omenirea in sine nu poseda adevar. el ne poate fi daruit doar din inalt, venind la noi dintr-o alta sfera de existenta.

Exista o intelepciune a inconstientului, numita credinta. Cea mai mica farama din lumea inconstientului nostru este cu mult mai pretioasa decat cea mai nobila parte a gandirii constiente. Lui Dumnezeu ii place sa locuiasca in intunerecul subconstientului si inconstientului nostru. Acolo este depozitat adevarul pe care se sprijina constiinta noastra.

Nu exista raspunsuri corecte la intrebari gresite. "Care este melodia unei piersici?" Cautatorii de adevar incep, in general, prin a cauta raspuns la intrebarea: "Ce?". Atitudinea lor este gresita. Pilat a comis aceiasi eroare: "Ce este adevarul?" a intrebat si el. Inaintea lui se afla Adevarul in persoana, dar Pilat nu l-a bagat in seama. El a facut falsa prezumtie ca adevarul este concluzia unor discutii, o colectie seaca de afirmatii. Realitatea este ca "Adevarul" nu este un "ce", ci un "Cine". Dumnezeu si Fiul Sau, Isus Christos sunt Adevarul. Doar Sfanta treime contine corespondenta desavarsita intre cuvant si toate lucrurile create, vazute sau nevazute."

Orice investigatie dupa "adevar" este sterila, insuficienta si chiar vinovata, daca ne lipseste ravna care-l aplica imediat in practica. Cea mai buna lauda pe care o putem face adevarului este sa-l traим!

Un martor anonim

Unii oameni se lasa schimbati de imprejurari, altii prefera sa schimbe ei imprejurarile. "Cand strabat acestia valea plangerii, o prefac intr-un loc plin de izvoare."

Joi 2 Martie, 2000. Zi grea, petrecuta aproape in intregime la tribunalul din orasul Santa Ana, unde sunt chemat din cand in cand sa traduc pentru romani inca nedepriinsi cu vorbirea limbii engleze. De data aceasta, romanii au fost in randul victimelor. Patru confrati de-ai nostri au fost luati ostateci de un mexican. Intre ei, doi oameni in varsta veniti in vizita din Romania sa-si vada copiii si nepotii. Vensera la bucurie. Acum erau in fata instantei ca martori ai acuzarii.

Necazul daduse buzna peste ei. Intamplarea facuse ca unul dintre ei, impreuna cu copilul sau sa se afle la usa casei unei familii de prieteni tocmai cand mexicanul sarise un gard si cauta un loc in care sa se ascunda de politistii care-l urmareau. Sub amenintarea pistolului, musafirii fusesera impinsi cu forta in casa si asezati pe burta cu fata la pamant.

Politistii din sase masini au incercuit apoi zona si i-au evacuat pe toti oamenii din casele invecinate. Toata tarasenia a durat mai bine de sase ore, dupa care mexicanul s-a predat in mainile autoritatilor, care-i hotarau acum pedeapsa.

Am fost chemat sa traduc pentru romanii care nu intelegeau limba engleza si nici prea bine ce se intampla. Ca intotdeauna in astfel de procese, procurorul era incrunat si aspru. Judecatorul era rece si distant. Acuzatul era speriat, dar indrjit in "dreptatea" lui. Plutea in aer un aer de rautate si de rea credinta. Reprezentantii aparatului judiciar nu aveau incredere in depozitia acuzatului. Acuzatul nu avea nici un fel de incredere in aparatul de justitie.

Cand ne-a venit randul, ne-am ridicat in picioare si ne-am dus la bara martorilor. Batrana venita din Romania era emotionata si, cumva, tematoare ... I-au cerut sa povesteasca tot, iar eu am cautat sa-i fac vorbele sa sune bine in limba straina a oamenilor straini care o priveau cu o curioasa atentie.

Am dat, spre surprinderea mea, de o femeie "simpla" care simplificase crestineste o situatie careia nimeni din cei de fata nu parea sa-i dea de capat.

"Eu nu stiu de ce a dat el buzna peste noi, dar cred ca a avut mari neazuri de a facut ceea ce a facut. Era ca un caine alergat de lupii de afara. Era transpirat si infricosat tare. Pe noi ne-a pus sa stam o vreme cu plapuma peste cap si el se plimba de la un geam la altul ca sa vada ce fac cei de afara. Dupa un timp a venit si ne-a tras plapuma de pe cap si ne-a zis ceva. Nu i-am inteles vorbele, dar am inteles ca-i era teama sa nu ne sufocam si cam avea dreptate. Ne-a pus sa mergem in sufragerie si ne-a pus sa stam cu fata la pamant. Atunci am vazut ca era zgariat tare la un picior si l-am rugat sa ma lase sa-l spal putin. La inceput n-a vrut, dar apoi l-am convins, ca si asa n-avea ce sa-mi faca ... eram o femeie batrana. L-am spalat si l-am bndajat cu ce am gasit si eu pe acolo. ... Vedeam ca-l durea tare, dar si mai mult il nelinistea oamenii de afara, care erau cu pistoalele si pustile indreptate spre noi.

Mi-a multumit frumos si ne-a lasat sa stam mai ca oamenii. ... Se framanta mult saracul si nu stia ce sa faca. ... Pana la urma a vorbit cu cei de afara si s-a hotarat sa deschida usa. Inainte sa iasa, a venit cu ochii in lacrimi la mine, mi-a spus ceva in limba lui, cred ca incerca sa-mi multumeasca, si m-a sarutat pe cap. Am facut semnul crucii si i-am spus: "Dumnezeu sa te scape, mama."

Cu asta, femeia din Romania si-a incheiat "depozitia". A vrut insa sa stie daca poate sa intrebe si ea ceva. Judecatorul i-a facut semn delicat sa vorbeasca. Juratii erau si ei induiosati si emotionati. Peste intreaga audienta plutea acum o aroma de bunavointa blanda necaracteristica unui astfel de loc.

"Ce-aveti de gand sa faceti cu nenorocitul acesta. Poate sa scape? Ca tare se mai teme de cei de afara care-l fugareau".

Judecatorul a raspuns ca el nu poate sa spuna nimic, el nu "scapa" pe nimeni. Batrana a plecat ochii si capul in pamant, s-a sters cu batista la gura si a zis: "Buna ziua la toti! Dumnezeu sa aibe mila de noi toti. Numai El ne scapa!"

Pentru cateva momente, cuvintele ei mi-au reamintit ca eu eram de fapt un predicator si mi-am dat seama ca, traducand-o pe ea, Dumnezeu mi-a dat ocazia sa spun tuturor celor din sala de judecata mesajul pe care trebuiau toti sa-l auda. Acel "Buna ziua" rostit de maica de la Odobesti, a lasat in urma ecoul unei remarci transcendente: "Numai Dumnezeu ne scapa pe toti ... numai Dumnezeu ne scapa."

Richard Wurmbrand & altii

"Temnita grea" (Interviu cu un preot ortodox)

Marin Cantea: Fiindca se apropie marea sarbatoare a invierii Domnului nostru Isus Hristos credem ca ar fi potrivit sa prezentam un interviu cu domnul Lungeanu Mihai, preot in biserica ortodoxa. Dumnealui a fost inchis in inchisorile comuniste din Pitesti si Aiud timp de 16 ani si 6 luni pe motive politice si a binevoit sa povesteasca cateva franturi din viata oamenilor cunoscuti in inchisoare. Credem ca aceste randuri sunt de folos in aceste zile pentru a medita la patimile Domnului nostru Isus Hristos.

Mihai Lungeanu: A fost dorinta mea sa fiu sfintit preot, pentru ca atunci cand am fost in iadul de la Pitesti, am fagaduit lui Dumnezeu, ca Ii pun toata viata mea la picioarele Lui, dar sa ma scoata din acel iad. Din momentul acela aveam sa intru in harul Lui, desi altii au fost si omorati. In inchisoare am cunoscut foarte multi oameni, care prin viata lor au dovedit ca traiesc Cuvantul lui Dumnezeu cu adevarat. Si am sa incep cu Wurmbrand. L-am cunoscut direct, am stat cu el, eu in camera 5 si el in camera 4. Eu faceam injectii si mergeam si pe la dansii in camera de muribunzi. Din toata camera de muribunzi, el singur a scapat. Toti care au fost acolo au murit. Din ce mi-a povestit el, a povestit multe si in cartile lui, am sa va spun ce am retinut eu. Era la interne si venea doctorul la el, si-l ameninta si-i spunea: "Am sa te fac sa mori aici pana ce iese Hristos din tine". L-a lasat, nu stiu exact cat, o luna, doua, si a stat asa fiindca avea multe carii osoase, era bolnav de tuberculoza osoasa, isi facea nevoile pe el. In asa mizerie a fost lasat, in care perioada a venit si diavolul si i-a spus: "Te-ai dus de la mine. Te-ai dus la celalalt." Si l-am intrebat "Ce-i spunei?" "Pleaca de la mine mincinosule", ii spunea.

El a fost intai comunist. A cunoscut undeva la Brasov pe un neamt evanghelist si in felul acesta a devenit crestin. Dupa aceea a intemeiat o biserica evanghelică luterana si a inceput sa increstineze evrei. Si chiar inainte de a fi arestat a botezat vreo 20 de evrei. Cred ca tot evreii i-au bagat niste "pile". Wurmbrand n-a stat nici un moment degeaba. El este persoana de la care am invatat multe texte din Evanghelia referitoare la Isus. Era un om care in fiecare zi medita la Sfanta Scriptura si facea rugaciuni. Purta discutii duhovnicesti, nu l-am auzit niciodata sa flecareasca. A fost un exemplu.

Odata, cand a venit o inspectie, singurul care a avut curajul sa ceara o Biblie a fost Wurmbrand. Tot el, povestea cineva, cand mergeau in duba si mureau de caldura, se ducea la usa si spunea "Domnule militian, va rog dati-ne oleaca de apa, ca murim de sete".

"Taci, ba, din gura acolo" i se raspundea. Dupa cateva minute iar se ducea. Asa a facut de vreo zece ori, si militianul i-a dat pana la urma.

Toate aceste exemple mi-au fost spre zidire

Pr. Mihai Lungeanu: In aceeași celula a stat parintele Valeriu Gafencu. A facut foarte multe poezii. Una spune asa:

"Mi-s ochii tristi si fruntea obosita
de-atata asteptare si rabdare
mi-e inima bolnava, istovita
de grea si indelunga alergare
si plange ca o pasare ranita.

Cand ochii mei inchid si cad in mine
plutesc si sui Golgota pana sus
O voce, un ecou din adancime
imi spune - viata e sus
margaritarul lui Hristos e-n tine".

De la el am invatat multe lucruri despre rugaciunea inimii, caci era un traitor al rugaciunii inimii.

Parintele Ioja Sinesi era un preot din Banat. Din intrebarile pe care mi le-a pus el, mi-am dat seama ca el practica rugaciunea inimii, caci m-a intrebat de niste semne pe care mai tarziu le-am aflat de la altii si din Filocalii.

Parintele Iscu Gherasim, de la manastirea Tismana, era bolnav in ultimul grad. Statea langa patul lui generalul Todirescu, fostul comandant al jandarmeriei pe tara in timpul regelui Carol si al lui Antonescu. Acesta spunea mereu ca nu are pacate. Inainte de a muri i-a spus parintelui Gherasim ca vrea sa se marturiseasca. Parintele, muribund si el, a ingenunchiat langa patul lui si i-a facut spovedania. Si generalul a murit marturisindu-se. Exact talharul de pe cruce. Parintele Gherasim imi spunea: "Frate Mihai, nu-ti dai seama ce vad cand inchid ochii. Nu pot sa spun ce frumuseti vad cand inchid ochii". Avea niste dureri crancene, avea si cancer la stomac, si tuberculoza.

Gicu Jimboliu, un baiat care si-a pastrat fecioria neintinata, de o puritate sufleteasca nemaipomenita, in 6 luni de zile a ajuns sa dobandeasca darul rugaciunii inimii. A murit si el in inchisoare.

Gavrila, greco-catolic, a fost chemat la poarta sa devina informator. A refuzat categoric. I-au oprit medicamentele si a murit.

Lui Eduard Maschievici, romano-catolic din Iasi, i s-a spus: "Ti-a venit pachetul cu medicamente. Daca accepti sa devii informatorul nostru, primesti pachetul". "Domnule, eu n-am invatat asa ceva, eu nu pot fi tradator al lui Hristos". "Pleaca inapoi si mori". S-a intors inapoi si a murit.

Samuila, un elev din Bucuresti, facea trigonometrie pe nisip. Intr-o zi a venit un lot de bolnavi, Sobieschi Emil printre altii. Fusese turnator la canal si cazuse. Cand l-a vazut Samuila, care a fost cu el la canal, i-a zis: "Fratele meu" si au inceput sa planga amandoi. Din momentul acela Sobieschi a devenit crestin. Iata dragostea cum a topit inima unui om.

Sava Ilie, student, a trecut prin Pitesti si a fost batut de unul care a fost adus dupa dansul, cu tuberculoza. Acesta ii spunea: "Mai Ilie, iarta-ma. Am fost slab, am crezut ca scap". "Nu-i nimica mai, te-am iertat de atunci". Si l-a iertat.

Capitanul Cucu, un invalid de razboi, decorat cu ordinul "Mihai Viteazul" clasa a I-a, a fost batut numai in cap. Si ii facusera capul ca o banita. M-am dus la dansul, eu ii faceam injectii, si-i spuneam: "Iarta-i mai Cucu, toti murim". "Ii iert", a raspuns acesta.

[Introducere](#)
[Partea I](#)

[Partea II](#)

[Partea III](#)

[Partea IV](#)

Jurnal de Rusia

Motto: "Vazut printr-o lacrima, un om care plange este intotdeauna fratele tau".

(Calatoria aceasta in Rusia m-a gasit cu corzile sufletului intrate ciudat intr-o rezonanta dureroasa care naste din amintiri melodii sfasietoare si intraductibile. Randurile acestea au fost asternute in fuga. Scrise incomod, pe genunchi, in holuri de hotel, in colturi de masina, pe petece de hartie, inghesuite, tremurate, furisate, mazgalite.

Solicit intelegerea si colaborarea dumneavoastra. Umpleti spatiile goale si lasati-va imaginatia sa dezvolte aceste scantei in flacarile care ne-au incalzit viata timp de trei saptamani cat a durat calatoria noastra misionara in Ucraina si Moldova sovietica.)

Ziua I-a. Miercuri 11 Octombrie 1989.

Cine a crezut ca va fi asa? Mai intai surpriza plecarii iminente. Apoi oboseala. Cele 1,600 de mile facute in vizitarea Bisericilor Romane de pe coasta de vest au lasat urme. N-am fost anuntati decat in ultima clipa despre data plecarii inspre Europa. "Sovieticii" lucreaza dupa principiile lor obscure si te tin in nesiguranta cu aprobarile necesare pana in preajma zborului. Bine macar ca s-a aranjat totul si acum sunt pornit la drum. Era cat pe aici sa pierd avionul. Oh, traficul din L.A.!

De obicei trec in revista inventarul din bagaj, sa vad ce am luat si ce am uitat acasa. Este timpul sa fac acum un altfel de "inventar": cel sentimental. Si aici cred ca am luat tot: anticipatie febrila, tulburare, teama, linistire, ...tulburare si iar teama, ... curiozitate, indignare si iar ...teama. Nadejde, bucurie, ...regret, nesiguranta. Curaj! Cam mult "bagaj" pentru o singura persoana, dar ... drumul e lung. Ce bine daca m-as putea scapa de toate si le-as putea schimba pe macar putina ... incredere! Doamne ajuta!

Alta incarcatura pentru inima! Din cauza intarzierii am lasat unul dintre bagaje intr-unul din spatiile goale din dreptul randului 25. Fatala gresala! La coborare, un smecher l-a luat "din gresala". Prinde orbul ... scoate-i ochii. Deh! Invatam din greseli. Sa fie oare un semn pentru tot restul calatoriei? (Am vorbit cu "pacat". Luat intr-adevar de o asistenta de zbor, bagajul a facut inconjorul lumii si a ajuns peste cateva luni inapoi la mine).

M-am intalnit cu Petre Lascau. Il vad pentru a doua oara de aproape, desi despre el am auzit atatea. Intr-o echipa de doi, cum este si formatia noastra misionara, trebuie sa se faca o armonie bazata pe o anumita ordine si intelegere reciproca. Hotarasc aprioric ca in acest drum eu voi fi "vioara a doua" si ii predau de la inceput lui carma "corabiei" noastre.

Din "amintirile" culese de la altii care ne-au mers inainte, mi- am dat repede seama ca nu am pantofi pentru "asfaltul" sovietic. Cu bagajul furat mi s-au luat si cizmele. Fug repede intr-unul din magazinele "cu scutire de vama". Iau ce gasesc repede cu 10 minute inainte de zbor. Scump!!! Ce inteleg oare ei prin "Dut] free"?

Zborul spre Europa

Am traversat o noapte. Din Frankfurt am vorbit acasa cu Dana. Vesti bune.

Iata-ne in avionul de ... Moscova. Nu stiam ca drumul spre Leningrad trece prin Moscova. Noi stiam in naivitatea noastra ca drumul cel mai scurt dintre doua puncte este linia dreapta. Pentru Rusia asta si alte cunostinte s-au dovedit rand pe rand "deposite". La Moscova au coborat multi si s-au mai urcat putini. Am ramas putini pentru inca un zbor de o ora si jumătate spre Leningrad. Doi vorbitori de limba engleza, probabil americani, ne-au dat unele sfaturi care s-au dovedit mai tarziu a fi foarte bune. Ei aveau "vechime" in umblarile prin Rusia.

Ajungem in vama aeroportului. Scoatem pe masa carti religioase, casete si foi tiparite. Sprancene ridicate, fiori pe sira spinarii, clipe care se dilata dureros, minute care cresc ca orele. Intrebari, lamuriri si .. happ] ending. Doar cele 100 casete goale au ramas "arestate" pana la plecarea noastra inapoi. Si asta din cauza speculei posibile. (Din ceea ce am vazut mai tarziu la altii, pot spune: "speculei probabile.")

Cum, ne-au lasat sa trecem cu tot restul?! Stiind ca sunt carti religioase si de propaganda crestina? Precis asta este Rusia? Doamne, cand va fi asa si in Romania?

Soferul de la Intourist ne-a dus apoi la hotelul "Moskva". Pe drum, prin semne, s-a oferit sa ne schimbe dolari in ruble: 5 ruble pentru 1 dolar. Bineinteles ca , in naivitatea noastra prudenta, l-am refuzat: "Provocatorii, vor sa ne compromita de la inceput". Fatala si nevinovata eroare! Mai tarziu avea sa ne coste scump. Am platit biletele de tren cu 120 de dolari la un schimb de 0,67 ruble pentru 1 dolar! Iar taximetristul nostru fusese , asa cum am aflat dupa aceea, un om care ar fi vandut tot |.G.B.-ul pentru cativa dolari. Pretutindeni rubla se devalorizeaza din cauza penuriei de produse de pe piata. Toata lumea cauta dolari si ii cer de la straini pe strada fara sa se mai fereasca de nimeni. Unii dau chiar si 10 ruble pentru 1 dolar. La un salariu mediu de 250 de ruble pe luna asta mi s-a parut enorm.

La hotel am aflat ca va trebui sa o luam a doua zi iarasi inspre Moscova. De ce atunci ocolul acesta cu Leningradul? Nimeni nu stie. Vom vedea maine dimineata.

Ziua a-III-a. Vineri 13 Octombrie 1989.

In urma "tratativelor", oficialii au hotarat sa ne faca pe plac si ne vor trimite cu trenul direct la Cernauti. Pe moment credeam ca am reperat o victorie impotriva lipsei de sens. Mai tarziu insa vom vedea ca a fost altfel...

Pana la trenul de Cernauti am mai avut un ragaz de 5 ore. Ce sa facem cu ele? Bineinteles ca exista Palatul de vara al tarului, Ermitrajul si muzeul natural cu dinozaurii scosi de sub gheata milenara, dar noi am venit sa vedem Leningradul. Creatiile de arta sunt produsul oamenilor rari, de exceptie si nu dau intotdeauna masura reala a unei societati. Sa nu mai vorbim despre dinozaurii de demult , fara educatie ideologica...

Dupa cateva ezitari am luat-o la intamplare pe strazi. Magazine, cozi moderate, aglomeratia specifica metropolelor. Mii de oameni care merg pe jos. Fiecare cu plasa sau geanta in mana. Lume imbracata bine, elegant chiar. Oameni frumoși. Un fel de civilizatie a trotuarului. Forfota, oua, carne, salam, cascaval, lamai care-si asteapta cuminti cumparatorii. Cumparatori care asteapta linistiti la coada deschiderea unui magazin mixt est-vest cu incaltaminte de import. Autobuze obosite, pline cu oameni obositi. "Bazarul" galagios cu micii negustori si meseriasi particulari. Primul schimb neoficial de dolari in ruble. Gogosi si fripturi de la chioscuri. Bilete de autobuz de 5 copeici. Ca din senin, o coada imensa pe un trotuar. Lume pestrita. Curiozitate spontana: "Ce se da?" Raspunsul cade sec: "Votca". Conducatorii de azi au redus la minim cantitatea de bauturi alcoolice destinate pietii. Un fel de dezalcolizare nationala fortata. Slava Domnului pentru asa penurie. Totusi, se cauta.

Parcul mic, dar cochet de pe Bulevardul mare. Expozitia particulara de pictura. Mult si mare talent. Trec multi prin fata tablourilor. Cativa se uita. Si mai putini cumpara. Ne apropiem si vrem sa vorbim despre arta cu unul dintre "amfitrioni". El ne ia repede si trece direct la "arta" care-l preocupa pentru moment: "Schimbati dolari?". Il lasam dezumflat. Am stiut ca nu ma pricepe la arta si la ... artisti!

Ajungem in alt colt al parcului. Alti "artisti" necenzurati canta. O toba, un tobosar; o chitara, un chitarist; un cantaret, nici un fel de voce. Doar un ragnet ignit de vita batuta cu ciomagul. Parul ii este ravasit valvoi, privirea indreptata spre nimeni si nicaieri. Nu inteleg. Canta ruseste. De fapt, n-as intelege in nici o alta limba a pamantului. Nu "ce canta", ci "de ce canta"? Aceasta este problema care ma framanta. Lumea trece, se uita, pleaca. Grupul seamana cu noște revolutionari fara cauza si fara adepti, separati intr-un fel ireconciliabil pe toata lumea. Privesc fascinat si am dintr-o data revelatia unei puteri primare, navalnica si rudimentara in stare sa surpe toate stavilarele. Intuiesc ca este vorba despre criticarea unei anumite platforme politice. Un fel de protest social. Ma uit in jur. Nu-i aresteaza nimeni. Pacat ca strica peisajul. Trecem mai departe si ne asezam pe o banca "strategica".

Vorbim. Comparam. Deodata, din spate, aceeasi voce ne-voce, impreuna cu chitara si toba canta ceva ce rasuna familiar. Recunosc cu uimire si stupeoare ceva din: "Oh, [hen the saints, go, marching in ...]" Nu, nu se poate, imi spun. E prea de tot. Chiar totul se pangareste. Cu asemenea "propagatori" nu mai avem nevoie de impotrivire. "Doamne scoate-ti laude din gura pruncilor, dar fa-i sa taca pe cei ce pomenindu-ti numele Te trag in zgura!"

Ne ridicam de pe banca si plecam repede. E tarziu oricum. E parca dintr-o data ...prea tarziu.

Drumul inapoi cu autobuzul. Ora de varf. Traficul indesat. Mirosul greu de transpiratie. Traseul ne poarta prin gropi si peste pavaje desfundate. Simt la propriu, dureros, ca ma aflu simbolic chiar in creuzetul in care se creeaza si se perpetueaza printre hurducaturi "unitatea de nezdruncinat dintre clasa muncitoare, taranime, intelectualitate" si oricine

altcineva care se nimereste sa fie impreuna in aceste mijloace de locomotie comuna inspre un iluzoriu "inainte".

Ploua deja afara. A inceput sa ploua si in suflet. De sub norii negrii, amenintatori, murmur incet o rugaciune: "Doamne, fa sa rasara Soarele !"

Din nou la hotel. Am facut-o lata. Ne-am ferit de un drum in plus la Moscova si de un drum de 23 de ore cu trenul de la Moscova la Cernauti Acum aflam ca avem, este drept, un singur drum cu trenul de la Leningrad la Cernauti, dar este un drum de... 32 de ore!

La drum deci ... Suntem cu doi rusi intr-o cuseta de dormit de patru. Ne intelegem de te strici de ras: "Rabota, socialism, amerikanski imperialiski, Gorbacev, perestroica, etc," Sper sa nu sforaie la noapte sau sa nu continue sa faca politica si prin somn. Si acum, ca si in Leningrad, ma surprinde spiritul lor critic si negativismul. Cred ca aceasta se intampla in parte si din cauza jumatatilor de masura care se aplica in schimbarile politice si sociale din Uniune. La hotelul "Moscova" din Leningrad am intalnit, pogorat parca din filele lecturilor mele pasionate de altadata, primul meu "nihilist". Mi-am amintit imediat de Dostoievski. Interlocutorul meu era din intamplare chiar student si "ghid ocazional". Intalnirea cu el m-a facut sa realizez ca este multa forta in oamenii de pe aceste meleaguri, trebuie numai dirijata bine. Din pacate, nihilistul meu calca orbeste in gropi visand sa ajunga sa traiasca ... intr-o tara araba. "Gorbacev incearca sa reformeze societatea (perestroica). Ce sa reformeze? Aici n-a mai ramas nimic de reformat. Nu exista nici un fel de morala. Toti si toate se vand pentru nimica toata. Situatia nu este disperata este ireversibil si definitiv pierduta! Uita-te la mine, pentru un pachet de |ent fac pe ghidul orasului. A propos, n-ai din intamplare ...o tigara?"

Ziua a-IV-a. Sambata 14 Octombrie 1989.

Iluzii, iluzii... Am avut politica prin somn. E drept, cam "rasuflata", dar suficient de rasunatoare ca sa nu-mi dea voie sa dorm. Mi-am amintit, asa ca prin vis, despre discursurile sforaitoare din sedintele la care n-aveai voie sa adormi.

Dimineata, Mihail, unul dintre "tovarasii" nostri de drum si-a deschis bagajul si a scos pe masa de mancare. Prin gesturi si prin vorba ne-a invitat sa ne alaturam la ospat. Avea carne fiarta, cascaval, paine, ceai si cafea. Calda ospitalitate. Ca revansa, la pranz Petre l-a dus la vagonul restaurant si l-a cinstit cu "ascalop". Dupa cum se vede, prietenia dintre popoarele noastre continua!

Surprize, surprize. Prima melodie in limba "moldoveneasca" la radio: "Trandafir, trandafir/ Tanar nebunatic/ Trandafir, trandafir/ Floare de jaratec./ Roua din petala ta/ Cine-o va pata? etc.

Unele versuri mi s-au parut cel putin "Schioape: "Spune-mi pentru ce/ Tot mai sunt duminice (Sic!)? etc." Se pare ca in procesul de revenire la latinitate, moldovenii mai au unele probleme de gramatica. Fiind obligat oricum sa ascult radioul care rasuna la maximum in tot vagonul, am remarcat printre alte melodii cu texte de dragoste de inima si de tara (cantate in limba rusa) si o melodie dedicata lui "Maradona"! Zeul fotbal isi are "sergentii" lui prezenti peste tot!

Confirmari, revelatii. De ce-or semana rusii atat de mult cu romanii din amintirile mele? Asta sa fie "rusificarea" despre care vorbeau parintii nostri? Atunci, ce a mai ramas din originea noastra latina?

Observ la tot pasul militieni imbracati in uniforme ca ale militiei din Romania. Pe langa ei sunt si multi ofiteri de armata. Uniforme colorate si croite ca la noi. In gara aglomerata din Leningrad un "albastrui" i-a soptit discret, dar suficient de poruncitor unui tanar cu o geanta dubioasa: "Pasli, pasli!" Luat ca dni oala, tanarul a sovait putin, dar s-a lasat dus apoi docil plin multime. Au disparut amandoi in holul unei cladiri "lamuritoare".

Acum trenul nostru ne poarta printr-o frumoasa regiune agricola. Toamna a rasturnat toate miristile. Pamantul ranit adanc de fiarele plugului isi asteapta vindecarea cicatricelor sub bandajul ninsorilor care se apropie din zare. Tolstoi a avut dreptate. In simplitatea vietii se vede toata drama sfasietoare a existentei. Solutia oferita de el n-a fost totusi cea izbavitoare. Mujicii lui eliberati s-au trezit curand vanduti unei robii si mai crunte. Panaceele sociale sunt neputincioase in fata tragediei si prabusirii launtrice. Suferinta, din pacate, continua. Solutia cea buna, cea definitiva trebuie s-o mai asteptam inca sa vina din alta parte.

Inspre usa vagonului am descoperit doi "moldoveni" care vorbeau romaneste. Ochi mari, intrebari nauce: "Chiar din America?" N-au vrut sa creada pana cand nu le-am aratat pasaportul. Imediat au vrut sa cumpere ceva de la noi. Mai ales doamna tanjea dupa "ceva fin". "Shopul" nostru a ramas insa inchis. Intrebarile au continuat:

"Si acolo ce sunteti: robi sau capitalisti"?

"Taci tu, ca acolo toti sunt capitalisti".

"Ba taci tu, ca nu stii! Depinde de capitalistul fiecaruia!"

Imi rasunau in urechi cuvintele unui refren de demult: "Intre noi nu este punte, nici nu este pod..."

Am incheiat convorbirea noastra abrupt, fara sa mai raspund torentului de curiozitate:

"Si cat castigati acolo? Este mai bine ca la noi? Cum se traieste acolo?"

Din fuga, au mai apucat sa-mi strige o invitatie la un coniac in restaurantul garii. Inca o data "bad luck"!

La Gara ne-a asteptat o pereche de la Intourist (agentia sovietica de voiaj). Bucurie si emotie mare ca suntem din America, dar mai ales pentru ca vorbim romaneste. Ne-au dus cu masina la hotel si ne-au spus ca a doua zi suntem invitatii lor la un fel de serbare "a Bibliei". Ce o mai fi aia? Ne-am culcat greu si grei de oboseala. Eu am citit pana pe la ora 4 dimineata. La 7 ne-am sculat. Odihniti?

Ziua a-V-a. Duminica 15 Octombrie

Singurul numar de telefon pentru omul nostru de legatura din Cernauti a fost acela al unui oarecare Iuri Agafonov. Am incercat seara, dar ne-a trantit receptorul in nas. Am incercat dimineata, dar iarasi n-a vrut sa vorbeasca cu noi. Nici englezeste, nici romaneste. Mai, ce sa fie? (Mai tarziu am aflat ca "omul nostru" de legatura era insusi inspectorul de la culte din cadrul |.G.B.- ului. Cine ne-o fi pus in incurcatura asta? Aventuri din pusta sovietica...)

Ne-am hotarat sa plecam pe jos in cautarea unei vagi adrese. Din parcare hotelului s-au luat repede dupa noi doi "trecatori" care si-au luat foarte in serios rolul de "umbre". Fiind imbracat "de Biserica" n-am avut unde sa pun Biblia si am tinut-o in mana. Fericita intamplare!

Prima femeie pe care am oprit-o sa o intrebam ceva a recunoscut "cartea" si ne-a intrebata vesela: "Adunarea?" Nu erau moldoveni, dar cunosteau cateva cuvinte romanesti. Impreuna cu sotul ei, ne-au plimbat prin trei autobuze pana ce am ajuns impreuna la Biserica Baptista. Cum ne-am fi descurcat altfel?

Serviciul din Biserica a fost extraordinar. Corul "rusesc" a cantat maiestuos de te treceau florii. Sala era arhiplina. Cam 1,600 de persoane. Ne-au primit cu retinere, dar ne-au lasat sa vorbim liber. Dupa ce ne-au auzit predicand, ne-au inconjurat cu o bucurie si caldura deosebita. Spre final ne-am strecurat afara si ne-am dus la cealalta Biserica Baptista din localitate unde se adunau de la ora 12 numai romanii. Putini, dar emotionant. Serviciul a fost scurt pentru ca se grabeau sa ajunga toti la serbarea Bibliei despre care auziseram in ajun. Ne-am dus la un moldovean la masa. Belsug de mancare ca in vremurile bune din "alta parte". Dupa masa ne-am dus la miting. Curiozitatea se marea cu fiecare minut. Prin

oras se vedeau din loc in loc afise care anuntau sarbatoarea. (Am aflat o poveste interesanta. Cu un an inainte, fratii lipisera aceste afise cam fara aprobare, dar cu un clei ca piatra. Au fost chemati la militie. Nu atat pentru afise, cat pentru clei. Nicaieri in Rusia nu se gasea un clei asa de tare. Incercasera sa rupa afisele, dar n-avusesera nici un fel de spor. Autoritatile au vrut sa afle reteta confectionarii cleiului minune.

Anul acesta, fratii s-au dus din timp la autoritati promitand sa foloseasca un clei mai slab, dar au cerut sa nu rupa nimeni afisele. Asa a si fost. Am vazut petecele de hartie lipite pretutindeni prin oras.) Cand ne-am apropiat de locul sarbatorii n-am mai gasit loc de parcare. A trebuit sa mergem pe jos. Din departare am zarit cu uimire o scena mare pe care se gaseau deja o orchestra numeroasa si corul Bisericilor din Cernauti. Langa scena, fanfara canta de rasunau zarile. Jur imprejur se adunase o multime impresionanta. Puhoai de oameni continuau sa vina de pretutindeni. Deasupra scenei era scris: "Biblia - lumina tuturor popoarelor". Naucire, halucinatii, realitate? Sa fie aceasta cu adevarat U.R.S.S.? Cine i-a adunat pe toti oamenii acestia? Si cine a aprobat toate acestea?

Unul din cinci locuitori ai Cernautilor era prezent la fata locului. Militia facea ordine ca nu cumva sa se intample ceva neplacut. Directorul Muzeului etnografic, pensionar acum dar altadata profesor de ateism si materialism dialectic se arata nemulțumit ca nu i s-a dat programul din timp ca sa-l poata raspandi in tot orasul! Dorea din toata inima sa contribuie cu tot ce poate la reusita serbarii. Pe noi ne trateaza ca pe doi oameni de onoare. Eu imi pastrez cu greu calmul. Mi se pare ca visez. Nu stiu daca traiesc o realitate sau sunt confuz din cauza lipsei mele de somn. Ma las dus de val si navighez in continuare intre vis si realitate. Intrebam daca trebuie sa vorbim. Ni se raspunde ca tot orasul stie de vizita celor doi "ziaristi" din America si ca toti asteapta sa ne asculte. Vorbim cu emotie ca intr-o halucinatie placuta. Privesc la militieni si-i vad ca zambesc. Niciunul nu ridica din sprancene. Nimeni nu se misca. Am senzatia activistului ridicat odinioara pe baricade. Printr-o stranie simetrie sunt asemenea "propagandistilor" care veneau de la Moscova sa ne converteasca neamul. S-a schimbat roata. Acum "doi romini" viziteaza si agita Rusia. Nu cu slogane goale, ci cu Evanghelia. Dupa mine vorbeste Petre Lascau. Puternic, elocvent, emotionant si emotional totodata. Cred ca si el banuieste ca viseaza. Lumea din jur se inmoaie sub imperiul emotiilor. Oameni batrani dau din cap. Batiste se ridica inspre colturile ochilor.

Tensiunea creste, creste, pana ce simtim impreuna ca iar trecem de limita lui "nu mai conteaza". Spunem ce avem de spus chiar daca ne vor expulza in ziua de maine. Au trecut doua ore si jumatate. Nimeni nu se misca. Oamenii au stat tot timpul in picioare. Incepe ploaia. Apar umbrelele. Totusi nimeni nu pleaca. Ne apropiem de granita celor trei ore. Plecam noi. De data aceasta la o adunare pentecostala. La terminarea serviciului aveam sa aflam ca la serbarea Bibliei s-au predat Domnului un numar impresionant de persoane. S-a impartit literatura crestina care bineinteles ca s-a dovedit insuficienta. S-au luat adrese pentru o lista de asteptare. Fratii promit ca vor duce literatura la fiecare doritor acasa.

Acum e noapte. Este ora 23. Visez ca vreau sa dorm. Intre timp am mai primit in camera vizita unui fost ofiter de militie, devenit om de paza la hotel. Pe vremea cand a fost ofiter a vrut sa se omoare. Era prea satul de nedreptatile din jur. Cineva i-a dat o Biblie si de-atunci a gasit ... viata. Si-a dat demisia din militie refuzand sa mai traisca o viata de compromis. Acum e fericit ca noi suntem oaspetii lui de la hotel. Ne-am rugat impreuna si l-am lasat sa plece bucuros la slujba lui. "Doamne, minunate sunt lucrarile Tale!" Textul care i-a schimbat viata acestui om intr-o seara de deznadejde a fost: "Eu ma culc si adorm in pace, caci Tu, Doamne, imi dai liniste deplina in locuinta mea" (Ps.4:8). In acest miez de noapte halucinant, iau intelesul lui si pentru mine si ...sting lumina. Sper ca visul acesta "sovietic" sa continue.

Ziua a-VI-a. Luni 16 Octombrie 1989.

A venit dupa noi fratele Rusu, coordonatorul lucrarii in Bisericile Moldovenesti si ne-a luat la el acasa. Am vorbit despre toate, am planuit, am inteles mai bine situatia fratilor nostri de aici.

Seara (7 p.m.) am inceput prima zi de studiu intr-o anexa a Bisericii. S-au prezentat 56 de studenti, lucratori cu Evanghelia din imprejurimi. 56 de perechi de ochi curiosi, 56 de minti flamande, 56 de inimi curate dornice dupa Dumnezeu, 56 de fiinte cu potential inca neexploatat, pe alocuri ca niste paduri virgine. Doamne ce seara!

Pamantul s-a unit parca pentru cateva ore cu cerul si intre noi a coborat mana divina. Ce dulce si ce aromat este Cuvantul Sfânt pentru cerul gurii celui flamand dupa neprihanire! La gunoi cu ceapa si usturoiul Egiptului! La gunoi cu castravetii Nilului!

Petre Lascau si-a inceput studiul Vechiului Testament cu o privire de ansamblu asupra cartii. Reprezentarea grafica a scurgerii cronologice a istoriei evreilor a fost de mare efect. Dupa ce lectia lui s-a terminat, am urmat eu cu o analiza a varstelor spirituale din Biserica". Pe la ora 1 noaptea ne-am intors la hotel. La 1 si 20 ne-a scos din asternut zgomotul facut de un betiv care ne batea insistent in usa: "Pische, pische!" ne cerea el de afara. Bineinteles ca n-am deschis usa. "Doamne, ce contraste. Oameni sunt si cei ce ne-au ascultat la studiu si tot om este si betivul acesta. Dar, ce diferenta! Fa-ne Doamne pe toti copiii Tai si fa-ne cat mai repede!"

Ziua a-VII-a. Marti 17 Octombrie 1989.

Cand ne-am trezit noi, ziua era iarasi pe jumătate dusa. Cand am dat perdelele la o parte am vazut jos o scena curioasa. In parcare, ciorchini de oameni se adunasera in jurul unor masini. Era un du-te vino continuu asemanator cu miscarea furnicilor care au descoperit faramituri de paine sau vreun gandac mort. Mai, ce sa fie? Am luat repede ceva pe mine

si am coborat in strada. Surpriza mare. Privite de aproape, masinile s- au dovedit a fi "Dacii" romanesti, iar soferii lor erau cetateni ai judetului Vrancea.

"Buna ziua!"

"Buna ziua".

M-au confundat la inceput cu un localnic ce vrea sa cumpere ceva "de import". Le- am spus repede de unde vin si atunci mi-au observat aparatul de fotografiat:

"Dumneavoastra nu-l vindeti?".

Am scapat greu, spunandu-le ca si noi "americani" l-am cumparat de la japonezi (sac!)
Reactia lor:

"Ah, tot bisnita, tot specula si acolo".

I-am lasat sa creada ce vor si am plecat repede. Ce credeti ca vindeau ei de fapt? Haine, treninguri, camasi. Ce cumparau? Nu sunt sigur, dar cred ca mancare si bunuri casnice. N-am rezistat sa stau pana la capat cu ei. M-a cuprins dintr-o data o mila usturatoare si am plecat sa-mi ascund ochii ca odinioara Iosif in Egipt de fratii sai.

Dupa amiaza am fost la Sasa, care in ciuda numelui nu prea "latin" este unul dintre cei mai inflacarati predicatori din Biserica pentecostala moldoveneasca. "Femeia" lui este moldoveanca, dar copiii lor vorbesc numai ruseste. Am inteles ca situatia aceasta este generalizata, dar ca schimbarile din societatea de acum vor readuce lucrurile la "normal".

La un radio cu tranzistori am ascultat pentru prima oara dupa aproape opt ani "Radio Bucuresti". Emotie, bucurie, si ...gust amar. Senzatiia unui cosmar re-nascut, re-trait din cute nu prea vechi ale memoriei.

"Puterea de neinfrant a clasei muncitoare, ... culmile de nevisat ale realizarilor noastre din ultimii ani, bunastarea nationala, mandria poporului in fata realizarilor ultimelor decenii, etc, etc...."

M-a smuls din aceasta stare un grup de opt frati veniti la "ore suplimentare". Voiau sa mai studiem ceva inainte de "studiu". Am cunoscut intre ei un tata bolnav de inima care venise impreuna cu cei patru fii ai sai. Dansul fusese lucrator cu Evanghelia timp de 29 de ani. Astazi, copiii lui il scosera din spital ca sa ne auda si dansul. Modest si curat el mi-a soptit la ureche: "De fapt, eu nu mai am tinere de minte, frate, dar vin pentru copiii mei ca sa le intretin entuziasmul. Ma bucur ca prezenta dumneavoastra le-a trezit interesul pentru studiu". I-am cazut pe grumaz si mi-au dat lacrimile. Un om care-si traia jertfa credincios pana la capat. Un tata care-si neglija boala pentru sanatatea spirituala a

copiiiilor sai. "Multumesc Doamne pentru inca o lectie de umilinta. Multumesc pentru acesti dascali anonimi pe care mi-i trimiti in calea vietii mele".

Seara, ne-am dus impreuna la Biserica. Sala mare era deja ocupata de corul rusesc care facea repetitie. (Doamne, ce vocalize!) Sala anexa in care se tinea studiul s-a umplut repede. Astazi au fost peste saptezeci de cursanti. Petre a vorbit despre "creatie": teism, evolutionism, creationism. Teorii si adevarul biblic. Eu am continuat cu procesul de ucenicie.

Ziua a-VIII-a. Miercuri 18 Octombrie 1989.

Ne-a desteptat din somn, violent, zbornaitul telefonului. Cine o fi la ora 7 dimineata? Ceata somnului s-a spulberat repede de indata ce am auzit la capatul celalalt al firului glasul sotiei mele. Rasarise dintr-o data soarele. Distanta accentueaza si clarifica uneori sentimentele.

"I love]ou!" Printre vesti bune si una socanta: "A fost cutremur in San Francisco. Deocamdata au numarat 50 de morti. Ba] Bridge s-a prabusit". Gem inauntru: "Doamne, ai mila!" Nenorocirea poate lovi la toate nivelele si in toate modalitatile. Dupa Armenia, acum este randul rusilor sa spuna despre americani: "Vai de ei".

Ne spalam si coboram impreuna la micul dejun. Nimerim rau, intrand la inceput intr-o sala mare unde luau masa toti turistii. "Cineva" ne scoate de acolo si ne conduce intr-o salita eleganta si cocheta, un fel de "separeu" de lux rezervat pentru "americani" si pentru alti purtatori de valuta forte. Masa este copioasa. N-am inceput bine si iata ca vine inspre noi si se aseaza alaturi un tanar blond, slabut si inalt. Surpriza, providentiala surpriza! Este Bob cu care, dupa calculele noastre, ar fi trebuit sa ne intalnim la ora 1 p.m. El avea insa alte "calcule" dupa care trebuia sa ne intalneasca in holul hotelului la ora 9 a.m. Daca n-ar fi fost telefonul de acasa si fuga somnului am fi trecut unul pe langa altul si nu ne-am fi intalnit niciodata. Bob vine din Europa, desi de loc el este din America. Impreuna trebuie sa lansam aici un grup de studiu care sa se multiplice apoi in generatii succesive de "ucenici". Din "intamplare" Bob a venit tocmai cu acele cursuri care imi fusesera mie furate la Ne[}ork. "Doamne, ce bine stii Tu sa "incurci" lucrurile!"

Seara, avem si mai multi cursanti. Sala anexa nu ne mai incapa. Iesim sa tinem studiile in sala mare a Bisericii. Astazi cred ca au fost cam 110 persoane. Mai sunt oare aceste studii ceea ce au fost ele destinate sa fie? Cum poti spune unora sa nu vie cand pe aici Bisericile n-au auzit, de cand sunt ele, de existenta "Scolilor Duminicale"?

Cunostintele biblice sunt reduse. Vocabularul romano-moldovenesc este si mai redus:

"Frate, ce-i aia ambalaj?"

Raspunde un altul, care "stie":

"Reclama, frate, reclama!"

Aseara ne-au intrebat ce inseamna "confuzie" si "deruta". M-a bufnit rasul, dar am reusit sa fac o gluma ca sa nu creada nimeni ca rad de ei.

Noaptea tarziu, Bob m-a ajutat sa-mi indeplinesc partea mea de misiune predand el introducerea la cursul de ucenicie. Eu l-am tradus in romaneste. Elevii nostrii au avut doua noutati: au aflat despre acest concept nou si au auzit pentru prima oara in viata lor ...cum suna limba engleza.

Ziua a-IX-a. Joi 19 Octombrie 1989.

Astazi ne despartim pentru doua zile de Bob. Speram sa ne intalnim iarasi la Chisinau. "Itinerariile" noastre nu curg la fel. Desi am planuit sa petrecem dimineata aceasta impreuna, Bob ne ia prin surprindere venind cu tot bagajul in mana doar ca sa ne spuna: "See }ou!" Pleaca in oras la o familie de evrei pe care i-a cunoscut intamplator in tren. Ei se pregatesc sa emigreze inspre Israel. El vrea sa li-L prezinte pe Mesia Israelului. "Du-te Bob, ne vom ruga pentru tine".

Luam masa de pranz la o alta familie. Mancam imparatete. Casa este plina de mobila scumpa si de covoare persane. O alta "dimensiune" a realitatilor surpinzatoare de aici. Mie mi se face teribil de frig. Cumva, mi-e frig si in suflet. Cerem voie sa plecam mai repede si sa stam la hotel pana seara. Se aproba.

Seara ne ducem la cealalta Biserica Baptista. Intr-un fel, noi fugim de serviciile obisnuite de peste saptamana. Ca predicatori, ne este putin necaz. De data aceasta insa, misiunea noastra ne restrange audienta. Pregatim vorbitorii care vor sta apoi in fata multimilor.

Studentii nostrii sunt iarasi peste 100. Petre vorbeste despre viata lui Iacov, omul cu suflet de negustor. Viata lui este o parabola a drumului dinspre viata traita in firea pamanteasca inspre viata de ascultare prin Duhul. Ne-am dat repede seama ca fratii nostri nu stiu "textul" intamplarilor biblice. Unii pastori de aici n-au vazut in toata viata lor o Biblie intreaga. Au avut doar Noul Testament.

Aseara mi-au cerut sa-i invat ceva despre "cum se predica". Ii cheama lumea la sate si ei nu stiu cum sa alcatuiasca o predica. Incet, incet, ma conving insa ca de fapt ei nu stiu "ce" sa vorbeasca. Fac un fel de "homiletica" cu un pronuntat caracter biblic, accentuand importanta textului si a exegezei.

Ziua a-X-a. Vineri 20 Octombrie 1989.

Ultima zi la Cernauti. N-am crezut ca despartirea de acesti oameni va fi atat de grea. Fratele Rusu ne-a luat pentru ultima oara la masa. Acolo, el ne-a aratat intr-o fotografie de familie chipurile fetei si a ginerelui care au ajuns deja undeva prin Long Island. Sunt primii emigranti din familie. Primul cap de pod. Va fi oare candva poza la care ma uit o amintire in albumul unei familii "americane"?

Iata-ne la gara. Ne-a condus "ghida" care ne-a asteptat si prima data. A adus, nu stiu de unde, un hamal batran care stie romaneste. Omul e slabut si cumva "pravalit" sub povara anilor. Vrea sa apuce voiniceste dintr-o data toate bagajele. "Stai putin nene, ca nu asa m-a crescut pe mine tata. Daca ar fi aici mi-ar rupe urechile. Lasa-mi mie bagajele mele". Ne luptam putin si inteleg intr-un tarziu ca e vorba despre perspectiva unui "bacsis american". Ii strecor bucuros cateva bacnote in mana si ... profitand de uimirea lui, imi iau bagajele si plec spre tren. Ma ajunge din urma sa-mi multumeasca plin de emotie. Ochii nostri se intalnesc intr-o fractiune de eternitate ramasa fara cuvinte. Ramas bun om necajit!

A plecat trenul. Ne asteapta 12 ore in care vom strabate cu o agonizanta incetineala ceva mai mult de 300 de km. Oprim in fiecare halta. Multi oameni calatoresc fara bilet, "cu seful". ("De unde te-ai intors, Romania a navetelor mele?") Ne apropiem de regiuni in care se vorbeste moldoveneste asa ca stam circumspecti si prudenti in limitele dialogurilor noastre din limba engleza.

A fost o noapte grea si, in loc sa ne odihnim, am ajuns obositi in gara din Chisinau. Un alt "ghid" ne-a dus amabil la hotelul Intourist aflat in plin centru. "Strugurasul" la care ar fi trebuit sa stam noi este numai un fel de motel de la periferie. Evident, cineva a facut o schimbare si ne-a imbunatatit cazarea. Sa le fi placut intr-atata de noi la Cernauti?

Stam la etajul 14 al hotelului si vedem o buna parte din oras. Seamana cu Iasul Romaniei, capitala mea sentimentala. Acus se lumineaza de ziua peste acest oras despre care am auzit ca-si traieste "desteptarea". Vom vedea incepand de maine ce este adevarat din toate acestea. Pana atunci: "Noapte buna, stimati turisti americani".

Ziua a-XI-a. Sambata 21 Octombrie 1989.

Odihna, odihna, fugi de noi ca o "fata morgana"!

La ora 10 a.m. ne-a luat de la hotel Vasile Banzar: "Hai, hai, cursantii s-au adunat de la ora 10 si va asteapta". Ne-am imbracat ca bezmetecii. "Doamne, fereste-ne sa ajungem sa facem lucrarea Ta fara bucurie!"

Pana la Biserica am vazut orasul. Frumos! Bulevarde largi, blocuri noi, oameni eleganti pe strada. "Cursantii" nostri erau cam 40 la numar si drept sa spun nu ne-au cam primit cu prea mare atentie. Erau ocupati cu un transport de carti in limba romana care tocmai sosise. I-am strans cu greu la studiu. Ni s-au parut mai "satui" decat cei de la Cernauti. Mai neincredatori si mai retinuti. S-au "incalzit" intr-un tarziu si sper sa tina asa si pentru saptamana viitoare. Echipa noastra de trei (I-am regasit pe Bob) si-a facut astazi datoria. Maine Bob pleaca si vom ramane singuri.

Dupa cursuri am "zburat" cu masina la hotel. Nu, nu ca sa ne odihnim, ci doar ca sa ne schimbam in costumele de "predicatori". Ei au aici servicii de inchinaciune Sambata de la 6 p.m. la 8 p.m. Sala este mare. Cea mai mare dintre toate salile pe care le-am vazut pana acuma in U.R.S.S. Are capacitatea de peste 1,600 de locuri. Acum sunt ocupate cam 1,000 de locuri. Dupa servicii, ne-am dat seama ca, totusi, predica ramane "preferata" Bisericii. Dumnezeu s-a uitat cu mila la noi si a facut ca harul Sau sa ne acopere in intregime oboseala.

Inca o istorie memorabila. In cadrul serviciului divin a fost prezentata o pereche de logoditi. El fusese director de Casa Culturala si niste tineri crestini au venit sa ia lectii de chitara. Cand i-a aflat cine sunt, le-a cerut o carte de-a lor, crestina. Lectura aceea l-a adus la Dumnezeu si, dupa convertire, a fost concediat din slujba. Astazi canta pentru Domnul si face parte dintr-o alta "cultura".

Este 10 seara. Maine dimineata incepe Duminica, ziua "de odihna" pentru unii. Pe noi au de gand sa ne "fugareasca" intre doua Biserici. La pranz, intre servicii, noi vrem sa mergem in piata centrala a orasului unde s-a anuntat o mare adunare populara convocata de Frontul Democrat.

Seara este vorba sa ne ducem in alte doua biserici. Se anunta o zi bogata asa ca "fuga la culcare".

Cum spunea studentul acela din Grozavesti?

"Un om inteligent doarme in 4 ore cat altul in 8 ore!"

Doamne, fa-ma foarte inteligent in noaptea aceasta!

Ziua a-XIII-a. Luni 23 Octombrie 1989.

Am lasat intentionat sa treaca o noapte dupa ziua nemaipomenita de ieri. Am vrut sa dau timp emotiilor sa se "decanteze", separandu-se de ceata euforiei. Cred ca acum pot gandi "cu picioarele pe pamant". Ieri pluteam intre cer si pamant. Nu stiu precis daca cerul s-a coborat inspre pamant sau daca harul a ridicat pamantul pentru cateva ore in anticamera slavei. Sa recapitulam. Dimineata ne-am despartit iarasi. Eu am plecat "peste vale" la o adunare baptista care se mai aduna inca intr-un cort in asteptarea aprobarilor. Ei numesc aceasta structura "palatca", dar este departe de ceea ce inseamna un palat. Petre a ramas la adunarea de 1,600 de membrii. Dupa mesajul lui s-au mai predat Domnului inca 20 de persoane. Poate spune cineva ca nu s-a meritat cheltuiala calatoriei noastre? Dupa masa, ne-am dus asa cum planuisem in centru, unde intre statuile lui Lenin si Stefan cel Mare, Frontul Democrat avea un miting "neautorizat". Au fost cam 14,000 de oameni, multe steaguri tricolore, lozinci si pancarde. Multimea canta: "Stefane, maria ta, cui ne-ai lasat..." (Suficient de transparent pentru o multime adunata intre Stefan cel Mare si ...Lenin!) Moldovenii au inceput sa strige si alte lozinci la auzul carora pe noi ne-au trecut toti fiorii. Am socotit ca este mai "prudent" sa ne retragem si ne-am refugiat dincolo de multime intr-o cladire a "catedralei". Acest fost muzeu a fost redat Bisericii ortodoxe. Pe schele inalte, mesterii deja tencuiau si varuiau. Exista unii care vad in aceasta o victorie. Ca "Evanghelic", eu ma uit cu tristete la inca un "mormant varuit". "Doamne, Dumnezeu al invierii, deschide si aceste morminte ca sa le umpli cu viata".

In urma noastra, dincolo de parc, se aud alte scandari entuziaste. Noi o luam insa spre masina care ne asteapta sa ne duca la Biserica. Avem un alt razboi si o alta lupta: "Nu cu carnea si sangele", ci cu puterile rebele ale cerului.

Seara ne despartim iarasi. Petre pleaca spre o alta "palatca". De data aceasta a fratilor pentecostali. Eu raman la adunarea mare. Tema predicii este: "Biserica asteptatoare de Dumnezeu". Dupa program, cineva spune ca ar fi fost bine sa fi predicat la Statuia lui Stefan din piata orasului. Este si aceasta o confirmare ca mi-au inteles mesajul. Tarziu, dupa serviciul divin, se intoarce si Petre si ramanem impreuna pana la ora 10 p.m. cu tineretul Bisericii. Cele mai multe intrebari sunt ...despre America. Le spunem cate ceva, dar, trecem repede la problemele "cresterii duhovnicesti". Incercam din greu sa-i ajutam sa faca distinctia dintre "Viata spirituala dinlauntru" si "decorul" schimbator de afara. Nu-i usor! Secretul biruintei crestine este insa sa stii sa alegi bine. De cand trebuie sa facem noi ceea ce ne place? Noi trebuie sa facem ceea ce trebuie. Cine vrea sa fie fericit, va sti sa-L asculte pe Domnul invatand sa-i placa tocmai acest "ceea ce trebuie". Doamne ce greu suna asta pentru firea pamanteasca!

Dupa inca o masa "la miezul noptii", cineva ne-a dus la hotel. Petre ma roaga: "Sa nu te apuci iarasi de scris. Hai sa stingem lumina repede". De acord.

Luni, ora 7 p.m. Suntem iarasi la studiu. Cam 90 de cursanti. Majoritatea sunt din imprejurimi. "Tineri" de toate varstele. Incepe ca de obicei Petre cu "Calatorie prin Vechiul Testament". Din pacate, manualele care trebuiau sa fie deja aici sunt inca in "calatorie".

Cineva din sala cere sa se traduca si in limba rusa. Este pus la punct cu o inversunare in care recunosc ceva din vehementa celor care-l invocau pe Stefan cel Mare in piata orasului.

Dupa un timp, seara se transforma intr-o prelegere despre "meditatie transcendentala". Exista aici un personaj ciudat numit Iasparovski ce apare regulat la televiziune si educa masele in aceasta straveche tehnica spirituala. Desi pare de necrezut, el are aici un fel de "healing ministr]" prin intermediul micului ecran. Le spune tuturor, asa cum face si Oral Robert in America, sa aseze mana acolo unde-i doare, si sa simta puterea vindecatoare.

Toate acestea se petrec pe un fond "spiritual", intr-o dimensiune care nu este crestina, ci "cosmica". In sala Bisericii, noi am cautat sa incadram aceasta manifestare in "lucrarile de amagire" din zilele din urma. Eu am vorbit despre Geneza 6 si apoi despre Babel, Babilon si Babilonul cel mare din cartea Apocalipsei. Petre a incheiat minunat cu o demascare a minciunii propuse de diavol oamenilor inca din gradina Edenului. A fost o seara extraordinara.

Nimeni nu mai dorea sa plece acasa. Aflu ca cineva venise de la o distanta de 250 de km ca sa fie cu noi. Emotiile si entuziasmul pentru studiu creste. Pasiunea pentru intelegerea evenimentelor actuale in lumina Bibliei este covarsitoare. Noi spunem tot ceea ce stim fara nici un fel de "auto-cenzura". Riscam mereu de parca ar fi ultima noastra seara si suntem gata oricand sa fim trimisi de autoritatile sovietice inapoi in U.S.A. Pana acum, aceste temeri ale noastre s-au dovedit complet nefondate.

Ziua a-XIV-a. Marti 24 Octombrie 1989.

Azi noapte am avut cosmaruri. Tot ce s-a intamplat mi-a adus aminte de celebra piesa a lui Ion Luca Caragiale: "Conu Leonida fata-n fata cu reactiunea".

Mai intai a fost telefonul de acasa, din Wheaton si au fost emotiile impartasirii bucuriilor de aici. Apoi a fost linistea noptii...si dintr-o data ... tancurile!

Am sarit ca arsi din pat si din balconul suspendat deasupra pietei orasului am privit ingroziti sute de tancuri, masini blindate, amfibii, katiuse, aruncatoare de flacari si lansatoare de rachete trecand unele dupa altele intr-o goana furibunda si demoralizatoare.

Prima parere a fost ca trec ... inspre Romania! Apoi, cand primele motorizate au facut calea intoarsa, dubland coloana care ne trecea prin fata, ne-am inchipuit ca ... a cazut

Gorbaciov si armata pune stapanire pe orase ca sa preintampine revoltele populare! Incet, incet ne-am mai recapatat sangele rece.

Am inceput sa observam linistea aparenta cu care militienii dirijau traficul deviindu-l pe alte trasee ocolitoare. Lumea de pe strazi parea destul de relaxata. Ce sa fie totusi? Ne-am gandit ca intreaga defilare poate fi numai o demonstratie de forta pentru a linisti spiritele infierbantate la manifestatia populara de Duminica. Pe fondul sfidarii politice din ajun, trecerea galagioasa a tancurilor parea un raspuns, o noua demonstratie a "ideologiei comuniste in actiune", un fel de avertisment raspicat: "Nu incercati nimic necugetat. Suntem pe aproape!"

Sub schingiuirea zgomotului asurzitor, pe noi ne treceau fiori de gheata si ne gandeam cutremurati: "Ce departe s-a dus dintr-o data America?"

Abia intr-un tarziu, cand tancarile au plecat singure si cand linistea s-a asternut iarasi ca o mare adanca si cand teama s-a topit treptat facandu-i loc resemnarii ne-am adus aminte ca suntem la sfarsitul lunii Octombrie si ca rusii sarbatoresc ziua lor nationala pe 7 Noiembrie.

Toate manevrele lor nebune nu fusesera decat repetitiile generale pentru "marea demonstratie patriotica" ce avea sa urmeze. "E lasata, secole! ... scria marele dramaturg si cortina cadea in hohotele salii.

Da, ce bine este sa te fi inselat cand a fost vorba de un cosmar in care te vana amenintarea mortii!

Ora 7 p.m. Este iarasi seara de studiu. Sala in care suntem poate primi maximum 60 de persoane. Sunt prezenti peste 100. Ce-i de facut?

Din sala mare vine dirijorul de cor cu un mesaj: coristii vor sa asculte si ei asa ca se anuleaza repetitia si suntem invitati cu totii sus, la loc larg. Dumnezeu stie sa netezeasca cararile!

Cred ca spre sfarsitul serii se puteau numara peste 200 de "cursanti". In felul acesta nu se poate face "seminar" si in nici un caz "ucenicie"! Tinem un fel de prelegeri-predici cu subiecte din studiile pregatite. Audienta este eterogena; barbati, femei, presbiteri, diaconi si noi convertiti, tineri, batrani in baston si ...copii cu chef de joaca. Hotaram ca va trebui sa stam putin de vorba cu organizatorii si sa readucem eforturile noastre pe un fagas corespunzator scopului misiunii noastre: pregatirea de noi lideri. Usor de spus, dar greu de facut. Cum sa-i convingi pe cei ce nu se califica in aceasta categorie sa stea acasa? Intrebare fara raspuns la care vor trebui sa se gandeasca totusi pentru viitor cei ce calauzesc aceasta lucrare.

Ziua a-XV-a. Miercuri 25 Octombrie 1989.

Dormim tarziu, dormim adanc, dormim anticipand inca o seara obositoare. La pranz plecam cu fratele Vasile Cociubai (unul din presbiterii moldoveni) pe strazi la plimbare, in cautarea "amintirilor " de mai tarziu. Ne intoarcem cu sacul plin: Chisinaul este un oras frumos cu o viata vibranta si cu o oarecare abundenta materiala. Piata in aer liber, hala de carne cu ...carne, hala de miere si produse lactate, hala de produse agricole, bazarul micilor mestesugari, caciuli din blana de nutrie, tigani, imitatii de blugi, reviste pornografice, inghetata pe bat si la pahar, flori, multe flori, varza murata. Pe strazi am vazut firmele noi cu caractere latine, unele cu mari si amuzante greseli de scriere (Exemplu: "Profitati-va de preturile noastre extrem de reduse!"). Intr-un mic parc am intalnit un grup numeros de evrei adunati ciorchine si care nu vorbeau decat despre asteptata lor stramutare in Israel.

Cand ne-am intors, in holul hotelului am dat de "ghidul" care ne- a primit la gara.

"Am stat sa va astept intentionat. Aveti un compatriot aici!"

"Stiu", raspund eu cu naivitate, "i-am vazut facand specula in Daciile de afara".

"Nu, nu", ma corecteaza el, "nu un roman, ci un american. Domnul Nicolae Dima de la "Vocea Americii" .

Ochii lui Petre, pregatiti de somn, sar din pat sclipind surprinsi.

"Nicolae Dima?"

"Da, chiar el!"

Dupa ce pleaca ghidul intreb nedumerit:

"Cine-i frate Nicolae Dima asta, ca sa nu mor prost?"

Raspunsul cade ca o salva trasa concomitent de toate tancurile din noaptea de luni:

"Nicolae Stinisoara ni l- a prezentat drept viitorul director de la Europa Libera!"

Blazarea mea "apolitica" se clatina pentru cateva momente. Om trai si om vedea. Calatoria asta in Rusia este din ce mai plina de surprize.

Pe la ora 5 p.m. am primit un telefon scurt:

"Sunt Nicolae Dima. Am auzit de activitatea dumneavoastra la Cernauti. Daca acceptati sa stam de vorba sunt in doua minute in camera dumneavoastra".

Peste 2 minute era la noi. Ne-a spus si i-am spus multe. Seara l- am luat cu noi sa vada ce facem. A fost impresionat placut. (Marimea cladirii inaltate fara utilaje speciale. Multimea vorbitorilor de limba romana. Distantele impresionante de la care venisera unii "cursanti".)

A plecat promitand ca va spune la radio ceva despre impresiile lui. A lasat in urma guri cascate si ochi nedumeriti:

"De la Vocea Americii ?!!..."

Noi ne continuam cursurile noastre de "politica crucii". Trebuie sa ne mutam iarasi in sala mare de sus din cauza numarului celor care au venit. "Lasa-ne Doamne sa auzim "Vocea Ta" si in seara asta".

Ziua a-XVII-a. Joi 26 Octombrie 1989.

Spre pranz m-am plimbat prin jurul hotelului. Am intrat intr-o cladire a Bisericii Ortodoxe in care "ingrijitoarea" pandea plecarea inchinatorilor pentru a le stinge repede lumanarile. Aceeasi afecere cu "reciclarea" cerii ...

Am vazut multe icoane si multa intunecime de suflet. Am stat mult in fata singurei picturi veritabile: un Hristos in marime naturala atarnat de lemnul crucii. In dreptul picioarelor strapunse de cui si insangerate "cineva" pusese o placa transparenta de plastic pentru ca "zelosii" sa nu mai strice (a cata oara?) pictura cu atingerea umeda a buzelor. O ciudata impletire a frumosului cu utilul. Duhul meu a fost suficient de intaratat ca sa reusesc sa ma cert cu "ingrijitoarea". "Doamne, ce pesteri de talhari sunt prin locurile acestea!"

Seara, la Biserica Baptista a avut loc, ca intotdeauna, serviciul lor unic si uniform de inchinaciune numit: serviciul de rugaciune. In fiecare Joi, Sambata si de doua ori pe Duminica ei petrec cam 2 ore impreuna. Serviciul incepe cu o cantare de cor, apoi primul vorbitor indeamna la rugaciune. Se roaga toti incet, si pe fondul soaptelor sunt trei rugaciuni cu voce tare. Urmeaza apoi 2 pana la 8 vorbitori intre care se intercaleaza iarasi corul, cantarile comune sau solo-uri si grupuri muzicale. Totul se incheie cu inca un timp de rugaciune ca cel de la inceput. Nu au Scoala Duminicala, Ora de Rugaciune si nici programul tineretului asa cum se obisnuieste la noi. Poporul vine flamand si Evanghelia lucreaza. Astazi s-a mai predat cineva Domnului, macar ca noi am vorbit Bisericii despre sfintire. A venit la sfarsit in biroul Bisericii pentru rugaciune si pentru o Biblie. In slabiciunile noastre Domnul lucreaza.

Dupa servicii, ne-am retras intr-o camera anexa pentru o jumatate de ora de consfatuire cu cei care vor sa se ocupe de copiii adunarii. Am stat mult mai mult, cam spre ora 11 p.m. Au fost ore pline de intrebari si de raspunsuri. Episcopul lor a spus ca Dumnezeu ne-a trimis aici ca un raspuns la rugaciunile lor de ani de zile. Se simte un freamat si o fierbere in Biserica. Petre ma face atent la fiecare intrunire: "Avem o mare responsabilitate, caci ei iau ca din partea Domnului tot ceea ce noi le spunem" Iata un exemplu: Petre a spus ca uneori presbiterii nu lasa fratii sa traiasca in partasie si ca astfel de lucratori ar trebui dati la o parte. A doua zi, au venit in delegatie sa-l intrebe: "Cum sa facem asta frate? Invata-ne".

Acum este ora 2 noaptea. Ne pregatim de culcare, dar somnul nu se va grabi sa se apropie. Ne va mai da tarcoale un timp in cercuri din ce in ce mai stranse, pandind clipa cand impresiile puternice de peste zi si gandurile ne vor lasa in pace. Atunci, ca in toate noptile de pana acum, el se va napusti asupra noastra tinandu-ne prizonieri ai patului pana spre orele amiezii. Ah, ce dulce si placuta robie!

Ziua a-XVII-a. Vineri 27 Octombrie 1989.

Pe la pranz am fost chemati sa ne intalnim cu doi rusi care vor sa emigreze: unul este lucrator cu Evanghelia si ar vrea sa se duca undeva ca sa se pregateasca, iar celalalt este un rus- evreu care nu vrea sa emigreze in Israel, ci in America. Un timp, mi s-a parut ca ma privesc pe mine insumi intr-o oglinda asezata peste cei 8 ani de cand am plecat din Romania spre U.S.A. A trebuit sa le explicam ca R.M.S. nu se ocupa cu sponsorarile si ca nu incurajeaza in nici un fel plecarea lucratorilor Evangheliei din tarile lor. Vorbe, vorbe, .. care treceau cumva "pe langa" doua perechi de urechi pregatite sa auda o alta melodie (!)

Seara ne-am dus iarasi la studiu. Ca de obicei, in sala mare au fost peste 120 de oameni. In timp ce Petre se pregatea sa inceapa, pe mine ma ia un frate deoparte si ma intreaba furisat: "Va trece Biserica prin necazul cel mare sau nu va trece?" Am vrut sa-i raspund glumet: "N-ati avut si asa destule necazuri?", dar m-am retinut nestiind pe ce fel de inima va cadea observatia mea. Oricum, alte continente, dar aceleasi framantari si aceeasi dorinta sincera de cunoastere.

Tarziu, spre miezul noptii, cand se sfarsise ultimul nostru studiu, un pastor mai in varsta ne cheama plangand sa ne retragem intr-o anexa si apoi ingenuncheaza cerandu-ne sa ne punem mainile peste el si sa ne rugam pentru reconsacrarea lui in lucrare. O facem cu bucurie si cu o oarecare emotie. Multi alti frati ne asteapta pe culoare, nevrind sa scape sansa de a ne pune tot felul de intrebari. Constatam repede ca de fapt unii nu vroiau nimic altceva decat sa-si exprime bucuria si multumirea pentru ceea ce au primit in aceasta

saptamana de studiu. Ma scoate din mijlocul lor o doamna ravnitoare, care a adus cam cu forta un barbat sa stea de vorba cu mine. Este un sahist ateu care tine sa-si scuza sovaiala credintei cu presupusele greseli din Biblie. Il intreb de cate ori a citit-o si-mi raspunde repede: "o data", dar din ochii lui imi dau seama ca minte. Ii spun ca eu o citesc continuu de 20 de ani si inca nu am gasit nici o gresala, dar ca oricum, credinta in Dumnezeu nu este o problema intelectuala, ci una morala.

Omul il refuza pe Dumnezeu nu pentru ca nu Il intelege (ce caraghios ar fi un Dumnezeu pe care sa-L intelegem dominandu-L!), ci pentru ca nu-L indrageste si mai ales pentru ca nu-i plac cerintele Lui pentru o viata traita in sfintenie, traita in despartirea de pacat. Interlocutorul meu ramane cazut pe ganduri. Un fel de "sah-mat" cu o mutare la care nu se gandise inca. "Doamne, deschide-i Tu ochii sa Te vada!"

Ziua a-XVIII-a. Sambata 28 Octombrie 1989.

Asta seara, unul dintre presbiterii de aici mi-a facut, probabil fara sa stie, cel mai frumos compliment din aceasta calatorie misionara: "Dumneata vorbesti de parca ai fi fiul lui Petru Popovici. Semeni tare mult cu el". Sacramento, ce departe si totusi ce aproape-mi esti!

Din sud, de pe malul Dunarii, au venit doi moldoveni sa ne ia la o adunare care se va desfasura maine pe stadionul din localitatea lor. Ca sa ne incante ne-au spus ca adunarea lor este cea mai mare dintre cele vorbitoare de limba romana. Ce pacat ca "limitele" traseului nostru aprobat de autoritatile de aici nu ne permit si aceasta lucrare. De acum nu mai este vorba sa riscam misiunea noastra; oricum plecam poimaine. Raman in joc insa celelalte echipe care vor veni in urma noastra si aprobarile care le vor fi necesare.

Ziua a-XIX-a. Duminica 29 Octombrie 1989.

As putea-o numi pe drept cuvânt : "Ziua cea mai lunga". Pur si simplu ne-au stors atat fizic cat si emotional. Pana in ultima clipa, cei de aici au vrut sa le spunem tot ce mai stim din Biblie. Petre a fost la "palatca" fratilor penticostali. Desi a predicat in limba romana fara traducator, la sfarsit s-a predat Domnului o doamna care nu stia decat ruseste. Duhul Domnului a facut cumva traducerea!

Eu am ramas la adunarea mare.

Sa mai scriu cum a fost?

Si astazi nu stiu cum a fost posibil ?!

Ne-am urcat numai trei frati la amvon si, dupa cel cu rugaciunea, episcopul mi-a facut semn sa trec sa vorbesc. De obicei noi vorbeam ultimii, dar mi-am zis ca este dorinta lui ca sa incheie, asa ca am trecut in fata.

Dupa mai bine de o ora m-am asezat inapoi.

S-a sculat episcopul si a spus ca dupa ce canta corul fratele ne mai va predica inca o ora.

Dupa a doua predica, prietenii adunarii au fost lasati sa plece. Membrii au fost rugati sa stea pentru "adunarea generala". Am dat sa plec si eu, dar episcopul mi-a pus mana pe umar: dumneata stai aici.

Dupa ce au votat cateva hotarari din care eu nu am inteles nimic, episcopul a anuntat:

"Stiu ca este zi de post si ca unii sunteti flamanzi, totusi va intreb: nu ar fi mai bine sa ramanem in continuare si sa ne mai spuna fratele ceva din Cuvant?"

Aprobarea a fost unanima. Eu m-am sters de emotie pe frunte, mi-am mai adunat inca o data amintirile mele din anii de scoala din Institutul Biblic "Logos" si am mai vorbit 45 de minute.

Dupa ce s-a mai cantat o cantare fratele a spus:

"Vreti acasa sau ramanem in continuare?"

"Stam pana maine dimineata cu fratele!" au raspuns cativa in cor. Eu crezusem ca totul are o limita...

Hai iar la amvon. Inca o ora de "studiu". Si serviciul de dimineata s-a continuat cu cel de dupa-amiaza. A venit si Petre si am rasuflat usurat, gandindu-ma viclean:

"Saracul! Acuma e randul lui. Si nici nu stie ce-l asteapta!"

M-am asezat pe una dintre bancile laterale langa presbiterii care nu urcau la amvon si am inceput sa ma rog pentru Petre. Cineva m-a batut usurel pe umar. Era iarasi episcopul. Mi-a zambit si m-a intrebat fara sa-mi dea prea mult drept de refuz:

"Macar o introducere... Fratele Petre va roaga si el".

Si a mai fost inca o ora de studiu punand capat pentru mine unei duminici in care am tinut 5 studii unul dupa altul!

Ultimul vorbitor al serii a fost insa Petre Lascau. A vorbit duios, chemator, cald si poruncitor totodata. Nimeni n-ar mai fi vrut sa se termine. Au venit multi in fata sa se predea Domnului. Unii au venit cu copilul bolnav sa se roage Biserica pentru el.

A cantat apoi corul si credeam ca totul ia sfarsit. Dar nu, ... o tanara a venit fugind in fata in timp ce corul canta si s-a aruncat in genunchi pe platforma. Zabovise sa vina o data cu ceilalti sa-si predea viata Domnului, dar acum capitulase si nu voise sa plece acasa nemantuita. "Episcopul" intelept s-a dus la ea, i-a vorbit incetisor, a pus-o sa spuna cateva cuvinte Domnului si s-a rugat apoi punandu-si mainile peste ea. Magnific final pentru inchinaciunea noastra.

Seara tarziu s-a desfasurat "serbarea de despartire". Fiecare membru din adunare vroia sa ne pupe, sa ne spuna ceva sau macar sa ne atinga. Veneau copiii sa ne ia de mana. "Americanii" plecau acasa si emotiile despartirii au spart multe bariere. Cina despartirii a avut o masa imbelsugata. Grupul tineretului a cantat fara incetare. Sunt aceiasi care canta prin parcuri si la evanghelizari si care acum parca vor sa ne cante tot repertoriul. Biletelele continua sa curga. Majoritatea sunt adrese si cereri de literatura crestina. Dupa masa iarasi imbratisari si pupaturi. Ruseste, pe gura. Multe! Cadouri si iar ... pupaturi. E deja prea mult pentru "higiена" noastra occidentala.

As vrea sa ma pot ascunde undeva si sa plang in voie. Dumnezeu ne-a adus aici ca sa ne umileasca. Oamenii acestia ne iubesc cat noi nu meritam.

Tarziu, ne retragem la hotel.

Cum vom putea uita noi ziua de astazi?

Cuvantul, ai carui soli, am fost ne-a deschis toate inimile. Seriozitatea cu care ne-au ascultat oamenii de aici este impresionanta. Tinerii vor sa inceapa un studiu personal al Scripturii. Invatatorii sunt gata sa formeze altfel clasele de copii si sa aplice metodele prezentate de noi. Presbiterii si diaconii s-au indragostit de conceptul "uceniciei" care a fost o adevarata revelatie pentru ei. Episcopul a anuntat in adunarea generala ca vor avea loc schimbari majore pentru rearanjarea Bisericii dupa tipare mai biblice. Se intvede schimbarea "legii stramosesti" si infiintarea orei de "Scoala Duminicala". Dumnezeu sa duca pana la capat inceputurile acestea entuziaste.

Pun iarasi intrebarea: "S-a meritat investitia?" Cititorul sa hotarasca pentru sine. Cei ce vor veni dupa noi sa ia seama bine: cine nu e gata sa oboseasca crunt, sa fie stors pana la ultima farama de cunostinta, cine nu stie sa accepte saracia uneori stanjenitoare, dar intotdeauna demna, cine nu stie sau nu mai vrea sa-si spele singur camasile si ciorapii si mai ales cine nu este dispus sa se lase privit, urmarit, pipait si mai ales "pupat" sa nu vina!

Dar daca stiti si acceptati toate cele de mai sus, atunci veniti, veniti degrabă! Holdele sunt coapte. Usa este deschisa larg. Astazi. Maine, s-ar putea sa nu mai fie.

Ziua a-XX-a. Lumi 30 Octombrie 1989.

Drumul inapoi. "Mama, maiculita mea, ce frig am tras!" De la Chisinau am plecat toamna si am ajuns la Leningrad in plina iarna. Zborul a fost de numai doua ore, dar pentru mine au fost doua ore "polare". Din gresala, ne-au luat bagajele de mana impreuna cu celelalte si in avion nu am putut sa ma imbrac mai gros. In timpul zborului am avut 3 grade Celsius in interiorul avionului. Nu stiu cate grade erau afara, dar geamul avionului a facut promoroaca. Am stat tot timpul zborului in camasa si cu haina ...pusa turban deasupra capului. Mi-au inghetat si mainile si nasul si urechile si "impresiile".

Iata-ne ajunsi iarasi la Leningrad. Din modestie, ne-am amestecat cu ceilalti pasageri si am asteptat zadarnic bagajele noastre sa vina la terminalul "cetatenesc". Intr-un tarziu, a venit dupa noi o "oficiala" si ne-a condus in terminalul "international" unde bagajele noastre ne asteptau si mai ales unde era ...cald! Uitaseram pentru cateva ore ca santem "ziaristi" si dovedisem inca o data ca nu stim sa calatorim ca "strainii". Mi-am promis mie insumi sa nu mai astept Germania si sa-mi cumpar niste haine de corp din Leningrad.

Dupa ce masina Intouristului ne-a dus la hotel si dupa ce ne-am instalat confortabil, am plecat de unul singur, dupa indicatiile sumare, sa caut "cel mai mare magazin din oras". Am luat metrourul pentru doua statii si cand am suit din nou la suprafata am gasit si mult laudatul magazin.

Scuzati-mi limbajul, dar nu era altceva decat o "bomba" infecta si saracacioasa intinsa ca o placinta de- a lungul unor coridoare inguste si interminabile. Magazinul "universal" din Chisinau mi s-a parut mult mai elegant si bine aprovizionat. Culmea este ca am cumparat "marfa" facuta in ...Romania si valorificata prin Romexport! Haine de piele romanesti pentru o piele care si-a cam pierdut de mult cetatenia romana.

Cum imi mai ramasesera ceva ruble, am vrut sa le cheltuiesc cumparand ceva. A fost imposibil. Nu am vazut absolut nimic atragator. M-am hotarat sa nu fac "donatie" magazinului si sa scap altfel de valuta sovietica.

La hotelul "Moscova" am dat de o delegatie trimisa de Romania sa asiste frateste la "marea demonstratie prilejuita de sarbatoarea de la 7 Noiembrie". Erau destul de multi, unii "afumati" rau, veseli si gata sa epuizeze ei singuri resursele cantinei cu autoservire. Am vazut in ei "privilegiatii" inaintea carora tremura oamenii marunti din tara si nu m-am putut opri sa nu ma razbun putin cu o gluma. Asa cum eram noi imbracati "occidental" nici nu ne bagasera in seama desi eram asezati destul de aproape de ei. M-am apropiat de masa lor si i-am intrebat intr-o romaneasca pe care ar fi preferat sa nu o inteleaga:

"Ce ziceti "tovarasi" facem perestroica si in Romania?"

M-au privit un timp speriați, cu mâncarea rămasă cumva pe drumul dintre gură și stomac, s-au uitat unul la altul și într-un târziu unul dintre "sefi" mi-a răspuns: "O facem aici la Leningrad deocamdata". "Aici," nu l-am iertat eu, "e prea ușor. Este gata făcută". Departându-mă, le-am urat poftă bună, dar am simțit că î-am lăsat descumpaniți pentru o clipă cu un nod dureros în gât.

Ziua a-XXI-a. Marti 31 Octombrie 1989.

Deși am avut tot timpul, n-am dormit aproape de loc. Organismul nostru s-a obișnuit să tina "studii" până pe la 11 p.m., să mănânce pe la 1,30 a.m. și să meargă la culcare pe la 2 a.m. Pentru avionul nostru a trebuit să fim "echipați" la ora 3,45 a.m. ca să putem face și vama și să zburăm la 6,45 a.m. Ne-am sculat deci pe la 3 a.m., am ajuns la aeroport la 4 a.m. și am aflat că zborul a fost întârziat până pe la 8,15 a.m. Oare această schimbare nu se putea afla telefonic?

În aeroport ne-am învârtit ca besmeticii prin salile reci, pustii, și întunecoase ca ale unei case bantuite de fantome. Doar pe pista se vedeau tunurile și ostășii înarmați care păzeau avioanele. În fine, am zburat cam 10 persoane într-un PANAM de 200 de locuri aterizând în scurt timp pe aeroportul internațional al Moscovei.

Aici ar fi trebuit să plecăm imediat spre Germania. N-am fi dorit să întârziem în Moscova. Eram îngrijorati mai ales de pierderea legăturii cu avionul care trebuia să-l ducă pe Petrica înapoi în America. Acum ... nu mai suntem. Au "descoperit" un defect la avion și nu se știe dacă vom mai zbura astăzi. Suntem coborâți în aeroport. E frumos, curat, elegant chiar și cu ...maximă securitate. Pentru prima dată au apărut anul acesta aici magazinele "Dut] Free Shops" cu marfa occidentală. Multumesc frumos, eu m-am "ars" în Ne[}ork!

Din cauza întârzierii, ni se servește micul dejun în restaurantul aeroportului. Împreună cu noi mai așteaptă plecarea încă 150 de pasageri spre Frankfurt. Majoritatea sunt americani în drum spre casa: o echipă de gimnastică, oameni de afaceri plecați de acasă în căutarea de contracte economice cu "perestroika", personal de la Ambasadă, etc. Măncăm cu bucurie și nădejde. Pâine cu unt, cascaval, salam rusec, gem, ceai și câte 2 ouă fierte. Cafea la cerere.

Speram, visăm să o aștept pe Dana la Frankfurt. Acum visul meu este subred. Sper să nu se sperie, singură, așteptându-mă. "Aventura" concediului nostru comun are un început ...aventuros. Mă încred în Domnul și nadăduiesc în mai bine.

Este acum ora 2 p.m. Am sosit aici la 10 dimineata. Au trecut 4 ore de asteptare: lunga, nedorita, obositoare. Cand eram mici, ne jucam un joc cu: "Ora 1 a trecut, omul negru n-a venit; ora 2 a trecut, omul negru n-a venit; ..."

Din cauza restrictiilor de introducere de tehnologie in U.R.S.S. piesa de care are nevoie avionul nostru trebuie adusa din Frankfurt. Oare cand va veni pentru noi ... "omul negru?"

In fata timpului care trebuie "tocat" cumva, fac o socoteala simpla: din Leningrad am facut pana la Chisinau cu trenul cam 31 de ore. De la Chisinau la Leningrad am zburat in numai 2 ore. Cum este posibil ca "cineva" sa ne faca un asa itinerar? Ar fi cazul ca cei ce vor veni dupa noi sa aibe o soarta mai buna. Am aflat de la functionarii Intouristului ca se poate. Trebuie insistat mai mult insa din America.

Intre timp s-a facut ora 3 p.m. Apoi ora 4 p.m., ora 5 p.m.. A venit atunci cineva sa ne anunte ca PANAM-ul nu va mai putea zbura, dar ca vom pleca spre alte capitale europene. De acolo vom zbura maine spre U.S.A. Majoritatea vor sa plece spre Londra.

Solutia lor nu ne aranjaza de loc: Petre nu are viza de intrare in alta tara europeana si ca roman nu vor sa-l trimita acolo, iar eu trebuie neaparat sa ajung la Frankfurt. Daca zbor la Londra, va trebui sa-mi platesc singur biletul spre Germania.

Incepe razboiul nervilor. Colac peste pupaza, noi ne-am lasat bagajul de mana la bordul avionului, iar avionul este acum departe de pista la ...garaj. Cum se vor sfarsi toate acestea?

Ce o face acum Dana in Frankfurt? Exista de aici un zbor cu Luftansa care va pleca spre Germania cam peste alte trei ore. Va face Domnul inca o minune pentru cei doi misionari obositi ai Sai?

Este ora 10,45 p.m. Nu, Dumnezeu n-a facut o minune asa cum doream noi, dar asta nu inseamna ca El nu lucreaza minunat in felul in care stie El ca e mai bine. Intre timp am mai "pierdut" cateva zboruri care ne-ar fi putut scoate din Rusia. In grupul celor care asteptau, am cunoscut un german de origine romana. El lucreaza acum pentru televiziunea Vest Germana si a calatorit pretutindeni in acest urias imperiu sovietic. Ne-a pus la punct cu o serie intreaga de informatii interesante si ne-a adus la curent cu ceea ce se petrecuse intre timp in Europa. Noi nu stiam mai nimic. Pentru trei saptamani fusesem cufundati in "eternitatea" studiilor noastre.

Prin noul nostru prieten am aflat despre schimbarea lui Honeker in R.D.G. si despre cat de greu se iese din Moscova cand ai ghinionul sa pierzi o legatura sau sa zbori cu PANAM-ul (!)

Profetiile lui cele mai sumbre s-au adeverit si iata-ne prizonierii acestui loc. In asteptarea "oficialului" care sa ma duca la "hotel" m-am asezat cuminte in biroul Intouristului.

Cam pe la 11 noaptea, am avut inca o sansa sa-l mai vad pe Iasparovski, mentorul puterilor psihice din Uniunea Sovietica. Timp de 45 de minute, 11 femei din personalul aeroportului si-au abandonat orice alta activitate si s-au trantit care cum a putut pe sofalele din salonul Intouristului in pozitii de "relaxare" Joga. 11 "gullii" credeau si asteptau infrigurate "minunea". Mare e gradina Ta Doamne!

Milioane de rusi au cazut in plasa acestui "initiat" care umple cu intuneric golul spiritual creiat de cei 70 de ani de ateism. Iasparovski priveste fix din cadrul ecranului, cu o expresie asemanatoare cu aceea a "vrajitorului din Oz" si educa psihicul sa-si regaseasca identitatea si stapanirea asupra vietii emotionale si biologice. "Vraciul" vorbeste monoton, unduitor totusi; cu unele ruperi de ritm care semnaleaza trecerea unor trepte nevazute din procesul luarii in stapanire. Hipnoza moderna, vrajitorie veche de cand lumea si o mare si condannabila naivitate a ascultatorilor. Dincolo de aparente, lupta dintre ingerii luminii si solii intunericului continua.

Ziua a-XXII-a. Miercuri 1 Noiembrie 1989.

Ne-au cazat peste noapte la un hotel "de maxima securitate" aflat langa aeroport. Cuvantul "maxima" nu se potriveste cu restul caracteristicilor acestui loc de poposire. Un fel de "han" care multiplica cu cele noua etaje impresia unei saracii murdare si absurd de neputincioase.

Petre a fost luat "cu autobuzul" pe la 6 a.m. Sper sa fi plecat deja spre America. Dincolo de anumite limite ale intelegerii, incepi sa crezi ca totul este posibil. Drum bun "fratele meu mai mare!" Este 8 p.m. si eu astept in hol acelasi "autobuz", care ma va duce la aeroport. Suntem cam 28 de persoane din toate colturile lumii. In lift am coborat cu un indian "inchis" in hotelul puscarie pentru doua zile, fara viza ruseasca, pe un drum dinspre Londra spre Calcuta. Omul mai avea inca intact simtul umorului. Un umor negru si absurd.

Exista aici oameni care asteapta de cate trei zile o legatura telefonica dincolo de hotarele Uniunii. Pentru un occidental, sentimentul neputintei este umilitor si totodata revoltator. Nu te poti certa insa cu nimeni, caci toti dispar foarte repede. Ai senzatia ca te invarti in cerc, intr-o lume a umbrelor si a amenintarilor nevazute. In tot aeroportul nu exista nici macar un birou sau o masa "PANAM". Functionarii apar si dispar cand vor, de undeva, de la un nevazut etaj 6. Tie ti se spune sa astepti in restaurant si esti vizitat doar din cand in cand ca sa ti se spuna ca s-au pierdut alte "aranjamente", dar ca se lucreaza in continuare febril. Te intrebi cumva sceptic: "Asa sa fie oare?"

Iata in sfarsit si "ghida" noastra. A adus impreuna cu ea un alt grup de oameni: nedumeriti, sperati si mai ales obositi. Va face un schimb "in natura": ii va lasa pe ei si ne va prelua pe noi, cei ohihniti si plini de speranta.

Ora 10,31 a.m. sunt in sfarsit intr-un avion care va zbura spre Frankfurt. Este un "Aeroflot" sovietic. Ora de decolare fusese stabilita pentru 10,08 a.m. N-am plecat insa nici la 10:30. Oare vom pleca vreodata?...

Un tata necajit a adus cu greu langa mine un copil slabanog in varsta de aproximativ 15 ani. Merg "in strainatate" la un tratament. Baiatul este inalt, slab si ciolanos, cu pielea lipita de oasele lipsite de muschi. Providential, la incheierea vizitei mele, el este, in "simbol", imaginea unei tari intregi care se indreapta acum inspre ajutorul "vestului". Il privesc cu simpatie si le doresc de bine. Si lui si ...Rusiei.

Frankfurt. Ora 2 p.m. Libertate! Culoare! Aroma oamenilor spalati de curand. Primire atenta, vorbe calde si amabile, lamuritoare. ...Dana!

ARTICOLE POSIBILE

(Un cuvânt este o imagine semantica, un peisaj sentimental. Se vorbeste atata despre natura care ne imbata simturile, dar exista si o betie ...a cuvintelor! Un creion si o hartie pot fi cateodata instrumentele desfatarii mele launtrice. Cine vrea sa fie invitatul meu la aceasta "petrecere"?...)

Biserici baptiste inregistrate: 120

Pe cale de inregistrare: 15

Grupuri in formare: 30 (16-60 membrii)

Total: 165 de Biserici

Totalul celor credinciosi: 13,000 din care 35 la suta sunt romani.

1 Un grup de tineri crestini din Cernauti "infiaza" un spital de cancerosi si merge saptamanal sa le cante, sa le citeasca si sa-i ingrijeasca.

2 Autoritati de stat din sate neevanghelizate care intreaba: "Cand mai vin baptistii sa le dam caminul cultural ca sa cante?"

3 Un om de stiinta varstnic scrie despre Biblie comentand: "Si va spun toate acestea pentru ca sa aflati inca o data si inca o data cine suntem, de ce ne-am nascut si unde ne ducem dupa moarte". Toate acestea intr-un ziar de mare tiraj si raspandire.

4 Carti pentru copiii din clasele 1, 2 care vorbesc in termeni de "creatura" si "Creator".

5 "Dumnezeu" incepe sa fie scris cu litera mare in toate publicatiile sovietice.

6 La "catedrala" din Chisinau o membra de partid ne invata sa nu mai intram in Biserica asa "ca paganii de rusi".

Ne spune ca trebuie sa ne facem cruce:

"Daca sunteti romani, trebuie sa fiti crestini si sa faceti bine sa cumparati o lumanare si s-o aprindeti".

Vasile o intreaba:

"De ce nu dati inapoi carnetul de partid?"

Ea raspunde:

"Va trebui s-o facem toti, probabil la pensie.

Interlocutoarea noastra are cam 57 de ani. Uneori, aici painea mai are inca, pe alocuri, culoarea "rosie".

7 "Romantismul francez" ia in stapanire toate societatile intrate intr-o perioada de relativa libertate si refacere. Exista o descatusare a tuturor fortelor, bune si rele, creatoare si malefice. Perioada aceasta scurta, dar fecunda poate fi "matricea" din care sa se nasca specificul unui popor pentru sute de ani.

8 Am intrat in tara aceasta necunoscuta cu emotii amestecate. "Ce este valabil din ceea ce am auzit despre ea: trecutul incorsat sau perestroica?" Pasim cu grija de parca am fi intrat intr-o camera complet intunecata si intindem mainile incercand mereu sa pipaim niste ziduri imaginare care sa ne arate limitele. Mainile noastre dau insa in gol, dezvaluindu-ne un spatiu de miscare surprinzator de larg. Militienii ne zambesc. Militarii vin pe la studiile noastre. Cei de la hotel ne mai aduc cate o patura. Oficialii ne invita la mitinguri. Unde-i |.G.B.-ul?

9. Sub titlul: Am vrut sa vad si eu macar o data un meci de fotbal...

Iata o imtamplare aflata de la turisti romani in U.R.S.S. In }ugoslavia ii verifica atent pe cei fugiti din motive "religioase" din Romania. Duminica dimineata a venit hotelierul si le-a explicat ca in curte sunt doua autobuze; unul ii va duce pe cei ce doresc sa mearga la "adunare", iar celalalt este pentru un meci de fotbal international care va fi pe stadionul orasului. Putini s-au urcat in autobuzul pentru Biserica si multi s-au inghesuit in celalalt care i-a dus direct ...in Romania.

Intamplarea a fost relatata de un frate "patit" dupa ce a facut 6 luni de puscarie. El s-a scuzat astfel: "Fratilor, nu fusesem in viata mea pe un stadion. Am vrut sa vad si eu, macar o data, un meci de fotbal..."

Dupa doua saptamani in atmosfera ruseasca, un cantec al lui Paul Simon auzit in holul hotelului din Chisinau suna emotionant ca un imn de stat sentimental la care iti dau lacrimile. Ce departe este ...tara noastra!

In acest context general al saraciei si suferintei ce mai ramane din "teologia americana a prosperitatii"? Nu apare ea evident ca un sindrom al belsugului intr-o pornire vinovata asemanatoare cu aceea a "fiului risipitor"? "Da-mi (acum) partea mea de avere" este

numai un prim pas inspre trairea in firea pamanteasca, iar aceasta va sfarsi intotdeauna in robia pacatului printre roscove, "la porci". (vezi cazul evanghelistului Jim Baker, ajuns in puscarie)

Forma cladirilor rusesti de biserică nu este nascuta dintr-o necesitate functionala. Ea este mai degraba o declaratie, o proclamatie. Robustetea revarsata a cupolei atarna parca spre pamant, in timp ce in sus se inalta subtiera turlei, pierderea de sine incununata mereu cu o cruce. Cerul este intotdeauna dincolo de o cruce si de lepadarea de sine!

Sub anuntul: "In ultimii doi ani au fost deschise la noi 324 de Biserici".

"Bisericile ... dupa cum se stie, se fac nu atat cu mainile, cat cu Duhul,..."

A inalta o Biserica inseamna a fi convins ca la temelia tuturor temeliilor sta bunatatea." (Ion Druta - Revista "Glasul" din 11 Martie 1989)

"Dar deschiderea bisericilor e de-abia o treapta spre modelarea unui om cu o moralitate pilduitoare. Si va risca sa ramana vesnic o treapta "fara sot", fara perspectiva ascensiunii, atata timp cat nu ne vom ingriji, insistent si de calitatea duhovniceasca a preotimii moldovenesti... Re-cautarea radacinilor noastre spirituale se face asadar prin studii serioase in limba stramosilor nostri latini, si nu prin fum bigot de tamaie, cu care firile superficiale continua sa mai confunde Biserica". (Dumitru Matcovski - Revista "Glasul" din 11 Martie 1989)

Oamenii de valoare nu se cunosc, ci se re-cunosc!"

Trebuie s-o spunem cu uimire: "Ziarele rusesti sunt dintre cele mai interesante ziare citite de noi in ultima vreme. Fara prea multe reclame si cu un tonus onest si surprinzator de deschis.

Nu exista nimic despre care m-am temut sa vorbesc in public si pe care sa nu-l fi gasit apoi cu surprindere undeva intr-unul din articolele publicatiilor. Surprinzatoarea Rusie!

Nu este ciudat? Soarele te orbeste chiar si atunci cand isi reflecta razele in apa unei balti murdare?

Dupa trecerea nebuna a tancurilor in repetitia lor generala, doi romani din camera aflata cu un etaj mai jos, au iesit cu paharele pline in balcon cantand de zor: "Alta data, alta data, o s-o facem si mai, si mai lata".

Oh, romani si Romania! Mereu aceeasi defazata reactie in fata realitatii! Intotdeauna aceeasi veselie hazoasa, batjocoritoare, paguboasa si ...inconstienta!

Probabil ca aceasta asteptare indelungata in aeroport, care se transforma intr-un fel de "arestare la sol", este una dintre cele mai neplacute experiente ale calatoriei. Un punct de plecare devine dintr-odata un loc din care nu te mai poti smulge. O promisiune neimplinita devine pretutindeni o amagire care te lasa intotdeauna cu un gust amar in gura.

Exista si forme stilizate ale raului. Dupa o zi de revolta neputincioasa in aeroportul din Moscova, din impresia initiala de ordine si curatenie nu a mai ramas decat confirmarea unor vicii de fond, dureroase si inacceptabile.

Trecerea din Occidentul capitalist in Rasaritul comunist este uneori dureroasa. Daca vrei sa supravietuiesi multumitor, trebuie sa fii in stare sa-ti impui o fundamentala metamorfoza a gandirii. Din lumea in care cel putin aveai iluzia ca esti "subiectul" propriilor tale actiuni, trebuie sa plonjezi cu capul inainte intr-o realitate noua in care stii dinainte ca vei fi tratat ca un simplu si neputincios "obiect" al actiunilor altora. Dintr-o data, nu mai cumperi, ci "ti se da"; nu te mai grabesti, ci ti se spune: "Asteapta!"; nu-ti mai faci planuri, ci cauti sa intrezaresti ce "se poate". Incet, incet te familiarizezi cu renuntarea la ideile tale acceptand sa nu mai traiesti, ci sa "te descurci".

In afara de zborurile companiilor aviatice straine, celelalte zboruri cu avioanele sovietice au orare absolut relative. Numai arareori, si atunci din cine stie ce gresala, se respecta ora de plecare inscrisa in program.

Langa statuia lui Stefan cel Mare din Chisinau, "nationalistii" au transformat gardul parcului si trunchiurile copacilor in veritabile tribune ale informatiei scrise. Pe langa anunturile cu caracter politic, "cineva" a lipit si un tablou sinoptic al arborilor genealogici ai celor care s-au succedat la conducerea Uniunii Sovietice in ultimii 70 de ani. Revelatia

a fost "revelatorie"! Toti au fost si sunt membrii inruditi in aceeași mare familie. Numarul familiilor individuale putea fi socotit pe degetele unei singure maini. Pana si Mihail Gorbaceov ... Masoni, "nomenclatura"?

Snobism: "Am calatorit de la Moscova la Leningrad si am vazut ...norii de deasupra catorva capitale europene"!

Nelasand pe cineva sa vorbeasca, poti ramane cu convingerea ca ...este mut.

Cel caruia ii place sa se auda prea mult pe sine, va primi foarte rar intelepciunea de la altii.